Tamil Heritage Foundation
தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

Electronic preservation of Tamil heritage materials
e-Book series
an international NGO initiative to digitize old Tamil books
and palm leaf manuscripts
visit http://www.tamilheritage.org

தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள், நூல் பாதுகாப்பு.

பாதுகாப்பற்ற நிலையில், மறுபதிப்பு காணாத பழைய நூல்கள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்ற தமிழ் முதுசொம்களை மின்பதிப்பாக்கி தமிழ் வளத்தை நிரந்தரமாக்கும் ஒரு சர்வதேச தன்னார்வ முயற்சி.

மேலும் அறிய: http://www.tamilheritage.org

முதுசொம் முத்திரை
தமிழ்ப்பாதுகாப்பின் அக்கறை

ஓம்

தத்ஸத் பரப்பிரம்மணே நம:

ஸ்ரீ சேஷாத்திரி சிவனார் அருளிச்செய்த

நாநாஜீவவாதக் கட்டளை

இஃது

காடகநல்லூர் தேஜோமயாநந்த சுந்தரசுவாமிகளின் பாதசேகரராய

முநக்குமீண்டான்பட்டி ஸ்ரீலஸ்ரீ

அவதூதநமச்சிவாய குருமூர்த்திகளினது அனுக்கிரகத்தினால்

ஷ சுவாமிகளின் மாணாக்கரிலொருவனாகிய

இளையரசனேந்தல்

வை. சொக்கலிங்கம் பிள்ளையால்

விசேடவுரையென்னும் இரகசியார்த்ததீபிகை

இயற்றப்பட்டு

கோவில்பட்டி

ஸ்ரீ. க. செண்பகாநந்த முத்துசுவாமிகளால்

பரிசோதித்து

மதுரை புதுமண்டபம் புஸ்தக வியாபாரம்

இ. ரா. ம. குருசாமிக்கோனார்

அவர்கள் விருப்பத்தின்படி

த. துரைசாமி முதலியார்

அவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்டது

தன் விலை] 1929

ரிஜிஸ்டர் காபிரைட்.

சித்த வைத்தியம் பற்றிய நூல்

சித்த மெடிக்கல்,
M. முருகானந்தம்,
கள்ளிமடை,
சிங்காநல்லூர் P.O. கோவை.

சென்னை,
புவனேஸ்வரி அச்சுக்கூடத்தில்,
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சென்னைத் தமிழ்ப்புலமை

ஸ்ரீமான், எஸ். வேதமாணிக்கம் பிள்ளையவர்கள் கூறிய

குளக விருத்தம்.

—(:)—

தத்துவத்தி லயமாகிச் சமாதி கூடத்
  தருவழியிற் சேஷாத்ரிச் சிவனுர் தந்த
கத்தியமா கியகாரு ஜீவ வாதக்
  கட்டளையி னுட்பொருளைக் கருத்தா லாய்ந்து
சத்தியத்தை யாவருக்கு முணர்த்த வேண்டித்
  தனித்தமிழில் சொக்கலிங்கப் பிள்ளை யென்பார்
சித்தமிகு மநுபவத்தின் ரகசியார்த்தத்
  திபிகைவி சேடவுரை தீட்டி னூரால். (1)

மன்னுமது ரைப்பதிவாழ் குருசா மிக்கோன்
  மனவிருப்ப பீடேறும் வகைபாற் கீர்த்தி
தன்னிகரில் லாதொளிர்ஸ்ரீ சாரதா புத்
  தகசாலை பதிப்பெனுந் தகையின் மிக்கச்
சென்னைநகர் துரைசாமி முதலியார் தஞ்
  சிரமத்தா லச்சிட்டின் குதவ நின்றூர்
துன்னுமிக பாத்துணையா மிந்நூல் தன்னைத்
  தொட்டாறு மாசத்தெஞ் சாக்கு மாதோ. (2)

சென்னை ஐகோர்ட்டு

டிரான்ஸ் லேட்டர்

ஸ்ரீமான்,

R. N. சுப்பிரமணியபிள்ளை அவர்களின்

அபிப்ராயம்.

—(:)—

வேதாந்த விசாரணை செய்பவர்களுக்கு இன்றியமையாத சேஷாத்திரி சிவனார் அருளிய நாநாஜீவ வாதக்கட்டளை என்னும் பெருநூலின் அருத்த விசேஷத்தை யாவரும் தெளிய உணருமாறு இளையரசனேந்தல் வாசியும் கோடக நல்லூர் ஸ்ரீ சுந்தரசுவாமிகளின் திருக்கூட்ட அடியார்களில் ஒருவரு மான ஸ்ரீமான் வை. சொக்கலிங்கம் பிள்ளை யவர்கள் எழுதி யிருக்கும் உரையை கண்ணுறுங்கால் கண்ணற்ற ஒருவருக்கு கண் கிடைத்ததுபோல பிரகாசிப்பதுடன் உரையை விளக்கச் சேர்த்திருக்கும் படங்களும் வெகு ஆனந்தத்தை விளை கின்றன. இதனைப் பரிசோதித்த கோவில்பட்டி ஸ்ரீமான் க. செண்பகாநந்த முத்துசாமி யவர்களும் அச்சிபற்றிய த. துரைசாமி முதலியார் அவர்களும் வேதாந்த உலகிற்கு அரிய பெரிய உபகாரம் இயற்றி யிருக்கின்றனர் என்பது எனது அபிப்ராயம்.

சைதாப்பேட்டை
26—12—29

R. N. சுப்பிரமணியம்பிள்ளை
கந்தரானுபூதி உரையாசிரியரும்
சிவாலயத்தோத்திரமஞ்சரி யாசிரியரும்.

உ

சிவமயம்.

நாநாஜீவவாதக் கட்டளையின்

விசேடவுரை என்னும் இரகசியார்த்த தீபிகை.

M. முருகானந்தம்,
கஸ்ப்பா,
P.O.
ஈரோடு Tk.

நூன் முகம்.

——(:)——

ஸ்ரீ சேஷாத்திரி சிவனார் ஜீவர்கள் யதார்த்த சொரூபத்தை யறிந்து கிருதார்த்தராகும் வண்ணம் பெருங் கருணையா லருளிச்செய்த தத்துவக்கட்டளை என்று வழங்குகின்ற நாநா ஜீவவாதக்கட்டளை வசனமானது தன்னை யறிந்த பின் முமு க்ஷுவைக் கிரந்தத்தில் பிரவர்த்திக்கச் செய்கின்ற (அநுபந்த சதுட்டயமாவன) ஜீவப்பிரம்ஹ ஐக்கிய மென்னும் விஷயம். சாஸ்திர ஞான மென்னும் சம்பந்தம், அனர்த்த நிவர்த்தி ஆனந்தப்பிராப்தி யென்னும் பிரயோசனம் அந்தக்கரண சுத்தி யுடைய அதிகாரி. இஃதறிந்தவர்க்கே யன்றி யேனையோருக்குப் புலப்படாது. அந்தக்கரணத்தில் மல 1 விட்சேப 2 தோஷம் நீங்கி ஏகாக்கிரசித்தனுப் ஆவரணமட்டு முடையவனுப் சாதன சதுட்டய 3 மடைந்து அசாஸ்திரப் பிரபஞ்சம் 4 விட்டு விதி விதேடங் 5 கடந்து தாபத்திரயாக்கினி 6 யால் வெதும்பி விதிவது பசனத்துவ 7 மாய் அஷ்டமந்திர பூர்வக 8 அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க சாஷ்டாங்க 9 நமஸ்காரததுடன் நான்கு பணிவிடை 10 யும் செய்து "நாஞரோ" வென்று விசாரிக்கா நின்ற மாணுக்கனுக்கு மழை யாலகட்டி யானதுபோல் ஜீவகாருண்யம், 11 ஈஸ்வரபக்தி, 12 பாச வைராக்கியம், 13 பிரம்ம ஞானம் 14 என்னு மிந்நான்குமே பொரு திருமேனிபாப்ச

சற்குண சம்பன்னரா 15 யெழுந்தருளியிராநின்ற பிரமவித்துப் பிரமமென்னும் சற்குருவானவர் 16 அத்தியாய அபவாத வாயிலாக நீயே சுத்தப் பிரமமென்று அநுக்கிரகிக்கத் தொடங்கினர்.

அந்தக்கரண தோஷ நிவர்த்தி முதல் சதுர்வித பணிவிடை யீறாயுள்ள நியமத்தவறாத மாணாக்கனே இந்நூலை எளிதி லுணர்ந்து ஞானவைராக்கிய பானும் அதன் காரணமான சிரவணமனன நிதித்தியாசனத்தையும் அதன் சொரூபமான தத்வமித்தியா பாவனையையும் அதன் காரியமான வகங்காரக் கிரந்தி நிவர்த்தியையும் அதன் முடிவான பிரஹ்மைவாகம் சிவோஹமென்னும் யதார்த்த ஞானத்தையும் முறைமேபெற்று அதன் பலமான மோட்சமடைவான்.

மூன்னூலிலுள்ள ஆந்திரா (ரகசியா) ர்த்தத்தை இந்நூலிற் பிரகாசமாய் வெளிப்படுத்துகின்றமையா லிதற்கு ரகசியார்த்தத் தீபிகை என்று நாமம் வரலாயிற்று.

இந் நூலின்கண் உதாரணமும் வியாக்கியானமும் தேவையான பல இடங்களில் ஆங்காங்கு இலக்கமிட்டு வேண்டிய மேற்கோள்களையும் வியாக்யானங்களையும் அவ் விலக்கத்தின்படி தொகுத்து இந்நூலின் முதலிற் சேர்த்திருக்கிறது.

தேனீ பல மலர்களின் மதுவை ஒன்று சேர்ப்பதுபோல குரு கிருபையால் பல நூல்களில் திரட்டிய பொருளை ஆராய்ச்சியினும் சொந்த யுக்தி அநுபவத்தினும் இந்நூலில் எழுதப்பட்டது.

நான்முகம் சம்பூரணம்.

சிவமயம்.

நாநாஜீவவாதக்கட்டளை

அரும்பொருள்விளக்க விசேட விருத்தியுரை.

1. மலமாவது.

பூர்வ ஜென்மங்கடோறுந் தொன்று தொட்டுச் செய்து வந்த அசுத்தவாசனை. அதாவது திடபாவனையினால், முன்பின் எண்ணமின்றி யுண்டாகுங் குரோதாதி யந்தக்கரணத்தினது சூட்சுமாவஸ்தையின் சமஸ்காரம் இன்னும் பதார்த்த(வஸ்து) ஞானத்தினாலே வெளிப்படுத்தப் பட்டதாயும் அந்தப் பதார்த்தத்தை யநுசரித்ததாயும் சித்தத்தினுடைய உற்பத்திக்கு காரணமாயுமுள்ளது; அதில் தேகவாசனை உலகவாசனை, சாஸ்திர வாசனை, அசுரவாசனை என, நான்கு தேக வாசனையாவது, அழகு, ஆயுள், ஆரோக்கியம், என மூன்று. அழகு, பீதாம்பராதி வஸ்திரங்களினாலும் பொன்னாதி யாபரணங்களினாலும் சரீரத்தை யலங்கரித்தல் ஆயுள்: கற்பாதி ஔடதங்களினாலும் உணவாதி யாகாரங்களினாலுங் காயத்தை வளர்த்தல் ஆரோக்கியம்; சந்தன, புஷ்ப, வனிதாதி விஷயங்களினால் தேகாரோக்கியஞ்செய்தல்.

உலகவாசனை எல்லாருந் தன்னைப் புகழவேண்டுமென்றும், ஒருவரும் தன்னை நிந்தனை செய்யா திருக்கவேண்டுமென்றும் நினைப்பு.

சாஸ்திர வாசனை:—ஆத்மஞான சாஸ்திரங்களை, விட்டு இதர சாஸ்திரங்களைக் கற்று பண்டிதராகவேண்டு மென்னுஞ் சிந்தனை.

அசுரவாசனை:-இடம்பம், கெர்வம், அகங்காரம், மமகாரம், முதலியவைகள்.

இந்த வாசனைகளானது ஒரு மயிர் நுனிப் பிரமாணத்தில் பதினாயிரத்தி லொருபங்கா யதிசூட்சமமாய் கண்டத்தில் ஹிதையென்னும் நாடியி லடங்கியிருக்கிறது இவை, ரஜோ தமோ குணங்களின் அம்சம். இந்த நான்கு வாசனைகளும் நிஷ்காமிய கன்ம முதலியவற்றால் நீங்கும். வாசனையென்பது, பற்றுதல், அபிமானம்.

2. விட்சேபம்.

மனமானது விஷயங்களிற் சென்று சதா சலித்துக் கொண்டே யிருப்பது. இது மூர்த்தி யுபாசனை, ஈசுரநாமோச்சாரணம் அசபாமந்திரம் குருசேர்வை, குருத்யானம் இவைகளால் நீங்கும்

3. சாதன சதுட்டயம்.

நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேகம், இகமுத்திரார்த்த பரபோக விராகம், சமாதி சட்க சம்பத்து, முமுக்ஷுத்துவம். இவற்றுள் நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேகம்-பிரமமே நித்திய வஸ்து, மற்ற சகத்து முழுவதும், அநித்திய வஸ்துவென வறிக. இதற்கு ஏது சித்தசுத்தி.

சொரூபம்:—பிரமமாத்திரம் சத்தியம், அன்னியமா யிருக்கிற ஜீவேசுர சகத்தெல்லாம் அசத்தியமென்று சாத்திர விசாரணையினால் நிச்சயிக்கிறது.

காரியம்:—அதைத்தானே சதாகாலமும் நானாவிதமாய்ச் சிந்திக்கிறது.

அவதி:—பிரமமாத்திரம் சத்தியம்; அன்னியமா யிருக்கின்ற ஜீவேசுர சகத்தெல்லாம் அநித்தியமென் றிருக்கின்ற நிச்சயம் ஒன்றினாலும் போகாமல் நன்றாய்த் திடமா யிருப்பது.

இகமுத்திரார்த்த பரபோகவிராகம்? இகலோகத்திலுள்ள இச்சையும் பரலோகத்திலுள்ள இச்சையும் விடுதல்.

இதற்கு ஏது இகலோக பரலோகங்களிலுள்ள ஸ்திரீ முதலான விடயங்களில் அசத்த துக்க அநித்தியத்துவ முதலான தன்மைகளை விசாரித்து வெறுப்பு வருகிறது.

சொரூபம்:—அந்த விடயங்களை நாய் தின்று கக்கின அசனம் போலவும், காலாக்கினி நரக முதலானது போலவும் கண்டு விட்டுவிடுகிறது.

காரியம்:—விட்டவிடயத்தில் ஒருபோதும் திரும்ப ஆசை வரா திருத்தல்.

அவதி:—தேகத்தைத் தொட்டு பிரமலோக பரியந்தமா யிருக்கின்ற இகலோக பரலோகங்களிலிருக்கின்ற சகல போகங்களிலேயும் ஆசையில்லாமல் வீதித்திரணம்போல உபேக்ஷையா யிருப்பது.

4. சமாதிசட்க சம்பத்து.

சமம் (சாந்தி) தமம் (தாந்தி) விடல் (உபாதி) சகித்தல் (திதீச்சை) சமாதானம், சிரத்தை, என 6.

இவற்றுள் சமம்:—மனோநிக்கிரகம் அதாவது மனதைச் சலியாமல் அசத்திலடக்குதல்.

தமம்:—பாகிய இந்திரிய நிக்கிரகம் அதாவது சுரோத்திராதி ஞானேந்திரிய பஞ்சகமும் வாக்காதி கன்மேந்திரிய பஞ்சகமும் விடயங்களைக் கவராதிருத்தல்.

விடல்:—ஈடணைத்திரய தியாக பூர்வமாக சர்வ கன்ம சன்னியாசமாம். (ஈடணை), மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொன்னாசை என 3.

சகித்தல்:—சுகதுக்கங்களை சமத்துவம் பண்ணுதல் அதாவது சுகம் வந்தபோது சந்தோஷமடையாமலும் துக்கம் வந்தபோது சலியாமலும், சமத்துவமாய் நிறுத்துதல்.

சமாதானம்:—சடேந்திரியங்களை சிரவணத்தில் நிறுத்துவது. அதாவது பெரியோர்களிடத்தில் சேர்ந்து சிரவணம் பண்ணுகையில் மனது பாகிய இந்திரியங்களில் செல்லாமல் சிரணவத்தின்பேரில் ஏகாக்கிரமாக நிறுத்துவது

சிரத்தை:—பக்தி விசுவாசமென இரண்டு. பக்தி தாய் தந்தை முதலானவர்களிடம் உள்ள பிரியம் விட்டு, செகதீசனிடம் மிகுந்த அன்புவைத்தல்.

விசுவாசம்:—சற்குரு வேதாந்த வாக்கியங்களில் மனதை ஏகாக்கிரமாக நிறுத்துவது இப் பக்தி விசுவாசமே முக்திவழி கூட்டும்.

இதற்கு ஏது இமய நியமாதி.

சொரூபம்:—விடயத்திலே பிரவிர்த்தியற்றிருக்கிற சித்த ரோதம் (சர்வேந்திரிய வர்க்கம் நஷ்டமடைந்து மனோ நாசமாகுதல்) இதற்கு அமநஸ்கமென்று பெயர்.

காரியம்:—ஒன்றிலேயும் பிரவிர்த்தியற்ற படியினாலே விவகாரச் செயம்.

அவதி:—பிரவிர்த்தியற்றபடியினாலே சுழுத்தியைப்போலே த்தக முதலான விடயங்களை மறந்திருப்பது.

முமூச்சுத்துவம்:—மோக்ஷாபேச்சை. அதாவது சுபேச்சை, விசாரணை, தனுமானசி என்னும் இம்மூன்று பூமிகளையும் ரிசைக்கிரமமாக அடைதல். இந்த நான்கு சாதனங்களையும் டையவனே பிரம விசாரணைக்கு அதிகாரி.

இதற்கு ஏது சாதுசங்கம் சொரூபம் தலை ரோமத்திலே நெருப்புப் பற்றிக்கொண்டவன் தடாகத்தை விரும்புவதுபோல ன்னையொன்றிலேயும் ஆசையில்லாமல் மோக்ஷமாத்திரத்திலே தீவிரமாக ஆசையுண்டாகிறது.

காரியம் சற்குருவைத்தேடியடைகிறது. அவதி சகல ர்மங்களையுந் தியாகஞ்செய்து இந்த சாதனங்கள் 4-க்கும் பலமதென்றால் இந்த 4-ம் ஒருமித்துக் கூடாமல் வேறுவேறாய் ரிந்திருந்தால் சுவர்க்காதியாயிருக்கின்ற புண்ணியலோகப் ராப்தியே பலம். நான்கும் ஒருமித்துக்கூடினால் இங்கேதானே த்ம விசாரபலம்.

5. அசாத்திரப் பிரபஞ்சம்.

தீவிரம், மந்தம் என இருவகை. இவற்றுள் காமக் குரோ தாதிகமே தீவிரம், மனோ சர்ப்பிதசாதி கன்மாதிகமே மந்தம்.

இந்த அசாத்திரப் பிரபஞ்சமானது ஆத்தும சாக்ஷாத் காரத்துக்கு விரோதமானதால் இவற்றை ஞானப்பியாச துக்கு முன்னமே விடத்தக்கது.

6. விதி நிடேதம்.

விதிவிலக்கு - அதாவது சாஸ்திரங்களில் சொல்லியபு புண்ணிய கன்மங்களை செய்தலே விதி; சாஸ்திரங்களில் நிடே சித்திராநின்ற பாவ கன்மங்களைச் செய்யாதிருப்பதே நிடேதம்.

7. தாபத்திரயாக்கினி.

ஆதியாத்மீகம், ஆதி பௌதீகம், ஆதி தெய்வீகம் என மூன்று.

இவற்றுள் ஆதியாத்மீகமாவது:—அரசர் மிருகம் ப பக்ஷி முதலியவற்றால் வருந்துன்பம.

ஆதி பௌதீகம்:—பிரிதிவி முதலிய பூதங்களால் வரு துன்பம்.

ஆதி தெய்வீகம்:—தேவதைகளால் வருந்துன்பம். இவ் னும் அந்தக்கரணம் ஞானேந்திரியம் கன்மேந்திரியம் என்னு 14-மே ஆதியாத்மீகம்.

அதன் விஷயங்கள் 14-ம் ஆதி பௌதீகம்; அதன் தேவதைகளே ஆதி தெய்வீகமாம்,

இஃதே ஞாதுரு, ஞானம், ஞேயம் என்னும் திரிபுடி.

8. விதிவது பசனத்துவமாவது.

விதிப்படி சரணமடைவது அதாவது சர்க்குரு சிஷ்யருடைய மத்தியில் யாதாமொரு அதிகாரி தாபத்திரி யாக்கினியால் வெதும்பி வியாகுலசித்தனாய் நானோ எனக்கிந்த சம்சாரம் எக்காரணத்தால் வந்ததோ இது யாவர் முகத்தால் நிவிர்த்தியாமோவென்று விசாரித்து சகல பிரபுத்துவமும் விட்டு பத்திர புஷ்பாதி சகபாணியாய் தசாவவஸ்தைகளுண்டாய் தேக புளகாங்கிதனாய் வித்தியாவினய வைராக்கியாதி சர்க்குண சம்பன்னரான ஸ்ரீ குருவை யடைதல்.

9. அஷ்ட மந்திரம்.

[சுலோகம்:—குரு கீதை] சைதன்னியம் சாஸ்வதம் சாந்தம் வ்யோமாதீதம் நிரஞ்சனம நாதபிந்து கலாதீதம் தஸ்மை ஸ்ரீகுரவே நமஹா.

10. அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க சாஷ்டாங்கம்.

இவற்றுள்:—அஷ்டாங்கம் இரண்டு கரங்களும் இரண்டு பாதங்களும் இரண்டு புயங்களும் மார்பும் சிரசும் இவையெட்டுந் தானங்களும் நிலத்திலழுந்த நமஸ்காரம் செய்தல்.

பஞ்சாங்கம்:—இரண்டு பாதங்களும் இரண்டு கரங்களுஞ் சிரசும் இவை 5-ம் நிலத்தில்பட வணங்குதல் இஃது ஸ்திரீகளுக்கு முறை.

சாஷ்டாங்கம்:-தடிபோல் தரையில்விழுந்து வணங்குதல்.

11. நான்கு பணிவிடை.

ஆப்தம், அங்கம், தானம், சத்பாவம் என நான்கு இவற்றுள். ஆப்தம் குருவுக்கநுகூல வித்தியே ஆப்தம்.

அங்கம்:—குருபாதப் பிரச்சாளனதியே அங்கம்.

தானம்:-குருவின் கிரகச் சேத்திராதி ரக்ஷணையே தானம்.

சத்பாவம்:—ஸ்ரீ குருவை சாக்ஷாத் பரமசிவ மென்னுமுள்ளன்பே சத்பாவம்.

12. ஜீவகாருண்யம்.

கொலை செய்யாமை—இம்சை செய்யாமை, குருமொழி மறவாமை.

13. ஈஸ்வரபக்தி

திரிகரண சுத்தியுடனே ஜெகதீசன்பேரில் மனம்பற்றுதல்.

14. பாச வைராக்கியம்.

பிரமலோக பரியந்தம் துரும்பா யெண்ணுதல் தியாகஞ் செய்யும் இச்சை; அல்லது இச்சை யில்லாமை.

15. பிரமக்ஞானம்.

தனக் கன்னியமாக ஒன்றுமில்லை யென்றும்? தானே யெங்கும் நிறைந்தவனென்றும் அறிதல். இன்னும் எது ஞான வடிவமாய் சகல கடாதிப் பிரபஞ்சங்களையு மறிகிறதோ எதை அன்னியமாகிய மன இந்திரியாதிகள் அறியமாட்டாவோ அது ஆத்ம சொரூபமே ஆனந்தமென் றறிவது இன்னும் நான் சின்மாத்திரனென்பது.

16. சற்குண சம்பன்னர்.

ஞானம், வைராக்கியம், பலம், ஐஸ்வரியம், கீர்த்தி, ஸ்ரீ, இவ்வாறும் பொருந்தியவர்.

17 சற்குரு.

வேதாந்த சாஸ்திராப்பியாசஞ் செய்து அதன் பொருளை உள்ளவாறறிந்து ஜீவப் பிரம்ம ஐக்கிய நிச்சயத்தால் ஆத்ம (பிரம்ம) ஞானியா யிருப்பவரே.

பிரமச்சாரி:—காயத்ரீ, ப்ராஜாபத்ய, வைதிக, நைஷ்டிக பிரமச்சாரி என நான்கு.

கிரகஸ்தன்:—வார்த்தா விருத்தி, சாலீன விருத்தி, யாயாவரன், கோரன்யாசி ஆக நான்கு.

வானப் பிரஸ்தன்:—ஔதும்பரன், கேநஸன், சம்பிரக்ஷாளீ, பௌரணமன் ஆக நான்கு.

சந்நியாசி,—குடீசகன், பகூதகன், அம்சகன் பரம ஹம்சகன் என நான்கு.

விவர்த்தம் மூன்றுவகை-

ஆரம்போதானம், பரிணாமோப தானம், விவர்தோபா தானம் என மூன்று.

1. துணிக்குநூல் ஆரம்போ தானம்.
2. தயிருக்கு பாலபரிமோப தானம்.
3. கயிற்றினிடத்தில் பாம்பென்கிற தோற்றமுண்டானது ஆனால் வாஸ்தவத்தில் கயிறு பாம்பாகவுமில்லை. கயிற்றில்பாம்புமில்லை. அப்படி யுண்டான தோற்றம் தப்பாயிருந்தாலும் பிரமை யிருக்கிறவரை வாஸ்தவமாய் பாம்பென்றே நம்பப்படுகிறது. இப்படி யுண்டான பிரமைக்கு ஆதாரம் கயிறுதான். ஆகையால் கயிறு விவர்த்தோபாதனம்.

ரிபுகீதையிலுள்ள உபமான உபமேயம்,

1. மலடிமகன்போல.
2. பரியின்கோடுபோல.
3. மனுடக்கொம்புபோல.
4. கானல் நீர்போல.
5. கந்தர்வ நகர்போல.
6. ககன நீலம்போல.
7. சுத்தியில் ரசிதம்போல.
8. ரச்சு சற்பம்.

9. ககன தசுமம்.
10 அக்கினிப்பிரகாசம் தான்றுவது.
11 இருளினால் சித்ரதீபம் குன்றுவது.
12 விருட்சம் வித்தில்லாமல் உண்டாவது.
13 அரம்பக் கட்டையினால் பாகசித்தியுண்டாவது.
14 அதிமூடனுக்கு குறைவில்லா சுகம் உண்டாவது.
15 அறிவுடையோர் மனதை அஞ்ஞானி அறிவது.
16 இன்று பிறந்த குழந்தை பாகசித்தி செய்வது.
17 இன்று பிறந்த குழந்தையின் சேர்க்கையால் போகசுகமுண்டாவது.
18 புழுதியால் சிந்துநீர் சுவறுவது.
19 ஆதித்தன் சந்நிதியில் அந்தகாரமிருப்பது.
20 இரதத்தினால் இரும்பு சுவர்ணமாகாது போவது.
21 மறித்தோன் பிழைப்பது.
22 வனாந்தரத்தில் போனகம் கிடைப்பது
23 பசுவில் கரந்தபால் மறுபடியும் மூலக்கண்வழியேறுவது.
24 கடைந்தமோர் பாலாவது.
25 மஹாமேருவை தாமரைநூலால் அசைப்பது
26 வாரிதியை தரங்கத்தால் பிணிப்பது.
27 கூர்மரோமத்தால் மத்தமாவைப் பிணிப்பது.
28 உசுவாசத்தினால் ஒன்குன்சைலம் அசைவது.
29 மஹாமேரு பத்மவிதையி லொடுங்குவது.
30 வன்னியிடத்தில் பதுமமுண்டாகி வளர்வது.
31 சிறுமசகம் சிங்கத்தைச் சங்கரிப்பது.

32 வண்டு மேருவை கனியைப்போல் உண்டுமிழ்வது.
33 அணுவின் உதரத்தில் அனந்தகோடி பிரமாண்டங்களிருப்பது.
34 கனவிலகண்டபொருள் நனவில் இருப்பது.
35 விரைவான நதியின் வேகம் நசியாதிருப்பது
36 பிறவிக் குருடனுக்கு மணியின் சேர்மை தெரிவது.
37 வருத்தங்களை விருக்ஷத் துக் கேதுவாவது.
38 முயற்கொம்பினால் மதமாதங்கமுயிர் நீங்குவது
39 தரித்திரன செல்வவந்தனின் பதத்தை யடைவது.
40 அன்னத்தைப்போல் காகம் நடப்பது.
41 சிங்கத்தோடு வேசரி சண்டை செய்வது.
42 இந்தசம்பந்தமின்றி ராகு வெளியாவது.
43 மலடிக்கு கருவுண்டாகி அதற்கு நாமமுண்டாவது.
44 நபுஞ்சகனுக்குரிய மைந்தனுண்டாவது.
45 நபுஞ்சகருக்குரிய மாதருக்கு போக சுகமுண்டாவது
46 கனகத்தின் வித்தினால சிவகமுண்டாவது
47 கனகத்தால் சாகரநீர் பருகப்பட்டு பெறுக்கறுவது.
48 தாருசிலை அன்னம் புசிப்பது.
49 ஆகாயம் ஜனங்களின்மேல் விழுவது.
50 பெரிதாகிய ஆகாசம் பூமியில் விழுவது.
51 விண்மலரைச் சூடிக்கொண்டு வேசியைச்சேர்வது.
52 ககனத்தைக் கயிற்றினால் சுருக்கிப் பிணிப்பது.
53 ககனத்தின் பதிபிம்பம் மெய்யாவது.
54 மேடத்தின் வயிற்றில் யானை பிறப்பது.

55 மஹாமேருற்ற புசியில் யாரும் நடப்பது.
56 முகூர்த்தத்தில் நிகழ்வு மிகும் பிரதிபிம்பம் நிலைபெற்றிருப்பது.
57 நிகழ்கனவில் பஞ்சு சாம்பலாகாதிருப்பது.
58 மூடருக்கு மேலான வஸ்துவின் நிலைதெரிவது.
59 அகண்டாகார விருத்தியின்றி பரப்பிரம்மம் நிகழ்வது.
60 அகண்ட ஞானமின்றி மோக்ஷமுண்டாவது
61 அத்துவித சுருதியின்றி மற்றச்சுருதியால் பொருளாவது.
62 வஸ்து ஞானமின்றி மற்ற ஞானத்தால் பாவம் நீங்குவது
63 உத்தமயோகமின்றி உளம் அசையாதிருப்பது
64 பரமசிவம் கருணையன்றி போகமோக்ஷம் கிடைப்பது.

இவைகள் உண்மையிலலாததுபோல சகத்துமித்தை.

18 பிரபஞ்ச வொடுக்கம்:

பிரபஞ்ச உற்பத்திக்கிரமத்தில் கடைசியிலுற்பத்தி யானவைகளாகிய பஞ்சீகிருத ஸ்தூல பூதங்களாகிய தேகேந்திரிய அந்தக் கரணாதிகளை அபஞ்சீகிருத காரண பூதங்களாகிய தன்மாத்திரைகளில் லயிக்கச்செய்து அந்தப் பஞ்சபூதங்களில் பூமியை ஜலத்திலும், ஜலத்தை அக்கினியிலும், அக்கினியை வாயுவிலும், வாயுவை ஆகாசத்திலும், ஆகாசத்தை அகங்கார தத்துவத்திலும், அகங்கார தத்துவத்தை மகதத்துவத்திலும், மக

தத்துவத்தை மூலப்பிரகிருதியாகிய அவ் வியக்தத்திலும், அவ் வியக்தத்தை புருஷனிலும் லயிக்கச்செய்கிறது. இது முத்திகோபநிஷத் 2-வது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

உ

சிவமயம்.

நா நாஜீவவாதக் கட்டளையின்

விசேடவுரை என்னும் இரகசியார்த்த தீபிகை

சொரூப வணக்கம்.

காப்பு-வெண்பா.

ஓதுநா நாஜீவ வாதவுப ரொண்ணுகலே
தோதுறவி சேடவுரை சொல்லவே—யாதுமொளிர்
சத்தியமாய்ச் சித்தாய்ச் சதானந்த மாயிலகு
முத்தியாய் நிற்குமதே முன்.

உபாசனமூர்த்தி வணக்கம்.

கலி விருத்தம்.

அண்ட வாணற் கசுரற் றடிந்தவன்
தொண்டர் வல்வினை தூரத் துறந்தவன்
புண்டரீக வரைப்பரி பூரணன்
தண்ட பாணிச ரோருகப் பாதமே.

குருமரபின் வணக்கம்.

அறுசீர் விருத்தம்.

சதுரயுகந் தனில்முதலிற் றனிமுதலே
கபிலதபோதனராய் வந்து
புதினவிரண் டாமுகந்தத் தாத்ரய
முனிவரராய்ப் போந்த மூன்று
விதிசெயுகந் தனில்வேத வியாசரா
யத்துவிதம் விளங்க நாலில்
அதிதசிவ சங்கரா யவதரித்த
குருமரபிற் கன்பு செய்வாம்.

குருவணக்கம் அவையடக்கம்.

கலி விருத்தம்.

சுந்த ரகுரு தூய மலரடி
எந்த னுள்ளும் புறமு மிலகுக
விந்த நூலுக் கியானுரை யோதுவ
தந்தரத்தையுண்பே னெனுமாமைபோல்.

நாநாஜீவவாதக் கட்டளையின் நூல் வரலாறு.

இந்த நாநாஜீவவாதக் கட்டளைக்குள்ள விசேட அருத்தமாவது; இருக்கு, யெஜுர், சாமம், அதர்வணம், என்னும் இந்நான்கு வேதத்தினுள் மூன்றும் வேதமாகிய சாமவேதத்தின்

முடிவான, சாந்தோக்கிய உபநிடதத்தில் கூறப்பட்ட தத்துவமசி, என்னு மகா வாக்கியத்தின் அருத்தத்தைச் சொல்வது.

நாநாஜீவவாதக்கட்டளை யென்பதற்குப் பொருள்.

வாதம் பலவிதம், அதனுள் அசாதவாதம், அவச்சேதவாதம, ஆபாசவாதம், சிருஷ்டி திருஷ்டிவாதம், திருஷ்டி சிருஷ்டிவாதம், ஏகஜீவவாதம், பிம்பப் பிரதிபிம்பவாதம்; நாநாஜீவவாதமென எட்டு வாதங்களைமாத்திரம் இந்நூலில் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

இவற்றுள் அசாதவாத மென்பது:—சொரூபமே எப்போது முள்ளதென்றும், ஜகத்து ஒருக்காலு முண்டாகவேயில்லையென்றும் கூறுவது. இது முடிந்த நிலை பாஞானிகளனுபவம்.

அவச்சேத வாதமென்பது:—அந்தக்கரண அவச்சின்ன (அந்தக் கரணத்தில் அளவிடக் கூடிய) சேதன மொன்றேயொழிய இரண்டில்லை யென்றும், அந்தக் கரண மசைந்தாலும் ஜீவன் அசையாவிடில் அஃதே சிவம் எனக் கூறுவது.

ஆபாசவாதமென்பது :— வியவகார திசையில் அந்தக்கரண பிரதிபிம்ப ஆபாசனென ஜீவசேதன மனந்தமுண்டு, அவனுக்கே சகல வியவகாரமே யல்லது சாக்ஷியாகிய தனக்கில்லை யெனக் கூறுவது.

சிருஷ்டி திருஷ்டிவாத மென்பது:—ஜகத்துப் பூர்வமிருந்துதான் தோற்றப்படுகிறதெனக் கூறுவது.

திருஷ்டி சிருஷ்டிவாத மென்பது:—எப்போது திருஷ்டியுண்டாகிறதோ அப்போதுதான் ஜகத்துண்டாகிறது, பூர்வமிருக்கவில்லை யெனக் கூறுவது.

ஏக ஜீவவாத மென்பது:—இந்தச் சேதன சேதன பிரபஞ்சமுழுவதும் ஒரு ஜீவனுடைய கற்பனை எப்படியெனில்; சொற்பனத்தில் காணப்பட்ட சேதன சேதனப் பிரபஞ்ச முழுவதுஞ் சொற்பன புருடனை யன்றி மற்றொரு புருடனால் எப்படிக் கற்பிக்கப்படவில்லையோ அதுபோல ஜாக்கிரத்திலுள்ள சேதன சேதனப் பிரபஞ்ச முழுவதும் ஒரு ஜீவனுடைய கற்பனையெனக் கூறுவது.

பிம்பப் பிரதிபிம்ப வாத மென்பது:—பிம்பத்தைத் தவிர ஆரோபமே யில்லையென்றும் கூறுவது.

நாநாஜீவ வாதமென்பது:—மாயை, அதின் குணம், அதின் காரியமாகிய ஜீவேஸ்வர ஜகத்துக்க ளென்னும் நாநா ஜீவர்களை யொப்பி ஏகரூபமாயிருக்கின்ற வஸ்துவைத் தெரிவிக்கிறதற்கு சோபான(படி)க் கிரமமாயிருக்கின்றதால் நாநாஜீவவாதம் இன்னும் நான் கர்த்தா, போக்தா, ஞாதாவென்கிற நாநாவித ஜீவபேத வேறுபாடுகளை நான் அகர்த்தா, அபோக்தா,

அசங்கன், சின்மாத்திரன் என்கிற தத்துவ ஞானத்தால் வாதித்து ஏக சொரூபமா யிருக்கிற வஸ்துவைத் தெரிவிக்கிறதில் சோபானக்கிரமமா யிருத்தலின் நாநாஜீவவாதம்.

வாதம் முற்றுப்பெற்றது.

சுத்தமாவது:—தெய்வ மருந்துபோல கலப்பில்லாத பால்போல, மாயை அதின் குணம், அதின் காரியமாகிய ஜீவேஸ்வர ஜகத்துக்களென்னும் முப்பத்தைந்து தத்துவங்களுக்குள்ள அசுத்தமில்லா திருப்பதுவேயாம்.

அசுத்தம்:—35 தத்துவங்களுள் ஜீவனுக் கசுத்தம், ஜாதி, வருணம், ஆச்சிரமம் தன்மாதன்மம்; அதன் பலனான சுவர்க்க நரகம், அதன் சேடமான அனந்தகோடி ஜனன மரணாதி சமுசாரமுதலானதில் தொடக்குற்றிலவதேயாம்.

ஜாதியாவது:—மஹாராஷ்டிரம், கன்னடம் ஆந்திரம் திராவிடம் எனநான்கு.

வர்ணமாவது:—பிரம்ம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரென நான்கு இந்நான்கு வருணமும் முன்சொன்ன ஒவ்வொரு ஜாதியிலுமுண்டு.

ஆச்சிரமம் 17:—பிரம்மசாரி, கிருகஸ்தன் வானப்பிரஸ்தன் சந்நியாசி என நான்கு. இந்த ஆச்சிரமங்களொவ்வொன்றிலும் நான்குவிதமுண்டு.

ஈசுரனுக்கசுத்தம்:—கிருபை, அவதாரம் பஞ்சகிருத்தியம் முதலானவைகளும் இன்னும் சிவானந்த சுவாமிகள் வியாக்கியானத்தில், தான் தோன்றற்கு மாயையே சாரணமாகவும் அதிஷ்டான ஆசிரய ஆபாச சங்காதமே சொரூபமாகவும் சிருஷ்டியாதி பஞ்ச கிருத்தியங்களே காரியமாகவும் பிரஹ்மாத்ம ஐக்கிய ஞானத்தால் மாயை கெடும்போது பீஹ்மத்தி லயமாதலே அவதியாகவும் பிரஹ்ம விஷ்ணு ருத்திராதி மூர்த்தமாக, ஆவிர்ப்பவித்தலே பலமாகவு மிருத்தலாம்

மாயைக்கசுத்தம்:—ஜகத்துக்குக் காரணமாய் சங்கோச விகாசங் (சுருங்குதல் விரிதல்)களாய்ச் சத்துவசமஸ்காரமாய்ப் பிரம்மதினிடத்தில் (பதார்த்தத்தில்) கற்பிதம் முதலானவைகளேயாம். -

அவித்தைக் கசுத்தம்:—அறியாமை, அசுத்த வாசனை, அதிஷ்டானத்தை மறைத்தல். தத்துவஞானத்தால் கெடுதல் முதலானவைகளேயாம.

ஸ்தூலசரீரத்துக்கசுத்தம்:—வாதம் பித்தம் சிலேத்துமம்; நவத்துவாரம், ரோமத்துவாரங்களில் மலமொழுகுதல், பிறத்தல், வளர்தல், இருத்தல் பரிணமித்தல் (பருத்தல்) மெலிதல், காலாந்தரததில் பிணமாகுதல் முதலானவைகளேயாம்.

சூட்சுமசரீரத்துக் கசுத்தம்:—இராகத் துவேஷாதி பதின்மூன்று குணங்கள், துர்ப்பலம், ஊமை, செவிடு, குருடு, முடம், முதலானவைகளேயாம். அதாவது, குருடு, செவிடு, முடம் இவைகளுக்கு அந்த மந்தப் படுத்துவமென்றும் பெயர்.

பதின்மூன்று குணங்களாவன:—இராகம், துவேஷம், காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம், ஈரிசை, அசூயை, டம்பம், தர்ப்பம், அகங்காரம், எனப்பதின்மூன்றுமேயாம். இவற்றுள் இராகம் - பரதாரம் விரும்பல் (உ-ம்.) இராவணன் சீதையை யிச்சித்து இராகவனால் தன குல முழுமையும் நாசம் கண்டாது.

துவேஷம்:—பதிலபகாரம் செய்தல் (உ-ம்.) இரணியகசிபன் தன் தமையனைக்கொன்ற துவேஷத்தால் நாராயணனை யெதிர்த்து நாசம் அடைந்தான்.

காமம்:—ஐஸ்வரியத்தை மென்மேலும் விரும்புதல்.(உ-ம்) நரகாசுரன் லக்ஷும் ஸ்திரீகளை விவாகம்செய்ய இச்சித்துப் பதினாயிரத் தறுநூறு ராஜ ஸ்திரீகளைச் சிறை பிடித்துவர அவர்கள் வேண்டுகோளின்படி பகவானால் நாசம் அடைந்தான்.

குரோதம்:—தான் சம்பாதித்த பொருளுக்கு விக்கினஞ் செய்தவர்பேரில் சீறுதல் (உ-ம்.) பகாசுரன் தனது புசிப்புக்கு விக்கினஞ்செய்த பீமராஜனைச் சீறி அவனால் நாசம் அடைந்தான்,

உலோபம்:—ஒருவருக்கும் ஈயாமை, (உ-ம்) துர்யோதனன் பாண்டவர்களுக்கு வசித்திருக்கக்கூட ஓர் வீடும் கொடுக்கமாட்டேனென்றதால் அவன் நாசம் அடைந்தான்.

மோகம்:—பிரியம். மோதம், பிரமோகம், நினைத்தல், இடைத்தல், அனுபவித்தல், தனதாரபுத்திர விருப்பம், (உ-ம்.) தசரதன் இராகவன்பேரில் பெரும் பிரியத்தால் அவன் காட்டிற் செல்லத் தான் நாசம் அடைந்தான்.

மதம்:—கிருத்தியா, கிருத்தியம் தெரியாமை (உ-ம்.) கார்த்த விரியார்ச்சுனன் நாரதபகவானை யுபசரியாததால் பரசுராமனால் நாசம் அடைந்தான்.

மாற்சரியம்:—தன் செல்வத்தினும் மற்றவன் அதிகம் பெற்றால் பொறாமை (உ-ம.) சிசுபாலன் தருமராஜன்செய்த ராஜசூய யாகத்தில் பகவானுக்குச்செய்த பூஜையைச் சகியாமல் பொறாமையால் நாசம் அடைந்தான்.

ஈரிஷை:—பிறர் துன்பமடையவும் தான் அத் துன்பமடைய லாகாதெனவும் விரும்பல் (உ-ம்) அருணாசுரதன் தனக்குவந்த துன்பம் தன்னிஷ்டனை வராசுரனுக்கு வரட்டுமென்று நினைத்ததால் தான் நாசம் அடைந்தான்.

ஆசூயை:—தனக்குவந்த சுகம்போல் பிறர்க்கு வரலாகாதென்பது, (உ-ம்.) பௌண்டரீக வாசுதேவன் என்ற பெயரிருப்பதுபற்றி, அவரோடு (பகவானோடு) எதிர்த்து யுத்தம் செய்து நாசம் அடைந்தான்.

டம்பம்:—தான் செய்கின்ற தருமத்தைப்பார்த்து யாவரும் மெச்சவேண்டுமெனல் (உ-ம்.) நகூர்வமஹாராஜன் தான்செய்த யாகத்தைப் புகழ்ந்துகொண்டதுபற்றித் துர்வாச முனிவரால் ஏவப்பட்ட பூதத்தால் நாசம் அடைந்தான்.

தர்ப்பம்:—நானே செல்வத்தில் பெரியவன் எனக்குச் சரியொருவருமில்லை யென்பது (உ-ம்.) ஐஸ்வரியத்தால் கர்வித்துச் சதகண்டராவணன் தேவர்களை உபத்திரவம்செய்ய அதை நாரதமுனிவரால் இராகவனுக்கறிவிக்கச் சீதையால் நாசம் அடைந்தான்.

அகங்காரம்:—பிடிவாதம் (உ-ம்.) மது, கைடவர் என்ற இராக்ஷதர்கள் மகாவிஷ்ணுவோடு பதினாயிர வருஷம் யுத்தம் செய்து தோல்வியடைந்த விஷ்ணுவானவர் அவர்களைப் பார்த்து நீங்கள் மகா பராக்கிரமசாலிகள் என்றும் வேண்டும்வரம் தருகிறோமென்றும் சொல்ல அதற்கு அவர்கள் நகைத்து தோல்வியடைந்த நீயா யெங்களுக்கு வரங்கொடுக்கிறது நாங்களுனக்கு வேண்டும் வரந் தருகிறோமென்று சொல்ல அவர்களுடைய உறுதி மொழியை அறிந்துகொண்டு உங்களிருவர் உயிரையும் கொடுங்களென்று கேட்க அதனாலவர்கள் நாசம் அடைந்தார்கள்.

ஆனதால் இப் பதின்மூன்றும் சூட்சுமசரீரத்தின் தொழிலானதால் அசுத்தம். இவை தவிர, இச்சை, பக்தி, சிரத்தை, இம்மூன்று குணங்களுமே சூட்சும சரீரத்தின் அசுத்தமென்றே சொல்லப்படும்.

அஃதெப்படியெனில் இச்சையென்பது சிரவண முதலி வைகளில் விருப்பம்.

பக்தி என்பது சிரவணப் பொருளில் மனம் பற்றுதல்.

சிரத்தை என்பது-ஈஸ்வரன் குருநூல் இவைகளில் அன் (விசுவாசம்) இம் மூன்றும் மோட்சசாதனமா யிருப்பினு முடிவில் இல்லாமையால் அசுத்தம்.

பஞ்சபூதங்களுக்கு அசுத்தம்:—பிருதிவிக்கு; மலம், மூ திரம், குப்பை, சேரி, மசானம், உவர், கடினம், ஐந்திணை (மருத முதலிய நிலங்கள்) ஐந்திணைக் கரும்பொருள் அப்புவில் கரைந்தொடுங்குதல் முதலானவைகளேயாம்.

அப்புவுக்கு:—அலை, திவலை, குமிழி, நுரை, பிண்டீக ணம் செய்தல் (இழுத்தல்) சேறு, கலங்குதல், பாசிபடலம் அக்கினியிற்சுவறி யொடுங்குதல் முதலானவைகளேயாம்.

தேயுவுக்கு:—புகை, பொரி, மூடல், பாகஞ்செய்தல் சுட விடுதல், வாயுவி லணைந்தொடுங்குதல் முதலானவைகளேயாம்.

வாயுவுக்கு:—நற்கந்தம், துர்க்கந்தம், மிசிரகந்தம் புழு படலம், சலித்தல், ஆகாயத்திலோய்ந் தொடுங்குதல் முதலான வைகளேயாம்.

ஆகாயத்துக்கு:—அவகாசம் (இடங்கொடுத்தல்) திக் இடி, மின்னல், குமுறல், மேகபடலம், குவிதல், விசேஷ சத்தியிலொடுங்கல், முதலானவைகளேயாம்.

இப்படி அசுத்தமாயுள்ள 35-தத்துவங்களுக்கு வில க்ஷணமாயும் சாக்ஷியாயுமுள்ள பிரஹ்மமானது இவைக ளோடு கூடியிருந்தும் இவைகளின் அசுத்தங்கள் பற்றாத தினாலும இவைகள் விவர்த்தம் (ரஜ்ஜுவிற் சர்ப்பம்போல) னபடியினாலும் 36-ஆம் தத்துவமாகியபிரஹ்மமேசுத்தம்.

பிரஹ்மமாவது:—பெரிதுக் கெல்லாம் பெரி தாயும், த்த, சுத்த, புத்த, முத்த, சத்திய, பரமானந்த, அத்வைத, லக்ஷணங்களையு முடையதுவே. இதில் பெரிதாவது; அண்ட, புவன அகிலாண்ட, பிரமாண்டாதிகளைப் பார்க் ப்பெரிதா யிருப்பதால் பெரியோர்களால் பிரஹ்ம மென் ம், மங்களமா யிருப்பதால் 23 நாமங்களால் சிவமென் ம், அதாவது 1 சிவன் 2 மஹாதேவன் 3 ஈசுரன் 4 சங் ரன் 5 நீலகண்டன் 6 திரிநேத்திரன் 7 சந்திர சூடன் கங்காதரன் 9 கபர்த்தி 10 பகவன் 11 திரியம் பகன் 2 திரிபுராரி 13 காலாரி 14 கிரீசன் 15 மிருகதரன் 16-பசு தி 17 சாம்பன் 18 கிரிசன் 19 நடேசன் 20 கௌரீசன் 21 ால பைரவன் 22 உன்மத்தசேகரன் 23 சர்பன் இந்த இரு த்துமூன்றும் சிவமென்றும் தானும் மங்கள கரமாயிருந்து காண்டு தன்னை யடைந்த அடியார்களையும் மங்கள மாக்கு வன் சிவன்.

மங்களம் (சச்சி தானந்தம்) சுகம். வியாபகமா யிருப் ால் வைணவர்களால் 21 நாமங்களால் விஷ்ணு வென்றுப அதாவது 1 நாராயணன் 2 அச்சுதன் 3 கோவிந்தன் 4 பத

மநாபன் 5 மாதவன் 6 மதுசூதனன் 7 கேசவன் 8 அனந்தன் 9 வாமனன் 10 இருஷி கேசன் 11 இராமன் 12 திரிவிக்கிரமன் 13 கிருஷ்ணன் 14 ஜனார்த்தனன் 15 தாமோதரன் 16 பங்கசாக்ஷன் 17 நரசிம்மன் 18 வராகன் 19 மச்சயன் 20 கூர்மன் 21 கற்கி இவ்விருபத் தொன்றும் விஷ்ணுவென்றும், பிரம வாதிகளால் பிரமனென்றும், கர்ம வாதிகளால் இந்திர னென்றும், தத்துவவாதிகளால் அச்சரனென்றும், பிரகிருதி புருஷவாதிகளால் பரமனென்றும், பக்திவாதிகளால் பகவான் சுராட்டு (தன்னுக வழகது கிறவன்) என்றும் பின்னும் பலபல மதங்களாலும் அசதற் குரிய பற பல நாமங்களாகவுங் கூறப்பெற்றது.

இன்னும் ஓர் கிரகத்தைப் பார்க்க ஊர்பெரிது அதனினும் தேசம் பெரிது அதனினும் கண்டம் பெரிது அதனினும் தீவு பெரிது அதனினும் சப்த சமுத்திரமும், சப்த தீவும், சப்தகுல பர்வதமும், ஈரேழுலகமும், மகாமேருவும், சக்கரவாளகிரியும், சந்திர சூரியாள் உதித் தொடுங்குகின்ற முதலியதோர் அண்டம் பெரிது அதனினும் இபபடி 1008 அண்டங்களடங்கிய வொரு புவனம் பெரிது அதனினும் இப்படி 224 புவனங்க ளடங்கிய வொரு அகிலாண்டம் பெரிது, அதனினும் அகிலாண்டம் கோடி கொண்ட ஒரு பிரமாண்டம் பெரிது, அதனினும் அநந்தங் கோடி பிரமாண்டங் கொண்ட நவகோடி பிரமாண்டம் பெரிது. அதனினும் விட்சேப சக்தி பெரிது, அதனினும் மாயை பெரிது,

அதனினும் மூலப்பிரகிருதி பெரிது, இந்தப் பிரகிருதியும் பூதாகாசத்தி லேகதேசத்திற் சலிக்கின்ற வாயுவைப்போலும் சமுத்திரத்தி லேகதேசத்திற் றோன்று கின்ற அலையைப் போலவும் ஒரு சரீரத்திலேக தேசத்திற் றோன்று கின்ற மருவைப்போலவும் மச்சரேகையைப் போலவும் சிதாகாசமான பிரஹ்மத்தி லேகதேசத்தில் தோன்று கின்றபடியால் பிரஹமமே பெரிதிற் கெல்லாம் பெரிதாம்.

நித்தமென்பது:—பிராக பாவம், பிரத்தொம்சா பாவம், அன்னியோன்யா பாவம், அத்தியந்தாபாவம், இந்நான்க பாவமுமின்றிச் சதோதயமா யிருப்பதுவே யாம். இவற்றுள்; பிராகபாவமாவது சிருஷ்டிக்குமுன் ஜகத்தில்லை யென்பது. அதாவது மண்ணுக்குமுன் கடமில்லை யென்பது போல.

பிரத்தொம்சா பாவமாவது:—உண்டாகிய ஜகத்து அழிந்த பின்பு யில்லையெனபது, அதாவது உண்டானகடம் உடைந்தபின்பு இல்லையென்பதுபோல.

அன்னியோன்னியா பாவமாவது:—எப்படி கடத்தில் படமும் படத்தில் கடமும் அன்னியோன்ய மாக விருந்தும் பிரிகிற காலத்தில் கடம் வேறு படம் வேறு ஆகிறதோ அது போல பிரமத்தில் பிரபஞ்சமும், பிரபஞ்சத்தில் பிரமமும் அன்னியோன்யமா யிருந்தாலும் பிரமத்திற்குரிய சச்சிதானந்த லக்ஷணத்தையும் பிரபஞ்சத்திற்குரிய அனுர்த ஜட துக்க லக்ஷணத்தையும் விசாரிக்கிற காலத்தில் பிரமம

வேறு பிரபஞ்சம் வேறு ஆகிறபடியா லன்னியோன்யாபாவமாம்.

அத்யந்தா பாவ மாமது:—இப்படி திரிகாலத்திலும் ஜகத்து வாதிக்கப் பட்டு அசத்தாகிற படியினால் அத்யந்தா பாவமாம்.

இந்நான்க பாவமுமின்றி என்றும் சத்தாமாத்திரமாருப்பதால் நித்தமாம்.

சுத்த மென்பது:—பிரகிருதி முதலான மல மில்லாதிருப்பதுவே.

புத்த மென்பது:—அந்தக்கரண வறிவைப் போலத் தோன்றித் தோன்றி மறையாமல் என்றும் ஓரேபடித்தாயிருப்பதுவேயாம்.

முத்தமென்பது:—அஞ்ஞானம் அதன் காரிய மானசிகல பாசபந்தங்களும் விடுபட்டிருப்பதுவேயாம்

சத்தியமென்பது:—கலை, காஷ்டை, விஞடி, நாழிகை, முகூர்த்தம் நாள், வாரம், பக்ஷம், மாதம், அயனம், வருஷம், யுகம், முதலிய கர்ப்பாதி காலங்களுக்கும், அக்காலங்களிலுள்ள ஜனனங்கடோறும் வாராநின்ற அவஸ்தாத்திரய பிரபஞ்சங்களிற் கூறேன்றப்பட்ட பஞ்சபூத பௌதி கங்களுக்கு வேறாகியும் அவைகளுண்டாகிறதற்கு முன்னும் உண்டாகி யழிந்த பின்னும் கொடாமல் ஓரே பிரகாரமா யிருப்பதுவேயாம்.

பரமானந்த மென்பது:—ஏதெனைதக் கைவிட்டாலும் தன்னை (ஆத்மாவை) கைவிடாமல் அதிபிரியமா யிருப்பதுவேயாம்

அத்வைத மென்பது:—ஏகமே வாத்துவிதப் பிரம்மமென்னும் வாக்கியப்படி சஜாதிக, விஜாதிக, சுவகத, பேத ரகிதமாயிருப்பதுவேயாம்.

இவற்றுள் சஜாதிக மென்பது, மரத்துக்கு மறுமரம் சயஜாதியில்பேதம். அதாவது ஆலமரம், கல்லால மரமென்பதுபோல. விஜாதிகமென்பது பாஷாணம் (கல்) விஜாதிகம் (வேறுபேதம்) சுவகதபேத மென்பது; மரத்துக்குப் பத்திர புஷ்ப முதலியன (ஒன்றில்லாமல் பலபேதமாம்) இதுபோல சத்துக்கு வேறு சத்தில்லாமையினால் சஜாதிகபேதமும் சித்திரக்காரனுடைய சித்திரசக்தி எப்படிச் சித்திரக்காரனுக்கு வேறாகத் தோற்றப்படவில்லையோ அதுபோல மாயையும் பிரமத்தில் வேறாக இல்லாமையால் விஜாதிகபேதமும், நிரவயமாயிருப்பதால் சுவகதபேதமுமின்றி ஏகமா யிருப்பதால் அத்வைதமாம்.

மேலேகூறிய நித்த முதலிய, இத்தியாதி லக்ஷணங்களையுடையதுவே பிரஹ்மம்.

ஏகமே வாத்துவித மென்பது:—ஏகம் - ஒன்று - ஏவம்- தேற்றம், தெளிவு, அத்துவிதம்-துவித மிலக்கு.

சர்வசாக்ஷி யென்பது:—சாம வேதத்தின் சாந்தோக்கியவுபநிடதத்தில் கூறப்பட்ட "தத்துவமசி" மஹா வாக்கி

யத்திலுள்ள தற்பதம் துவம்பதம், அசிபதம், ஆகிய இம்மூன்று பதத்திற்கும் சாக்ஷியாயிருப்பதால் சர்வசாக்ஷி இவற்றுள் துவம்பதத்துள் வாச்சியார்த்தமாயுள்ள ஸ்தூல சூக்கும காரணமாகிய சரீரத்திரயமும், விசுவ தைசத பிராக்ஞனென்னும் அபிமானத்திரயமும், சாக்கிரம் சொற்பனம் சுழுத்தியென்னும் அவஸ்தாத்திரயமு மாகிய இவை ஒன்பதுக்கும் விலக்ஷணமாகியும், சாக்ஷியாகியு முள்ள லக்ஷியார்த்த கூடஸ்தபிரஹ்மமும் தற்பதத்தில் வாச்சியார்த்தமா யுள்ள விராட்டு இரணியகர்ப்பம், அவ்வியாகிருதம் (மாயை) ஆகிய சரீரத்திரயமும், வைசுவானரன், சூத்திராத்மா அந்தரியாமி என்னும் அபிமானத்திரயமும், சிருஷ்டி ஸ்திதி சம்ஹார மென்னும் அவஸ்தாத்திரயமு மாகிய இவை யொன்பதுக்கும் விலக்ஷண மாயுள்ள லக்ஷியார்த்தப் பிரமமும், அசிபதத்தில் வாச்சியார்த்தமாயுள்ள சத்ரூப சத்தி, சித்ரூப சத்தி, ஆனந்தரூப சத்தி யென்னும் சரீரத்திரயமும், பரன் பரிபூரணன், பரமானந்தன் என்னும் அபிமானத்திரயமும், சர்வவியாபகம் சர்வப்பிரகாசம் சர்வானந்த மென்னும் அவஸ்தாத்திரயமும் ஆகிய இவ்வொன்பதுக்கும் வேறாகியும் சாக்ஷியுமாகிய லக்ஷியார்த்தப் பரப்பிரஹ்மமும் ஆகிய இம்மூன்றுக்கும் சாக்ஷியாயிருக்கிறபடியால் சர்வசாக்ஷி.

இன்னும் பிரம்மாமுதல் பிபீலிகா (எறும்பு) பரியந்தமுள்ள சிவசிதாபாசர்கள் சரீரங்களிலுள்ள அந்தக்கரணங்கடோறும் ஆங்காங்கு சாக்ஷியாயு மிருப்பதால் சர்வசாக்ஷி

அக்கினியிற் சூடுபோல என்பதற்குப் பொருள்.

அக்கினிக்கு உஷ்ணம் இயற்கையாக விருக்க மாந்த்ரீக வலிமையால் அந்தச் சூடானது எப்படித் தகிக்காம லிருக்கிறதோ அதுபோல பிரஹ்மத்தில் தனக்கு வேறாகாமல் இயற்கையாகவே வல்லபம் உண்டு. அஃதே அபின்ன (அருள்) சத்தியாம். அனுபிரதானம், பிரகிருதி. மாயை, அவித்தை, தபசு முதலிய பற்பல விகாரங்கள் அடையாமல் அடைந்து அவ்வதீதப் பிரஹ்மத்தில் அடங்கி யிருக்கும்போது அதற்கு சுத்தப் பிரஹ்மமென்று பெயர்.

அதீதமென்பதற்குப் பொருள்.

வாக்கினால் வசனிக்கப்படாமலும், மனத்தினால் சிந்திக்கப்படாமலும், இருப்பதுவேயாம். அதாவது ஜாதி, நாமம், ரூபம், குணம், கிரியையின்றி நிர்ஜாதி, நிர்நாமம், நிர்ரூபம், நிர்க்குணம், நிஷ்கிரியையா யிருப்பதால் வாக்குக்கு விஷயமாகாமையும் (எட்டாமையும்) ஜடமின்றி நிர்விஷயமாயும் சுயம் சித்தாயும், மனதிற்கு அகோசரமானதால் அதீதமாம்.

விசிரிம்பித்து வியாபித்தல் என்பதின் பொருள்.

சுவாசிரய சுவ விஷயத்தால் பிரமமாகிய தன்னை யிடங்கொண்டு தன்னை மறைத்தலால் கூறப்படும். அதாவது நெருப்பினிடத்தில் தூமமு (புகை)யுண்டாகி அந்த நெருப்பை மறைப்பதுபோலும், ஆகாயத்தை யாசிரயித்துக் கட மடாதிகள்

தோன்றி யவ்வாகாயத்தையே மறைத்துக்கொண்டது போலும், ஒருவித்தில் விருக்ஷமுண்டாகி அவ் வித்தையே மறைத்தது போலும், சொரூபத்தை யாசிரயித்து (இடங்கொண்டு) அதிலிருந்து விசிரிம்பித்து (விகாரமாகி) அச் சொரூபத்தையே வியாபித்தல் (மறைத்தல்) விசிரிம்பித்து என்பதற்கு அதிக்கிரமித்து என்றும் வெளிப்பட்டு என்றும் பொருள்படும்.

உதாரணச் செய்யுள்.

செய்யபெய ருருவமிலா திரண்டற் றென்றுய்ச்
சிறந்தசுத்தப் பிரமசர்வ சாட்சி தன்னில்
வெய்யநெருப் பினிற்சூடொத் தபின்ன மாபோர்
விளங்குசத்தி யுளததுதான் சுழுத்தி தன்னில்
செய்யகுணத் திரயங்க ளடங்கு மாபோல்
நுவலதீ தத்துறைய வந்த வேலை
செய்யலற நிற்கையிலச் சொரூப நாமங்
திகழ்சுத்தப் பிரமமெனத் தெரிப்பர் மேலோர்.

பரப்பிரமம் என்பதன் பொருள்:—நாம் நித்திரை தெளிந்து சாக்கிரத்தில் ஒரு குணம் வெளிப்பட அதன் வயப்பட்டு நமது சுயரூபமாகிய நிர்க்குணத்தை மறந்து விகாரமானதுபோல அவ்வபின்ன சக்தி வெளிப்பட்டு அந்தப் பிரஹ்மத்தை வியாபிக்கும் காலத்து அப் பிரமம் அப்பரை வியாபகத்துள் ளடக்கினபடியால் அதற்கு சுத்தப் பிரஹ்மமென்கிற பெயர் நீங்கி பரப்பிரமமென்கிற பெயர் வந்தது.

உதாரணச் செய்யுள்.

உறைசுழுத்தி யோய்ந்தொளிரு நனவு தன்னி
லோர்குணந்தா னேங்கிடநம் முருவம் வேறாய்க்
குறையுடைதல் போவபின்ன சத்தி தோன்றிக்
குறித்தபிர மத்தைவியா பிக்கும்போது
நிறைவுறுமச் சொரூபமது பரையிற் குள்ளே
நிற்கையிற்சுத் தப்பிரம மெனும்பேர் நீங்கி
அறைகின்ற பரப்பிரம மாகு மென்றே
யாதிமறை நூலறிந்தோ ரறைவர் மாதோ.

இலக்ஷண சூன்யமென்பதின் பொருள்.

அநாதி அதாவது காரணமில்லாது காரியப்பட்டு சொரூபத்திற்குரிய சச்சிதானந்த லக்ஷணமில்லாமல் ஜடமாயிருப்பதுவே லக்ஷண சூன்யம்.

புருஷ சமுகத்தில் ஸ்திரீக்கு இன்பம் ஜனித்தாற்போல பிரம சந்நிதானத்தில்:—என்பதின் பொருள். ஸ்திரீ புருஷர்களிருவரும் கலவியிற் சேர்ந்து அகமுகமா யநுபவித்த சுகத்தில் அவ்விருவ ரெண்ணத்திலு மில்லாத சிசு எப்படி ஜனித்ததோ அதுபோல பரப்பிரம சந்நிதானத்தில் லக்ஷண சூனியமா யிருக்கின்ற வப்பரையின் வியாபகத்துள் பரப்பிரஹ்மம் சேருங் காலத்தில் பரிசுத்தமான அவிகிருத சத்த) சாத்மீகம் சுத்த ராஜதம், சுத்த தாமதம், என்னு முக்குணங்களுண்டாயின.

இம் முக்குணங்களுக்கு முறையே ஆனந்தரூப சத்தி, சித்துரூபசத்தி, சத்துரூப சத்தி என்று பெயராம்.

உதாரணச் செய்யுள்,

மாதருஞ்சே ராட்வருங் கூடுங் கால
 மகிழ்வரெண் ணுதகருத் தரிக்குமாபோல்
ஓதருமச் சத்திவியா பகத்திற் பிரம
 மொளிர்போதிற் சாங்ரசோ தமங்க ளென்னும்
நீதமுறு தாயகுண மூன்றுசேர்ந்து
 நிகழ்கின்ற வானந்த ரூப சத்தி
சாதமுறு சித்துருவ சத்தியோடு
 சத்துருவ சத்தியெனத் தயங்கு மாதோ.

சுத்த சாத்மீகமென்னும் ஆநந்தரூப
சத்திக்குப் பொருள்.

சுத்த சாத்மீக மென்பதும் ஆனந்த ரூபசத்தி யென்பதும் ஒருபொருட் சொற்கள் ஆனந்தரூப சத்தியுடனே பரப்பிரமம் கூடி காரண சரீரமாகிய சர்வாநந்த சுழுத்தியவஸ்தை (காலத்தை) யடையும்போது பரப்பிரம்மமென்கின்ற பெயர்போய் பரமானந்த ரென்கின்ற பெயர் வந்தது.

கவி.

சொல்லுமா னந்தரூப சுத்தமாஞ் சத்தியென்னும்
நல்லசாத் வீகமோடு நவில்பரப் பிரமஞ் சேர்கால்
தொல்லையிற் சருவானந்த சுழுத்தியை யடையும்போ
தெல்லையிற் பரமானந்தப் பெயரென வியம்புவாரே.

சுத்தராஜத மென்பதும் சித்துரூப சத்தியென்பதும் ஒருபொருட் சொற்கள். அந்தச் சத்தியுடனே சேர்ந்து சூட்சுமசரீரமாகிய சாவப் பிரகாசமென்னும் சொற்பனவஸ்தையைச் சேரும்போது பரமானந்த ரென்கின்ற பெயர்போய் பரிபூரணரென்ற பெயர் வந்தது.

கவி.

கவிலுறு பரமா னந்த னிராசத குணம தான
துவமறு சித்து ரூப சத்தியைத் தொடர்ந்து நீங்கா
தவிர்செயுங் கனவ தான வவத்தையை யடையுங் காலம்
துவல்பரி பூரணன்று னென்னநூ லுரைக்கு மன்றே.

சுத்ததாமத மென்பதும் சத்ரூப சத்தி யென்பதும் ஒருபொருட் சொற்கள். அச் சத்தியுடனே கலந்து தூல சரீரமாகிய சர்வ வியாபகமென்னும் ஜாக்கிரா வஸ்தையை நேருங் காலம் பரிபூரணரென்கின்ற பெயர் போய் பரனென்கின்ற பெயர் வந்தது.

கவி.

தகமைசேர் சத்துரூப சத்தியாந் தாம தத்தை
மிகபரி பூர ணன்றான் மேவிய வேலை தன்னில்
விகசித மான சர்வ வியாபகச் சாக்கி ரத்தில்
திகழ்தரு போதி தன்பேர் பசப்புவர் பரனென்றே.

சர்வானந்த சுழுத்தி யென்பது, சந்திரனிடத்தில் அநு திகளங்கமானது அச் சந்திரனை யாசிரயித்து அதனை மறையாமல், அச் சந்திரனால் எப்படி விளங்குகின்றதோ அது போலும் நான் என்னை யறியேனென்று மூலகப்பிரசித்த வியவகாரத்தில் ஆத்மனை யடுத்து அவனை மறையாமல் அவ்வாநமனால் அறிவித்துக் கொள்வதுபோலும் ஒரு ஜீவனுடைய சுழுத்தியவஸ்தையில் அன்னமயனும் பிராணமயனும் மனோமயனும் விஞ்ஞானமயனும் லீனமாய் ஆனந்தமயனு யவ்வஞ்ஞானத்தையும் விளக்கி தானும் சுகசொரூபமாய் விளங்குவதே ஒரு சுழுத்தி, அதை யனுபவிப்பவனே பிராக்ஞன், அவ்வனுபவமே ஆனந்தம். ஆனதால் ஈக்ஷணமுதல் அநுப்பிரவேசபரியந்தமுள்ள சர்வான்மாக்களும் தனித்தனியே யடைகின்ற சுழுத்தியின் சமட்டியே சர்வானந்த சுழுத்தியாம். சர்வானந்தமாவது, மேற்சொல்லிய சுழுத்தி யவஸ்தைகடோறும் ஜீவர்கள் தனித்தனியே யனுபவியாநின்ற வானந்த சமட்டியே சர்வானந்தம்.

சர்வப் பிரகாசமென்னும் சொர்ப்பனமானது:—ஒரு ஜீவனுடைய சொர்ப்பனவஸ்தையில் அன்னமயன் லீனமாய்ப் பிராணமயன் மனோ விஞ்ஞானமயனாய் ஜாக்கிரத்தைப்போலச் சூரியாதிப்பிரகாச சாதனந்திரங்களில்லாமல் தன்னுடைய தேஜஸினாலே சொற்பனப் பிரபஞ்சத்தையும் விளக்கித் தானும் பிரகாசித்துக்கொண் டிருப்பதே வொரு சொர்ப்பனம். இதனபிமானியே தைசதன். சர்வ ஜீவர்களும் தனித்தனியே அடையாநின்ற சொர்ப்பனவஸ்தையைச் சமட்டியாய்த் தன்னுடைய பிரகாசத்தினால் விளக்குவதே சர்வப் பிரகாசமென்னும் சொர்ப்பனவஸ்தை.

சர்வ வியாபகமென்னும் ஜாக்கிரமாவது:—ஒரு ஜீவனுடைய ஜாக்கிராவஸ்தையில் சர்வ இந்திரிய வியவகாரங்களையும் சம்பூரணமாய் விளக்கித் தானும் பிரகாசித்துக்கொண் டிருப்பதே வொரு ஜாக்கிரம். இந்த ஜாக்கிரவபிமானியே விசுவன். இப்படிச் சர்வ ஜீவர்களும் தனித்தனியே அடையாநின்ற ஜாக்கிராவஸ்தையைச் சமட்டியாகத் தன்னுடைய பிரகாசத்தினால் விளக்குவதே சர்வ வியாபகமென்னும் ஜாக்கிராவஸ்தை.

துவம்பத சிருஷ்டியாவது, கூடஸ்தனுமனாதி (நித்தியன்) பதி, பசு, பாசமும் அனாதியென்று கூறும்.

தற்பத சிருஷ்டியாவது.—பிரமமே உள்ளதென்றும் பதி, பசு, பாசம் மூன்று மித்தை (பொய்)யென்றும் சொல்லும்.

அசிபத சிருஷ்டியாவது:—சிவ சத்தியின் லீலையாய் விளங்கும் இம் மூன்று பதங்களும் பின்னுசத்தியின் றொழில்களாம்.

கலி.

சுத்த சாதகம்.

முன்பத சிருட்டி பதி பசு பாச மூன்றையு மறுதியா
கிறவும் பின்பத சிருட்டி சகமித்தை யந்தப் பிரமமே யுளதெ
கிறவும், சின்பதமான வசிபத சிருட்டி சிவசத்தி லீலைய
கிறவும், மன்மத மூன்றும் பின்னைய பினையுமாய்சறு சிவ
மென்றுணர்வாம்.

ஜீவன் வாச்சியார்த்தம் நீங்கினவுடனே கூடஸ்தனுகிறான்
அக் கூடஸ்தனே தற்பதத்தில் பிரமத்துடன் தாதாமி
மடைந்து, அதாவது பிரமமே கூடஸ்தனுய் கூடஸ்தனே பிர
மாய் ஆகிறுன். அக் கூடஸ்த பிரமம் அசிபத சிவத்துக்
அங்கமாகின்றது. இம் மூன்று பதங்களையும் அடைந்தா
பரமுத்தி யடைந்ததுவாகும், இவற்றில் ஏதாவது பாக்கி யிரு
தால் முத்தியல்ல.

கலி.

சுத்த சாதகம்.

முன்பதமான தொம்பதப் பசுவை மூடிரு ணீங்கிச் சுத்
மதாய்ப் பின்பதமான தற்பதவருளில் பிறங்குதா தான்மி
மடைந்தே, சிஸ்பதமான வசிபத சிவத்தைச் சேர்ந்ததற் கங்
மாய் நின்றால், மன்பர முத்தி முடிந்தது வாகு மற்றவைதனில்
நிற்கில் குறையே.

நான் துவம்பத லக்ஷியார்த்த கூடஸ்தனென் றிருந்தால்
இச்சை யொடுங்கும். தற்பத லக்ஷியார்த்தப் பிரமமென்றிரு

தால் ஞானம் ஒடுங்கும். அசிபத லக்ஷியார்த்த பிரமமென்
றிருந்தால் கிரியை யொடுங்கும். இச்சையென்பது பிரகிருதி
யின் ரஜோகுணமாகிய அவித்தை. ஞானமென்பது பிரகிருதி
யின் சத்துவகுணமாகிய மாயை. கிரியையென்பது பிரகிருதி
யின் தமோகுணமாகிய விக்ஷேப சத்தி. இப்படி வரிசைக்
கிரமமாய் அடையாத பட்சத்தில் மறுபடியும் ஜன்மமெடுத்துத்
திரும்

கலி.

சுத்த சாதகம்.

சுத்தமாய் நின்று லிச்சைசித் தியதாந் தொல்லதிஷ்டான
மாய் நின்றால், சித்தமாய் ஞானஞ் சித்தியதாகும் சிவத்தினுக்
கங்கமாய் நின்றால், மத்தமாய் கிரியை சித்தியதாகும் வகுத்த
விம் மூன்று மவ்வொழுங்கே சித்தமாய்ச் சித்தியிலாயிடில்
மீட்டுந் தேகமொன் றெடுக்குமென் றுணர்வாய்

அபின்னசத்தியே யாதொரு தொழிலுமின்றிய சர்வ
சாக்ஷியாகிய சுத்தப் பிரமம்.

இன்னும் ஒருவிதம்:—யாதொன்றிலும் சம்பந்தப்படாத
சுத்தப் பிரமத்திற்குத்தான், செயலொன்று மில்லையென்று
செவ்வென வெளிப்படுகிறதே அந்தப்பிரமம் இப்படி அகண்டா
கண்டமா யிருக்கிற உலகங்களை எப்படி சிருஷ்டிக்கத் தொடங்
கிற்று என்று வினவில், இந்நூலின் தலைப்பில் வரைந்துள்ள

பிரம நியமப்படத்தைப் பார்த்தால் இவ்வுலக தோற்றமாகி
ஜட ஜீவேஸ்வர ருற்பததி, பட்டபகற்போல் தெளிவதாகும்
அதாவது யாதொரு களங்க ரகிதமான சிவ சைதன்னியமாகி
சுத்தப் பிரமமென்னும் சர்வ சாக்ஷியினிடத்தில் அக்கினியி
சூடுபோலவும் சலத்தில் சீதளம்போலவும் புஷ்பத்தில் வாச
போலவும் மனதி னினைப்புப்போலவும் கண்ணாடியிற் பிம்ப
போலவும் வித்தினுள் முளையைப்போலவும் முளையினு
பயிரைப்போலவும் அபின்னமாக ஒரு சத்தி யுண்டு. அந்த
சத்திக்கு யாதொரு செயலின்றி அச் சர்வ சாக்ஷியினிடத்தி
லடங்கி யிருக்கும்போது அதையே சுத்தப் பிரமமென
சொல்லலாகும். அந்தச் சத்தி விசிரிம்பித்து பிரமத்தை சூ
வியாபிக்கும்போது அப் பிரமம் சத்தி வியாபகத்திற்குள்ளான
தால் அதை சத்திப்பிரமமெனச் சொல்லாமல் பரப்பிரமமென
பெயர் வாலாயிற்று.

இப்படிக்கான பிரம்ம சந்நிதானத்தில் கரும்பிற்கு அலி
லின்பங் கண்டதுபோலும் ஸ்திரிக்கு புருஷனிடத்தி லின்ப
பயந்ததுபோலவும் விகிர்த குணியமா யிராநின்ற அந்த சத்தி
னிடத்தில் அவிகிர்த சத்துவம் ரசசு தமசு என்னு மு
குணங்கள் ஜெனித்தன. அந்தச் சுத்த சத்துவத்திற்கு ஆனந்த
ரூப சத்தியென்றும் சுத்த ரஜசுக்கு சித்ரூப சத்தியென்றும்
சுத்த தமசுக்கு சத்ரூப சத்தியென்றும் மூன்று சத்திக ளுண்
டாயின. அப்படிக்குண்டான மூன்றில் பிரதமமான ஆனந்த
சாக்கிரத்தை யடையுங்கால் பரனென்றும் விளங்கலாகும்

ரூப சத்தியை அப் பிரமம் கலந்து ஆனந்த சுழுத்தியைப்
பெறுங்கால் பரமானந்தன் என்றும் அப் பரமானந்தன் மேலே
சொன்ன சித்ரூப சத்தியுடனே கூடி சர்வப் பிரகாச சொரூப
த்தை யடையுங்காலம் பரிபூரணன் என்றும், அந்தப் பரிபூர
ணன் மேற்கண்ட சத்ரூப சத்தியுடனே சேர்ந்த சர்வ வியாபக
இங்ஙனம் சொற்றதுகளெல்லாம் குணபேதகத்தாற் பெயரும்
வேறுபட்டனவென்றும் பிரம்மமே பரமாத்மா, சத்தியே சரீர
மென்றும் அறிக. இப்படி அசிபத லட்சணம் சொல்லப்
பட்டது.

அகண்டமாவது:—ஒன்றினாலும் கண்டிக்கப் படாதது.
உலகினர் நிர்ணயமும் உலோகாயுதர் நிர்ணயமும் அருகர்
புத்தர் ஆகமங்களினால் கண்டிக்கப்படும். அவையும் தேவ
கந்தருவ ராகமங்களினால் கண்டிக்கப்படும். அவையும் பிரமாக
மத்தில் கண்டிக்கப்படும். அவையும் விஷ்ணுவாகமத்தினால்
கண்டிக்கப்படும். அவையும் பதினெண் புராணங்களினால்
கண்டிக்கப்படும். அவையும் இதிகாசங்களினால் கண்டிக்கப்
படும். அவையும் வேதாகமங்களிலுள்ள கன்மகாண்டத்தினால்
கண்டிக்கப்படும். அவையும் உபாசனாகாண்டத்தினால் கண்டிக்
கப்படும் இவையெல்லாம் வேதாந்த வுபநிடதத்தினால் கண்டிக்
கப்படும். இப்படிப்பட்ட வுபநிடதங்களினால் நிர்ணயஞ் செய்
யப்பட்ட சச்சிதானந்த பிரம்ம சொரூபத்தை வேறொன்றி
னாலும் கண்டிக்கக் கூடாமையினாலும் அப்படிக் கண்டிக்க
வேணுமானாலும் உபநிடதத்துக்கு மேலான பிரமாணமில்லாத

படியினாலும் சகல பிரமாணங்களுக்கும் உபநிடதமே கொ
முடியாய் விளங்குகிறபடியினாலும் உபநிடதத்தினால் பிரதி
பாதிக்கப்பட்ட பிரமமே; அகண்டம்.

இன்னுமொருவிதம்:—தேச கால வஸ்து இம் மூன்
றாலும் பரிச்சேதம் (எல்லை) அற்றது.

ஒன்றுக்கு மூன்று விசேட மெதற்கெனில் தேசப் பரி
சேதமற்றது. பூரணமென்னு மிடத்தில் ஆகாசம் சர்வ தேச
தும் வியாபகமா யிருப்பதால் அவ் வாகாயத்துக்குப் பூரண
துவம் வரும், அதை நிராகரிக்கும் நிமித்தம் காலப் பரிச்சே
மற்றது, பூரணமென்றும் 2-வது விசேடம் வரலாயிற்
ஆயின் காலத்தினால் ஆகாசத்துக்கு அபரிச் சின்னத்து
மின்றோவெனில்; ஆகாசம் சிருட்டி காலத்துண்டாய்ப் பிரள
காலத்தி லழிதலால் பூரணத்துவமின்று. இவ்விரண்டு விசே
ஷத்தோடு நில்லாமல் மூன்றும் விசேட மெதற்கோவெனில்
காலத்துக்கு தேசத்தினாலும் ஆகாயத்தினாலும் பரிச்சேத
கூடாமையின் அபரிச்சின்னத்துவம் வரும். அதை நிராகரி
கும் நிமித்தம் மூன்றுவதான விசேடம் வாற்பாலதாயிற்
அப்படியாயின் காலத்துக்கு வஸ்துவினால் அபரிச்சின்னத்து
மின்றோவெனில்; காலமும் ஆகாசாதிகளும் வஸ்துவாகா
யினால் பூரணத்துவமில்லை-வஸ்துவில்காலம் உற்பத்தியமா
யால் வஸ்துவுக்குப் பூரணத்துவ முண்டோவெனில்; வஸ்

சூக்ஷம பூதங்களின் தமோகுண அம்சமான பஞ்சபூதங்களினின்று தோன்றிய ஸ்தூலதத்துவம்
6ம் அதற்கு ஜன்னாகிய சூட்சுமசரீர தத்துவம் 20ம் சேர்ந்து பூதகாரியமாயுள்ள

காரிய சரீர பாவனை.

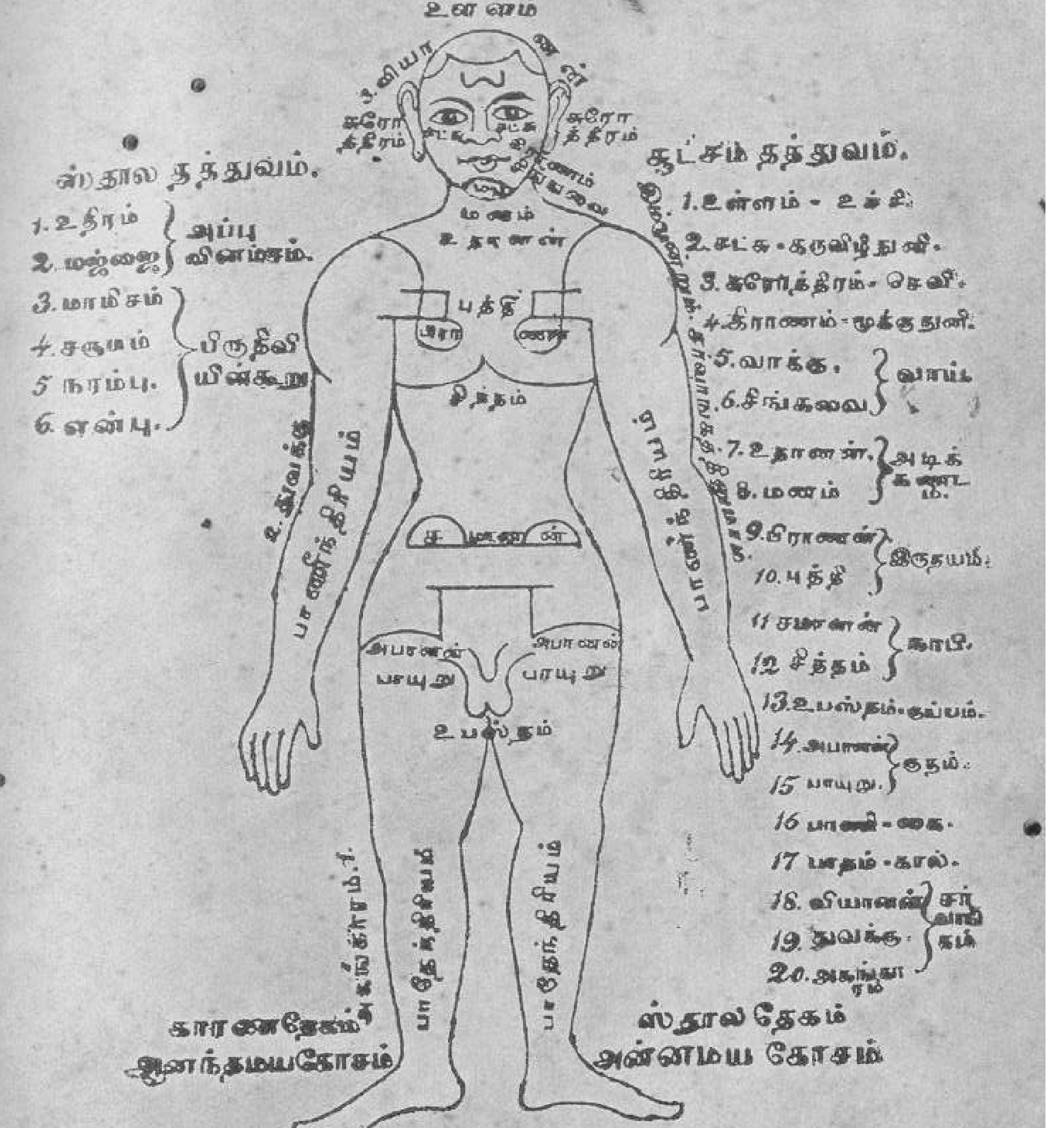

வும் பிரம்ம சன்னிதானத்தில் விளங்கி, பிரமத்தினிடத்திலே ஐக்கியமாவதாலும் வஸ்துவாகிய பிரகிருதிக்குப் பூரணத்தன்மையில்லை. பிரமமே சர்வ வியாபகமானதால் தேசப்பரிச்சேதமும் நித்தியமாதலால் காலப்பரிச்சேதமும் சர்வான்மகமாதலால் வஸ்துப் பரிச்சேதமுமின்று. ஆதலால் பிரஹ்மமே அகண்டம்.

பரிபூரண மாவது.—எப்படி யொருகடத்தை ஜலத்தால் பூரிக்கப்படு கின்றதோ அப்படிப் போல ஒன்றையொன்றால் நிரப்பப் படுகிறது. அதாவது அன்ன மயத்தைப் பிராண மயத்தாலும் பிராண மயத்தை மனோ மயத்தாலும் மனோ மயத்தை விஞ்ஞானமயத் தாலும் விஞ்ஞானமயத்தை ஆனந்த மயத்தாலும் ஆனந்த மயத்தை அவித்தை யாலும் அவித்தையை மாயையினாலும் மாயையை பிரமத்தினாலும் பூரிக்கப் பட்டிருப்பதால் பிரமமே பூரணம்.

சத்து லக்ஷண மாவது; எப்படிப்பழுதையி (கயிற்றி) னிடத்தில் பாம்பு தோன்று வதற்கு முன்னும் தோன்றியழிந்த பின்னும் விளங்குகிறதுமான காலத்திரயத்திலு முள்ளதாய் சர்ப்பத்தைப் போலத் தான் தோன்றினாலும் வாதிக்கப் படாமல் ஏகரூபமா யிருக்கின்றதோ அதுபோல ஜகத்துண்டாவதற்கு முன்னும் உண்டா யழிந்தபின்னும் விளங்குவதுமான காலத்திரயத்திலு முள்ள தாய் ஒன்றினாலும் வாதிக்கப் படாமல் ஏகரூபமாயிருப்பதுவே சத்து.

சித்து லக்ஷணமாவது:—சூரியனைவன் தீபாதி அன்னிய சாதனாந்தரங்களை யபேட்சியாமல் தானே பிரகாசரூபமாயிருந்து கொண்டு பிரபஞ்சத்திலுள்ள கடபடாதி சர்வ விஷயங்களையும் விளக்கிக் கொண்டிருக்கிறனே அப்படியே சித்து சூரியாதி அஷ்டப் பிரகாசங்களையும் அதாவது சூரியன், சந்திரன், நக்ஷத்திரம், அக்கினி, மின்னல், இந்திரியம் (நேத்திரம்) மனம் (புத்தி) ஜீவனுகியவைகளை யபேட்சியாமல் சுயம் பிரகாசமா யிருந்துகொண்டு சர்வத்தையும் பிரகாசிக்கின்ற தெதுவோ அதுவேசித்து.

ஆனந்தலக்ஷண மாவது:—நித்திய, நிருபாதிக, நிரதிசய சுகசொரூபமா யுள்ளதுவே பிரமானந்தம், அப்பிரமானந்தத்தைப் பிரமநிஷ்டாள் பிரம நிஷ்டையிலிருந்து அநுபவிப்ப தாலகயால் முமூட்சுக் களுக்கு அனுபவ . மில்லாமையினல் அவர்களுக்கு ஆனந்தலட்சண மறிவிக்கும் நிமித்தம் சுழுத்தி யானந்தத்தால் தெரிவிக்கப் படுகின்றது. அதாவது சுழுத்தியின் கண்ணுள்ள பிரமானந்தம் ஜாக்கிரத்திலுள்ள விஷயானந்தத்தைப் போலக் கெடாமையின் நித்திய மென்றும், அன்னுதி யுபாதியின்மையின் நிருபாதிக மென்றும், அப்சர அரம்பா ஸ்திரீ முதலிய அதிசய மின்மையின நிரதிசய மென்றும் சொல்லப்படுவதாலானந்தம்.

சத்தியிலிரசிதம் போல:—பின் பக்கத்தில் நீலநிறமாயும் திரிகோணமாயு முள்ள முத்திப்பியில் தூரதிருஷ்டியினுலும் சூரிய கிரணத்திலும் தோற்றப் பட்ட வெள்ளியை, சத்

தென்றால் ஆபரணத்துக்குதவ வேண்டும் அசத் தென்றால் தோற்றுது போக வேண்டும். இப்படிச் சத்தென்று வது அசத்தென்று வது சொல்லப் படாமல் யாதொரு வஸ்துவானது உற்பத்திக்கு முன்னும் நாசத்திற்குப் பின்னும் நில்லாமல் மத்தியிற் றேன்றுகிறதோ அது அத்தியந்தாபாவ, அநிர்வசனீய (மித்தியாரூப) மென்று சொல்லப்படும்.

மூலப்பிரகிருதி யாவது:—சர்வ ஜகத்துக்கும் காரணமாயிருப்பதால் மூல மென்றும், உற்பத்திக்கு ஸ்தானமாயிருப்பதால் பிரகிருதி யென்றும் சொல்லப்படும். இன்னெருவிதம். பிர-சத்துவம், கிரு-ரஜசு, தி-தமசு, பிரகிருதி மாயை, அவித்தை, தமசு அஞ்ஞானம் இவ்வைந்தும் ஒரு பொருட் சொற்கள். அது சகல பிரபஞ்சத்தையும் தன்னிடத்தில் தோற்று விப்பதால் சக்தி.

அந்த மூலப்பிரகிருதியும் விகிர்த குணமாகிய முக்குணத்துடனே கூடியிருக்கும். விகிர்தகுணமாவது; வேறுபாடுள்ள குணங்கள், அதாவது பிரகாசம் பிரவிருத்தி, மோகம், என்னும் சத்துவ, ரஜசு தமசு என்னும் ஒன்றுக் கொன்று வேறுபாடான உருவங்களையுடையது.

க வி.

திகழ்பூன்ற சச்சிதா னந்தப் பிரமத்
 திடத்திப்பி தனில் வெள்ளி தெரிவ தேபோல்
நிகழ்மூலப் பிரகிருதி யெனுமோர் சக்தி
 நேரிதன்பே ராதிபிர கிரதி யோடு

புகழ்மூலம் விந்துதத்வ மாதி மூலம்
பொருமகங் காரமூல வகங்கா ரந்தான்
மகிழிந்தியங் காலதத்வ மவ்வி யக்த
மகாதத்வ மாயினும்பே ரனேக மாமே.

மாயையாவது:—அகடித, கடித, சாமர்த்தியத்தை யுடையது. அதாவது கூடாததைக் கூட்டிவைப்பது. அன்றியும் ஆகாசாதி பூதங்களையும் உண்டுபண்ணுவது. இன்னும் சத்து, அசத்து, சதசத்து, (சத்தாகவும் அசத்தாகவு மிருப்பது) சாவயவ (அவயவமுடையது) நிரவயவ (அவயவமில்லாதது) சாவயவ நிரவயவ (அவயமுள்ளதாகவு மில்லாததாகவும் தோற்றுவது) பின்னம் (வேறுபட்டது) அபின்னம் (வேறாகாதது) பின்னபின்னம் (வேறானதும் வேறாகததுமாகத்தோன்றுவது) என்னும் இவ்வொன்பது விதத்தினுலும் நிர்ணயிக்கக் கூடா ததுவோ அதுவே மாயை சத்தென்றால் பழுதையைப் போலக் காலத்திரயத்தினும் கெடாதிருக்கவேண்டும். தத்துவ ஞானத்தால் கெட்டுப்போகிறபடியால் அசத் தென்றும் அசத்தென்றால் முயற்கொம்பைப் போலக் காலத்திரயத்திலும் இல்லாமற் போகவேண்டும்.

அகம் (நான்) அஞ்ஞானி யென்னும் அனுபவ மிருப்பதால் அசத்துமன்று. சத்தசத்தென்றால் ஆதித்தனும், அந்தகாரமு மொன்ற யிருப்பதுபோல விருத்த மானதால் சத்தசத்துமன்று.

சாவயவமென்றால் அவயவாகிதமா யிருக்கவேண்டும், இந்திர ஜாலககாரனுடைய சக்திக்கும் தீப்பொறியை யுண்டாக்குகிற சக்திக்கும் எப்படிச் சொரூபமில்லையோ அதுபோல ஜகத்துக்குக் காரணமாயிருக்கிற சக்திக்குச் சொரூப மில்லாமையினல் சாவயவமுமன்று.

நிரவயவமென்றால் :— ககனரவிந்தம் (ஆகாச தாமரை) போலத் தோன்றமல் போகவேண்டும்; ஜீவேஸ்வர ஜகத்தாகத் தோன்றுவதால் நிரவயமுமன்று.

சாவயவ நிரவயவமென்றால், ஸ்திரீயும் புருஷனும் ஒன்றயிருக்கின்றார்க ளென்பதுபோல விருத்தமானதால் ஒன்றாக்கிரண்டு பக்ஷக்கூடாது. ஆதலால் சாவயவ நிரவயவமுமன்று.

பின்னமென்றால், பிரமத்திற்கு வேறுகத் தோற்றவேண்டும். அப்படிச் சொன்னல் அத்துவிதம என்று சொல்லுகிற சுருதிக்கு ஹானிவரும் ஆனதால் பின்னமுமன்று.

அபின்னமென்றால் (வந்தால் வாட்டும்) அப்படிச் சொன்ன லென்னவென்றால் மாயையென்று சொல்லாமல் பிரமமென்றே சொல்லவேண்டும். அப்படிச் சொன்னல் பிரமாமத்துக்கு விருத்தமாக அஞ்ஞானமென்றும் மாயையென்றும் பொய்ரூபியென்றும் தமசென்றும் மோகமென்றும் அநேக நாமங்கள் சுருதிகளில் கூறப்படுவதால் அபின்னமு மன்று. பின்னும் பின்னுடைய.

கவி

பந்தமாகியதோர் மூலப் பகுதியின் விகிர்த தத்வ
மூந்திய சாத்துவீக முடனிரா சதந்த மந்தான்
சிந்தைசெய் காலே வெண்மை செந்நிற நீல மென்னர்
அந்தமின் மறைக டன்னை யாய்ந்தமே லவர்கண் மாதோ.

சர்வஞ்சவுபாதி யென்பது:—சர்வஞ்ஞத்துவாதி கல்யாண குணங்களையுடைய சற்குண வைஸ்வரிய சம்பன்னரான ஈசரப் பிரதி பிம்பத்து ஹேதுவா யிருத்தலின் சர்வஞ்ஞ வுபாதி யென்றும், சற்குணமாவது சர்வஞ்ஞத்துவம். சர்வே சுரத்துவம், சர்வாந்திரியாமித்துவம், சர்வ காரணத்துவம் சர்வ நியந்திரத்துவம், சர்வ சக்தித்துவமென்பன.

அவற்றுள் சர்வஞ்ஞத்துவமாவது சர்வான்மாக்களுடைய பாவபுண்ணிய கருமங்களையும் ஒருங்கே யறிந்து அந்தந்த கருமங்களுக்குத் தகுந்த சுகதுக்க ரூபமான போகங்களை யூட்டுவிப்பதுவே யாம்.

சர்வவேஸ்வரத்துவமாவது:—சர்வாத்துமாக்களை (ஜீவர்களை)யும் சிருஷ்டித்தும் தன்னை சிருஷ்டிக்க ஒருவருமில்லாமையினலும் அவரால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவைகளை மாறுபடுத்த முடியாமையினலும் அணிமாதி சர்வ சம்பன்னரா யிருக்கிற படியினலும் சர்வேஸ்வரத்துவம்.

வியாக்கியானம்.

இயற்கை ஞானம், போருள், முடிவிலாற்றல், வரம்பிலின்பம், வரம்பில்காட்சி, முதலின்மை, அணிமா, மகிமா, கரிமா,

இலகிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம் வசித்துவங்களோடு தூயவுடம்பு, மக்கள், பொன், மணி அடிமை வாகனங்களாகிய சகல ஐஸ்வரியங்களு முளவாந் தன்மையென வறிக.

சர்வாந்திரியா மித்துவமாவது:—சர்வ ஆன்மாக்களுடைய அந்தக்கரணங்களுக்குள் ளிருந்து நல்வினை, தீவினைப் பிரகாரம் அசைப்பிக்கிறபடியால் சர்வாந்திரியாமித்துவம்.

சர்வ காரணத்துவமாவது:—சர்வான்மாக்களுடைய சரீர முண்டாகி நசித்தாலும், தான் நசியாதிருத்தலின் சர்வ காரணத்துவம்.

சர்வ நியாந்திரத்துவமாவது:—இரவியாதி கிரகங்களும் இந்திராதி திக்குபாலர்களும் சமுத்திர முதலானவைகளும் தங்கள் தங்கள் நியமந்தவறாம லிருக்கும்படி செய்வதால் சர்வ நியந்திரத்துவம்.

சர்வ சத்தித்துவமாவது:—பிரம்மா முதலிய ஈஸ்வரர்களையும் விரித்தொடுக்கும் சக்தியையுடையவ ராகையால் சர்வ சத்தித்துவம்.

ஈஸ்வர காரண சரீரமாவது:—அவரது தூல சூக்கும சரீரத்துக்கு ஏதுவாயிருப்பதுவே.

சத்துவ குணம்:—வெள்ளை நிறம். (சுத்தம்)

ரஜோகுணம்:—சிவப்பு.

தமோகுணம்:—நீலம்.

வித்தை யென்பதும் ஞானமென்பதும் ஒன்று.

கவி.

வீயதோர் பகுதி தன்னின் முதற்குண விகிர்த சத்வ
மாயகற்பனைக்கோ வீச னரியகாரணச ரீரம்
மாயைநல் வித்தையே சர்வஞ்ஞனி னுபாதி யென்ன
தூயபே ரீரிண்டாய்ச் சொல்லுவர் தூயர் மாதோ.

நிர்மல சலப்பிரதி பிம்பமாவது:—பரிசுத்தமான ஜலத்தில் பூரண சந்திரனுடைய பிரதிபிம்பம் எப்படித் தெளிவாய்த் தோன்றுமோ அப்படிப்போல மாயையினிடத்தில் பிரம்மம் சலட்ண (சுயலக்ஷண)மாகத் தோன்றும் தோன்றும் இந்தப் பிரதிபிம்ப சைதன்யத்தை சர்வஞ்ஞனுகிய ஈசுரரென்று சொல்லப்படும்.

சத்துவத்திற் சத்துவமாவது:—ஈஸ்வர பிரதி பிம்பத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கிற முதற்குணமாம்-சத்துவத்தி லிராஜதப், அவருடைய பிரதி பிம்பத்துக் கேதுவான இரண்டாங் குணம். சத்துவத்திற்றாமதம் அவர் பிரதி பிம்பத்துக் கேதுவான மூன்றாங்குணம். இம் மூன்று குணத்தில் சிருட்டிதிதி சங்காரம் என்னும் முத்தொழிற்குரிய விஷ்ணு பிரமா உருத்திரன் என மும்மூர்த்திகள் தோன்றினர்

சிருட்டி யென்பது பிரபஞ்ச வுற்பத்தி திதியென்பது பிரபஞ்சத்தை இரட்சித்தல், சங்காரமென்பது சாக்கிரம் சொற்

பனமாகிய விரண்டு பிரபஞ்சத்தையும் சம்மாரஞ்செய்வது: அன்றியும் பிரம்மாவுக்குத் தொழில் சிருஷ்டி யொன்றே, விஷ்ணுவுக்கு சிருஷ்டியும் திதியும், உருத்திரனுக்கு சிருஷ்டி திதி சம்மாரம் மூன்றும். உருத்திரனென்பது சமுசார சாகரத்தி னின்றும் கரையேற்றுபவன். கற்பனையாவது காலத்திரயத்திலும் இல்லாத வஸ்து எதுவோ அது. ஆரோபம் அத்தியாசம் கற்பனை இவை மூன்றும் ஒரு பொருட்சொற்கள். இப்படி மூலப்பிரகிருதியின் சத்துவகுணகற்பனை சொல்லப்பட்டது

கவி.

குளகம்.

சுத்தசலந் தனின்மதியின் பிரதி பிம்பந்
தோற்றலென முன்னுரைத்த மாயை தன்னில்
நத்துபிர மஞ்சலட் சணமதாக
நவில்பிரமச் சாயைபிறங் கிற்ற தன்பேர்
நித்தியசர் வக்ஞியனு மீசரன்று
னிகளீசன் காரணமா மாயை யின்பால்
தொத்துசத்து வத்தின்சத்து வங்கள் மூன்றுந்
தொடருவகால் மூவாதிற் றோன்று மாதோ.

ஈசன்பாற் சத்துவத்திற் சத்து வந்தா
னிசையவரும் விண்டிந்த வுலகைக் காப்பன்
ஈசன்பாற் சத்துவத்தி லிராச தந்தான்
நேரவரும் பிரமனு லகைப்ப டைப்பன்

தோன்பாற் சத்துவத்திற் ருமதந்தான்
பிரியவரு முருத்திரனில் வுலகழிப்பன்
பேசரிய பிரகிருதி முதற்கு ணத்தின்
பெருமைதனை யிதுவரையும் பேசினேமோ.

இன்னும் மேலுரைத்த பிரமத்தினிடத்தில் சுத்தியினிடத்தில் ரசிதம் தோன்றினல் போலும் தீபத்தினிடத்தினிழல் தோன்றினற்போலும் மூலப்பிரகிருதி என்னும் ஓர் சத்தி யுண்டாயிற்று. இதற்கு முறையே சாந்தவிருத்தி கோரவிருத்தி மூடவிருத்தி என்றும் பெயர். அதையே பிரமத்திலேசிலோர் அணுவென்றுஞ் சொல்லத்தகும். அந்த மூலப் பிரகிருதி விகிர்தசத்துவம் ரஜசு தமசு என்னு மூன்று குணங்களுடனே யுள்ளது அம் முக்குணங்களில் பிரதமமான சத்துவகுணமே சுத்த மாயையென்று சொல்லப்படும். அம்மாயையினிடத்தில் நிர்மல ஜலப்பிரதி பிம்பம்போல பிரமம் சுலட்சணமாய் பிரதி பிம்பிக்கும். அந்தச் சைதன்னியத்திற்கு சர்வஞ்ஞனாகிய ஈஸ்வரன் என்று பெயர். இவ் வீஸ்வரனுக்கு மேற்சொன்ன சுத்த மாயையே காரண சரீரமாம்;

அந்தச் சத்துவகுண சுத்த மாயையினிடத்தில் சத்துவத்திற் சத்துவம் சத்துவத்திற் ரஜசு சத்துவத்திற் தமசு என்னு முக்குணங்களுண்டு. அதிற் சத்துவத்திற் சத்துவஞ் சிலாக்கியமாம்போது அதிற் பிரதி பிம்பித்த ஈசுவரனுக்கு விஷ்ணு என்று பெயர். சத்துவத்திற் ரஜச பிரதானமாம்போது

அதிற் பிரதிபிம்பித்த ஈஸ்வரனுக்கு பிரமாவென்று பெயர். சத்துவத்தில் தமசு சிரேட்டமாம்போது அதிற் பிரதிபிம் பித்த ஈஸ்வரனுக்கு ருத்திரன் என்று பெயர் இப்படி மூலப் பிரகிருதியின் சத்துவகுண கற்பனை சொல்லலாயிற்று. இனிமேல் மூலப் பிரகிருதியின் ரசோகுண கற்பனை சொல் படும்

அவித்தையாவது:—மூலப் பிரகிருதியின் ரஜோகுணம் வித்தையினல் (ஞானத்தினல்) கெடுவதாயிருப்பதாலும் மலின வுபாதி யானதாலும் (மலினம் கலக்கம்) ஜீவன் பிரதி பிம்பத்திற்கு ஏதுவானதாலும் அவித்தை.

ஜீவகாரண சரீரமாவது:—ஜீவனுடைய காரிய சரீரமான தூல சூக்குமமிரண்டையும் விரித் தொடுக்குகிறதற்கு இந்த அவித்தை யேதுவாயிருத்தலின் ஜீவகாரணசரீரம்

ஒன்றற்கொன்று தாரதம்மியமாவது:—ஜீவர்கள் வெவ்வேறு பேதமாகவிருத்தலின் தாரதம்மிம் (ஏற்றக்குறைச்சலாயிருப்பது) வெள்ளை சிவப்பு, கருப்பு இம் மூன்று நிறங்களையுடைய நூல்களாலாகிய கயிற்றில் மூனறு நிறங்களும் கலந்து நிற்பதுபோல, ஜீவர்களிடத்தில் முக்குணங்களும் கலந்துநிற்கும்.

க வி.

அந்தவவ் வியத்தி ரண்டாங் குணமதே யவித்தை சிவ
பந்தகா ரணச ரீரம் பகர்கிரி நூல்சேர்ந் தாற்போல்
உந்தவே யுலகி லேயுற் பவித்தொன் றற் கொன்றுவ் வாத
வந்தமி லுருவம் வெவ்வே றுணபேதங்க ளாமே.

மலின ஜலம் பிரதி பிம்பமாவது:—அவித்தையினிடத்துப் பல ஜீவர்களாகத் தோற்றுவித்தல்.

கிஞ்சிக்ஞனவது:—அற்ப ஞான முடையவனுய் முன்பின்னென்றையுமறியாமல் தேகாதிகளில் நானென்றும், அதன் அபிமானுகாரனல் துக்க ஜீவனம் பண்ணிக்கொண் டிருக்கிறபடியால் கிஞ்சிக்ஞன்.

க வி.

கலங்கனீ ரதனிற் ஜேன்றுங் கலைமதி யொளியைப் போல
பலமுறு மவித்தை தன்னிற் பிரமத்தின் பிரதி பிம்பம்
இலகிடும் போது பேரோ விரிசிதா பாச ஜீவர்
கலமில்கிஞ் சிஞ்ஞ ரென்று நவிலுவர் நல்லோர் மாதோ.

சிதாபாசனவது:—சித்தைப்போலத் தோன்றியும் சித்துக்குரிய சச்சிதானந்த லக்ஷணமில்லாமையால் சிதாபாசன்.

பிராஞ்ஞனவது:—மிகுந்த ஞானத்தை யுடையவனுய் கரணேந்திரியங்களின்றி, சுழுத்தி யவஸ்தையிலுள்ள பிரமானந்தத்தை சூட்சும விருத்தியால் அநுபவிப்பன் இராசதத்தில் சத்துவமாவது ஜீவன் பிரதி பிம்பத்துக்கு முதல் குணம்.

இராசதமாவது	2-வது குணம்
தாமதமாவது	3-வது குணம்

தத்துவஞான நிஷ்டனவது:—பிரம்மைவாகம், என்று அதாவது, பிரம்மமே நான்; என்று சொரூபத்திலழுந்தி யிருப்பவன். இதற்கு விசேட அருத்தமாவது 35 தத்துவங்களும், ஓரோரவஸ்தையில் நசித்தலின், அதத்துவமென்றகன்று 36-ம் தத்துவமாகிய பரதத்துவமே தானென்று அனுபவித்து நிற்றலினலும் துவித, விசிட்டாத்துவித ஞானமின்றி அப் பிரதிபந்த அபரோக்ஷ சாக்ஷாத்காரமாயும் ஜீவேஸ்வரஜகத்து, மலடிமகன் முதலிய 64 திருஷ்டாந்தங்களினல் 19 வித்தையென்றும், சின்மாத்திரமே யுண்மையென்றும் அறிந்தவனேயாம்.

க வி.

சொல்லிய வவித்தை யென்னத் தொடரிரா சதகுணத்தில்
நல்லசாத் துவித மாதி நவில்குணஞ் செறிய வத்தால்
வல்லகா ரியமாஞ் சீவர் மருவமுக் குணத்திற் ஜேன்றி
யெல்லையிற் பேத மாஞ ரென்பர்நூற் றெரிந்த மேலோர்.

இன்னும் ஸ்திரீ புருஷர்கள் இராசதத்தில் சாத்துவித குணத்தை வகித்துப் புணருங்கால் உண்டான கருவிற் ஜேன்றியவன் தத்துவ ஞான நிஷ்டன்.

காமக்குரோ பரனை கன்ம நிஷ்டனவது; பாவ புண்ணின் கருமத்தில் அழுத்தமுற்றிருப்பவனே, மாதா பிதாக்கள் இராசதகுணத்தை வகித்துக் கூடுங்காலம் உண்டான கருவின்

கண்ணுநித்த சிசுக்கள் காமக்குரோதாதி குணங்களையுடைய கர்மநிஷ்டராகிறார்கள்.

சோம்பல் நித்திரை மயக்கங்களை யுடையவனுவது:— இராகத்துவேஷாதி 13 குணங்களை யுடையவனே யாம். பெற்றோர்கள் இராசதத்தில் தாமத குணத்தை வகித்துப் புணருங் காலம் உண்டான புதல்வனே, கொலை, களவு, கள், காமம், குருத்துரோக முதலிய பஞ்ச பாதகங்களை யுடையவனுகிறான்.

க வி.

காதல்சே ராணும் பெண்ணும் கலவிகள் செய்யுங் காலம்
நீதிசே ரசசிற் சாந்த நிகழவக் கருவே ஞானி
யோதிய ரசசி லோரா சதமுறு கருவே காமி
சோதனை ரசசி லேதா மதமிசை கருவே சோம்பி.

இப்படி மூலப்பிரகிருதியின் ரசோகுண கற்பனை சொல்லப்பட்டது.

இனி, மூலப்பிரகிருதியின் தமோகுண கற்பனை சொல்லப்படும்.

ஈஸ்வரானுக்கிரகத்தினாலே சர்வ ஜீவர்களுக்கும் போக போக்கிய முண்டாகும் பொருட்டு மூலப்பிரகிருதியின் தமோ குணமாகிய அஞ்ஞானத்தினின்று ஆவரண சக்தி; விட்சேப சக்தி, என இரண்டு சத்திகளுண்டாயின.

ஆவரணம்:—மறைத்தல், மூடல்.
விட்சேபம் நினைத்தல், தோற்றல்.

க வி.

போங்குமாயாவி னோத பூரண னருளி னாலே
தங்குறு வுயிர்கட் கெல்லாஞ் சகலபோ கமுமுண் டாக
மங்குதா மதகு ணத்தில் வருகிரு சத்தி தோன்று
மிங்கிதா வரணந் தோற்ற மீதிலாவ ரணஞ் சொல்வாம்.

ஆவரண சத்தியாவது, ஜெகதீசனையும் பிரத்தியேகாத்ம சொரூபமான தன்னை சுருதி யுக்தி யனுபவத்தா லறிந்து கொண்ட பிரம்ம நிஷ்டர்களையுந் தவிர இதர ஜீவர்களனைவருக்கும் நாஸ்தி (பிரமமில்லையென்றும்) நபாதி (பிரமமிருந்தாற் றெரியாதா என்றும்) இவ்விரு விருத்தியினால் அவர்கள் ஞானத்தை யபகரித்து, விட்சேப சத்தியா லுண்டான, உலக தேவ தத்துவங்களாகிய தூலசூக்கும காரண சரீரங்களின் பேதமும் இதாபாசன் சைதன்னியஞ் சாக்ஷியென்பதின் பேதா பேதமும் தெரியவொட்டாமல் மறைக்கும்.

க வி.

ஈசுரன் றனையும் தன்னை யெய்துஞா னியையு மன்றி, பாசமாக் குவதற் கான பகர்நாஸ்தி நபாதி யென்று, பேசிய சீவர்க்குள்ள பேரறி விழக்கும் வண்ணம், மாசில்விண் டறைதிக் கெல்லா மறையிருள் மழைபோன் றடும்

இப்படி ஆவரண சத்தியினால் மறைபட்ட ஜீவர்கள் 29 தத்துவங்களையும் ஒருமைப்பாடாக நானென் றபிமானிப்பர். இதனை அகங்கார கிரந்தியென்றும் சம்சார பந்தமென்றும் சொல்லப்படும்.

29. தத்துவங்களுக்குள்ள பேதம்; தூல சரீரத்துவம் 6. சூக்கும சரீரத்துவம் 20, காரண சரீரத்துவம் 2. மகா காரண சரீரமாகிய சாக்ஷி 1. ஆக தத்துவம் 29-ல் 28-ம் சாக்ஷியா லறியப்பட்டபடியால் அனாத்மாக்க ளென்றும் சாக்ஷியாகிற தன்னை ஆத்மாவென்றும், 28-ம் வேறு வேறாக யிருக்கிறபடியால் பேதமென்றும் சாக்ஷி தானாக விருப்பதால் அபேதமென்றும், 28-ம் அனுத, ஜடதுக்கமென்றும் தான் சச்சிதானந்த சொரூபமென்றும் எக்காலத்தும் யாவராலும் தன் சாக்ஷியென்னும் இடம் மாறாதிருப்பதே பேதம் அறிவது.

அகங்காரகிரந்தியாவது?—27-தத்துவங்களையும் கூட்டிக் குழப்பிக்கொண்டு நான் என்பதாயும் சற்குரு கடாக்ஷமின்றி அவிராததாயுமுள்ள அகங்காரமாகிய ஓர் முடிச்சாம்.

சம்சார பந்தமாவது:—ஜனன மரணமே சம்சாரம்; அதனில் கட்டுப்பட்டிருப்பதே பந்தம்.

சற்குருவென்பது:—சத்ரூபத்தைப் போதிக்கிற படியாலும், தான் சத்தா யிருக்கிறபடியாலும் சத்தாம். சீடனுடைய

(கு,) என்னும் அந்தகாரத்தை (ரு,) என்னும் ஞானத்தால் நிக்கிரகம் பண்ணுகிறபடியால், குரு இன்னும்-கு-அஞ்ஞானம் ரு-ஞானம். ஆகவே ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தை நிவர்த்தி செய்பவரே குரு. இன்னும்-கு-குணாதீதம் ரு-ரூபாதீதம்; ஆகவே குணரூபமில்லா திருத்தலால குருவெனப்படும், இன்னும்-கு-மாயையாதி குணங்களை விளக்குவது ரு-மாயா மயக்கத்தினைக் கெடுக்கும் பரப்பிரமம் ஆகவே குரு.

கவி.

எந்தமாம் பிரமத்திற்கு மிசைபுற விகாரங் கட்டும்
பொங்குகூடத்த னுக்கும் புகலக விகாரங் கட்டும்
தங்கிய பேத மேனும் தான்றெரி யாது மூடி
இங்கது பவமுண் டாச்சு மினிவரு தோற்றஞ் சொல்வாம்.

விட்சேபசத்தியின் தன்மையைக் கூறல்:—இனி விட்சேப சத்தியி னிடத்திலுஞ் சத்ததன் மாத்திரையான சூக்கும ஆகாசம் பிறந்தது-ஆகாசத்திலும் பரிசதன் மாத்திரையான சூக்குமவாயு பிறந்தது. அவ்வாயுவில் ரூபதன் மாத்திரையான சூக்கும அக்கினி தோன்றிற்று, அவ்வக்கினியில் ரசதன் மாத்திரையான சூக்குமஅப்பு தோன்றிற்று, அவ்வப்புவில் கந்ததன் மாத்திரையான சூக்கும பிருதிவி தோன்றிற்று. இவ்வாறு தோன்றிய சூக்கும பஞ்சபூதத்திற்கு உபாதானமா யிருக்கின்ற (காரணமாயிருக்கின்ற) அவ்விட்சேப சத்தியினிடத்தில் தமசில் சத்துவம், தமசில் ரஜசு, தமசில் தமசு, என்ற முக்குணங்களும்

தோன்றி அதன் காரியமாகவே மேற்கண்ட பஞ்ச பூதங்களு முண்டாயின. இப் பஞ்ச பூதங்களைத் தன் மாத்திரைகளென்றும் சூட்சும பூதங்களென்றும், முக்குண பூதங்களென்றும், அபஞ்சீகிருத பூதங்களென்றும் சாத்திரங்களிற் சொல்லப்படும்.

சத்ததன் மாத்திரையாவது:—சத்தம்-ஓசை, தன் மாத்திரை தொய்யபூதம் (தன்னித்யகுணம்) இந்த முக்குணத்தோடு கூடிய பஞ்சபூதங்களைத்தும் தொய்யதாகவும் போக சாதன சரீரத்துக் கேதுவாகவு மிருக்கும் தன்மாத்திரை யென்பது, ஒன்றோடொன்று சேராதிருத்தல். இஃது ஈசுரானுக்கிரகத் தினால் மூலப் பிரகிருதியின் தமோகுணத்தி லுண்டானவைகள்.

சூட்சும பூதமென்பது நேத்திரத்துக்குப் புலப்படாமல் பிருதிவி தூசியாகவும் அப்பு ஈயப்பாகவும் தேயு வெப்பமாகவும், வாயு பலவீனமாகவும் இவை நான்கும் ஆகாயத்தினிடம் ஐக்கியமாய் அவ்வாகாயமும் சத்தரூபமா யிருத்தல் கொண்டு இவற்றை சூட்சும பூதங்களென்றும் இவ்வைந்தும் தனித்தனி யற்பமா யிருப்பதால தொய்ய பூதங்களென்றும் பஞ்சீகரிக்கப் படாமையால், அபஞ்சீகிருத பூதங்களென்றும் இப் பூதங்களும் அவ் விட்சேபத்திக்குண்டான முக்குணங்களுடனே கூடி யிருப்பதால் முக்குண பூதங்களென்றும் பெயர். விட்சேப சத்தி: (இல்லாததை யுண்டுபண்ணத் தக்கது) முடிவில் முத்

திக்கு வழிகாட்டுவது. இப் பூதங்களுக்கு அதிதேவதைகள் முறையே சதாசிவம், மகேசுரன், உருத்திரன், விஷ்ணு, பிரம்மா ஆகிய இவர்கள். இன்னும் விட்சேபசத்தி யென்பதே ஈஸ்வர சங்கற்பமா யிருத்தலால் அதின் காரியமும் ஈஸ்வரனுக் கன்னியமல்ல; சூக்கும பூதத்திற்கு காரணமாயிருந்தது விட்சேப சக்தியி னினைப்பேயாம். பிறவும் மாயா காரணமாகிய காரண பூத மென்பர்.

அதாவது ஞானமாகிய அக்கினியைப் பிரகாசிக்கவிடாமல் மக்கனஞ்செய்து கொண்டிருக்கிற ஜலரூபமாகிய அக்ஞானத்தினிடமாய்ப் பிரணவமாகிய விந்தைப் பிரம்மன் மகிமைப் படுத்தியவுடனே அகஙனம் விட்சேபசக்தி யுதயமாக ஓர் கருவாய்த் திரணடது. அக்கரு பூரணமெய்தியது தெரிந்து இரகசியத்தை விட்டுப் பகிர்முகப் படுத்தியபோது அது சாத்வீக ராஜத தாமத மென்னும் முக்குணங்களுந் தோன்றக் கெடாத சூட்சும பஞ்ச பூதங்களு முறையே அச் சக்தியினிட மிருந்துண்டாயின.

க வி.

19. இந்தவிட் சேபந் தன்னி லிலகிய விண்ணும் விண்ணில்
வந்தது காலாங் காலிதி வருநெருப் பாநெ ருப்பிற்
றந்தது நீரா நீரிற் றரையதா மப்பூ தங்கள்
சந்தத தொய்தாம் போக சாதன தனுவுண் டாகும்.

சூட்சும சரீரப் படம்.

சூட்சும சரீரமாவது:—விருத்தி பூர்வமாக ஜீரணிக்கிறது அதாவது அகந்தை, மமதாகாரமாய் பரிணமிக்கிறதே விருத்தி

களின் விகாசமும் விருத்திகளின் சங்கோசமும் விகாசம்—விரிவு சங்கோசம்—சுருங்குதல் விருத்தி வளர்தல் சூட்சும சரீர தத்துவம் 20 அதாவது அந்தக்கரணம் 5 ஞானேந்திரியம் 5 கன்மேந்திரியம் 5 வாயுக்கள் 5 ஆக 20 இவைகளைப் படத்தில் பார்க்க.

கவி.

20. மாயையி லுதித்த வீசன வித்தையில் வந்த ஜீவற்
காயபல் போகஞ் செய்ய வைம்பூதச் சற்குணத்தை
யேயதோரீரி ரண்டாக் கியவொற்றிற் காண மைந்துந்
தூயதோர் பகுதி ஞானேந் திரியமாய்த் தொகுந்தார்
[தூயோர்

அந்தக்கரணமாவது:—உள்ளம் மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரணமென 5 இவைகள் முறையே தரித்தல் அதாவது சகல பூதங்களுக்கு மிடங்கொடுத்தல் விடயங்களைப்பற்றி யலைதல் ஒவ்வொரு பொருளையும் விளக்கிக் காட்டல் விடயங்களி விழுத்துச் செல்லல் நானென்றபிமானித்துக் கடினமாய் நிற்றல் முதலிய குணங்களையுடையன.

இவ் வந்தக்கரணங்களுக்கு அதிதேவதைகள் முறையே. சேத்ரக்யன் (ஜீவன்) சந்திரன், பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன், இவைகளுக்கு கோளகை (இடங்)கள் முறையே புருவ மத்தி கண்டம் இருதயம் நாபி மூலம் தீபச்சுவாலையைப்போல அனேகவித பரிணமத் திரவியபோக்கிய ரூபமே அந்தக் கரணமாம்.

காரண சரீரமாவது:—சூக்ஷுமகாரண சரீரங்களான விருத்திகளின் விகாசமும் சங்கோசமும் எங்கே காணப்படுகின்றதென்னில் மூடர்களினிடத்தில் விகாசமும் முமூக்ஷுக்களிடத்தில் சங்கோசமும் காணப்படுகிறது. ஆகையால் இவைகளுக்கு சரீரமென்று பெயர்.

தேகம்:—தகிக்கப்படுவதால் தேகம் பூதாக்கினியால் தூலசரீரமும் இராகத் துவேஷாதிகளால் சூட்சுமதேகமும் ஞானத்தினால் காரணதேகமும் தகிக்கப்படுகிறபடியால் தேகமென்று பெயர்வந்தது சூட்சும சரீரத்துக்கு லிங்க சரீரமென்று பெயர் வந்ததாவது ஜீவனுக்கு பாகியாந்தரத்திலுள்ள சத்தாதி விஷயங்களை யறிவிக்கிறபடியினால் இலிங்க சரீரமென்று பேர் வந்தது.

ஞானேந்திரியமாவது:—சுரோத்திரம் (செவி) துவக்கு (தோல்) சட்சு (கண்) சிங்குவை (நாக்கு) அக்கிராணம் (நாசி) இவ்வைந்து.

சுரோத்திரம்:—ஆகாசத்தின் சத்துவ குணத்தி னிரண்டாவது பகுதியிலுண்டானதால் ஆகாயத்தின் குணமான சத்தத்தைமாத்திரம் அறியும்.

துவக்கு:—இது வாயுவின் சத்துவகுணத்தி னிரண்டாம் பகுதியிலுண்டானபடியால் வாயுவின் குணமாகிய பரிசத்தை மாத்திர மறியும்.

சட்சு:—அக்கினியின் சத்துவகுணத்தி னிரண்டாம் பகுதியி லுண்டானபடியால் அக்கினியின் குணமாகிய ரூபத்தை மாத்திர மறியும்.

சிங்குவை:—அப்புவின் சத்துவகுணத்தி னிரண்டாம் பகுதியி லுண்டானபடியால் அப்புவின் குணமான இரசத்தை மாத்திர மறியும்.

ஆக்கிராணம்,—பிருதுவியின் சத்துவ குணத்தி னிரண்டாம் பகுதியி லுண்டானபடியால் பிருதிவியின் குணமான கந்தத்தை மாத்திர மறியும்.

ஆகாயத்துக்கு தன்னித்தியகுணம் சத்தம்-1. வாயுவிற்கு தன்னித்தியகுணம் பரிசம். சேர்க்கை குணம் சத்தம் ஆக 2. தேய்வுக்கு தன்னித்திய குணம் ரூபம் சேர்க்கைக்குணம் சத்தம் பரிசம் ஆக 3. அப்புவுக்கு தன்னித்திய குணம்-ரசம் சேர்க்கைக்குணம் சத்தம் பரிசம் ரூபம் ஆக 4. பிருதிவிக்கு தன்னித்தியகுணம் கந்தம் சேர்க்கைச்குணம் சத்தம், பரிசம் ரூபம் ரசம் ஆக 5. அதிதேவதைகள் முறையே திக்கு, வாயு, சூரியன் வருணன், அசுவினி.

கோளகை (தானம்) முறையே, காது, உடம்பு; கண், நாக்கு, மூக்கு. இவற்றிற்கு தொழில் முறையே கேட்டல் பரிசித்தல் காணல் ருசித்தல் முகர்தல்.

பஞ்சவாயுக்களாவன 1. வியானன் 2. பிராணன் 3. அபானன் 4. சமானன் 5, உதானன் இவைகள் பஞ்ச பூதத்

தின் ரசோகுணத்தின் முதற் பகுதியிலுண்டானவை இது சமட்டி (சேர்க்கை).

உசுவாசமாவது:—பிராணவாயு. உள்ளே பிரவேசித்தல். அது புறம்போதல் நிசுவாசமாம். அன்றியும் இப் பிராணவாயு ஒன்றே நாசி காந்தத்தின்வழியே பன்னிரண்டங்குளம் வெளியே புறப்பட்டு நாலங்குலம் கழிந்துபோக எட்டங்குலம் உள்ளே போகிறது. அதாவது உட்கார்ந்திருக்கும்போது 12 அங்குலமும், நடக்கும்போது 16 அங்குலமும், நித்திரை பண்ணும்போது 40 அங்குலமும் ஸ்திரீயைப் புணருங்காலம் 64 அங்குலப் பிரமாணமும் பிரவேசித்து இரண்டு பங்குள்ளும் ஒருபங்கு புறமும் உலாவிக்கொண் டிருக்கின்றன அன்றியும் நாழிகை யொன்றுக்கு முன்னூற்றறுபது சுவாசமாக நாளொன்றுக்கு 21600 சுவாசம் நடக்கும் இவ்வைந்து வாயுக்களும் பிராணவாயுவி னம்சங்கள்.

இப்படி உசுவாசம் நிசுவாச மாகின்ற பிராணவாயுவை மேலுங் கீழும் போகாமல் சுழிமுனை வாயிலாகச் செலுத்தி. அகார உகார மகாரமென்னு மந்திரத்தினல் பிரம கபாலத்தில் நிறுத்துவதே யோகம்.

யோகமாவது —அப்பிரார்த்த மாதல் அதாவது முன்னடையாததை யடைதல்

இதை நிலைநிறுத்தல் சேமம் இஃது அடையோகம். ஞானயோகம் அறிவென்னும் மயிற்பாலத்தின் வழியாய் விடயங்களென்னும் நெருப்பாற்றைக் கடப்பது ஞானயோகம்.

நாகனாதி யுபவாயுக்கள் வாக்காதி கன்மேந்திரியங்களை தொழிற் படுத்துவதற்கு காரணமா யிருக்கின்றன. அன்றியும் வைரவன் முக்கியன் பிரபஞ்சகன் அந்தர்யாமி, மகாப் பிராணன் என்று ஐந்து வாயுக்களுண்டு. இவைகள் ஜீவசம்பந்தமாய் அந்தக்கரணத்தை தொழிற் படுத்துபவைகள்

வியானாதி வாயுக்கள் அப்பியந்தர வாயுக்களென்றும். நாகனாதி வாயுக்கள் வாகிய வாயுக்களென்றும் வைரம்பனாதி வாயுக்கள் ஜீவசம்பந்த வாயுக்களென்றும் பக்கவாயுக்களென்றும் சொல்லப்படும்.

கன்மேந்திரியமாவது:—சூட்சும பஞ்சபூத ரசோகுண வியஷ்டியி லுண்டாகி வசனாதிலயந்த தொழில்களையும் நடத்துதற்கு காரணமாவது,

இவ்வைந்தும் ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களின் ரசோகுண வியஷ்டியானதால், ஒன்றன் தொழிலை யொன்றுசெய்யாது தத்தம் தொழிலையே செய்யும் ஒன்றாய்க் கூடினது சமட்டி தனித்தனியானது வியஷ்டி உதாரணம்-அநேக மரங்களடர்ந்த வனத்திற்கு சமட்டி என்றும் ஒவ்வொரு மரங்களாம்க் கூறுவது வியட்டி என்றம் சொல்லப்படும். பஞ்ச வாயுக்களைந்தும் சமட்டியாம் கன்மேந்திரியங்களைந்தும் தனித்தனி வியஷ்டியாம்.

இதுபோல, அந்தக்கரணமைந்தும் சமட்டி ஞானேந்திரியங்களைந்தும் தனித்தனி வியஷ்டி, இந்த 20 தத்துவமும்

பஞ்சபூதங்களினது சாத்மீக ரசோகுணத்தின் சமட்டி வியட்டிகளான சூக்குமசரீரம்.

கன்மேந்திரியம் பத்துக்கும் அதிதேவதைகள் முறையே.

(1)	விசுவயோனி	(6)	அக்கினி
(2)	விசிட்டன்	(7)	இந்திரன் [(சூரியன்)
(3)	விசுவகர்த்தா	(8)	வாமனன் (விஷ்ணு)
(4)	ஜயன்	(9)	மிருத்யு (யமன்)
(5)	அஜன்	(10)	பிரஜாபதி (பிரமன்)

சூட்சும சரீரம்:—அருவுடம் (நுண்ணுடம்) பெனவும்படும் பத்துவகை இந்திரிய வுணர்வோடும் :ஐவகை வாயுக்களோடுங்கூடி நல்வினை தீவினைகளைச்செய்ய சங்கற்பிக்கும் மனம் நுண்ணுடம்பு சூட்சும சரீரதத்துவம் 20-ல் ஞானேந்திரியமைந்தும் அந்தக்கரணமைந்தும் ஆகப்பத்தும் ஞான சாதனங்கள் கன்மேந்திரியமைந்தும் வாயுக்கள் ஐந்தும் ஆக பத்தும் கிரியா சாதனங்களாம்.

சேடித்தது—மீதமானது.

சூட்சுமசரீரம் வாங்காத ஜீவர்களுக்கு இன்னொரு சிருட்டிக் காகட்டுமென்பது. சூட்சும சரீரம் தத்துவ ஞானத்தால் கெடாத ஜீவர்களுக்கு இன்னொரு சிருட்டிக் காகட்டுமென்று தமோகுண அம்சத்தை ஈசுரன் நிறுத்திவைத்தார். அதாவது சூக்மசரீரம் நீங்கிய ஞானிகள் தவிய மற்ற ஜீவர்களுக்கு

கவி.

21. பூதங்க ளைந்திற் கோரம் பொருந்தவீரி ரண்டதாக்கி
பாதியி லைந்து வாயு பகுத்தமற் றொருபா கத்தி
லோதிய கரும வித்திரிய முடன்பத்துங் கிரிகை யாகு
மாதலா லிருப தஞ்சூட் சுமதனு வுயிர்க்கா மன்றே.

பஞ்சீகரணமாவது.—ஒரு பூதத்தினுடைய பாகத்தை மற்றொரு பூதத்துக்குக் கொடுப்பது. அதாவது சேதித்து நின்ற தமோகுண பூதங்கள் ஐந்தையும் ஒவ்வொன்றையு மிரண்டாக்கி அவற்றிலொரு பாதியை நன்னான்காகப் பிரித்து அரைக்காலரைக்கால் மாத்திரையாக்கி, மூதற்பாதியில் தன்னம்சம் அரையுடனே மற்ற நான்கு பூதங்களின் அரைக்காலரைக்கால் மாத்திரை யெடுத்துக் கூட்ட தூலபூதமாயிற்று.

அதாவது பிரிதிவியின் தன்னம்சம் பாதி அஸ்தி (எலும்பு) பிரிதிவியிலப்பு அரைக்கால்பங்கு கூடினது மாமிசம்; பிரிதிவியில் தேயு அரைக்கால்பங்கு கூடினது தோல், பிருதிவீயில் வாயு அரைக்கால் பங்கு கூடினது நரம்பு பிரிதிவியிலாகாயம் அரைக்கால்பங்கு கூடினது மச்சை (உரோமம் அல்லது மூளை)

அப்பு தன்னம்சம் பாதி மூத்திரம் பிரிதிவி அரைக்கால் பங்கு கூடினது. வாய்நீர் தேயுவு அரைக்கல்பங்கு கூடினது வேர்வை, வாயுவு அரைக்கால் பங்கு கூடினது இரத்தம், ஆகாயம் அரைக்கால்பங்கு கூடினது சுக்கிலம.

அக்கினி தன்னம்சம் பாதி பசி, பிரிதிவி அரைக்கால் பங்கு கூடினது நித்திரை, அப்பு அரைக்கால்பங்கு கூடினது தாகம், வாய்வு அரைக்கால்பங்கு கூடினது சோம்பல், ஆகாயம் அரைக்கால் பங்கு கூடினது சங்கமம் (சேர்க்கை).

வாய்வு தன்னம்சம் பாதி மோகம், பிரிதிவி அரைக்கால் பங்கு கூடினது படுத்தல், அப்பு அரைக்கால் பங்கு கூடினது நடத்தல், அக்கினி அரைக்கால்பங்கு கூடினது இருத்தல், ஆகாயம் அரைக்கால்பங்கு கூடினது தாண்டல்.

ஆகாசம் தன்னம்சம் பாதி மோகம், பிரிதிவி அரைக்கால் பங்கு கூடினது இராகம், அப்பு அரைக்கால்பங்கு கூடினது துவேஷம், வாய்வு அரைக்கால்பங்கு கூடினது பயம், அக்கினி அரைக்கால்பங்கு கூடினது வெட்கம், இவை 25-ம் தூலசரீர தத்துவங்கள் இவற்றுள் மாமிசத்தில் ரத்தம் உண்டாகி 6-தத்துவங்களாம். மூளையில் சுக்கிலம் உண்டாகி 7-தத்துவங்களென்றும் சில சுருதிகள் சொல்லுகின்றன.

கவி.

குளகம்.

22. பஞ்சபூ தம்மும்பத் தாக்கிப் பாதியை நன்னான்காக்கி
மிஞ்சவே பாதிநீக்கி மிகுநாங்கி னன்குஞ் சேர்க்க
தஞ்சமாந் தூல பூதந் தருமகா பூத மீதில்
விஞ்சுமீ ரிரண்டாந் தூல மெய்யண்ட புவன போகம்.

22. நாடிய தூலபூத நரம்புதோ லிறைச்சி யத்தி
யோடியன் மச்சை சோரி யுடனுறு தத்து வங்கள்
கூடிய தோற்ற மேழுங் குறித்திடு சாதி மூன்றுய்ப்
பாடிய தூல மென்றே பகருவர் பனுவ லோரே.

நால்வகைப்பிறப்பாவது. சராயுசம், அண்டசம், வேசுதசம், உத்பீசம். இவற்றுள் சராயுசம் கருப்பையினின்றும் பிறப்பன, சராயு—பை. சம்—பிறப்பு. அண்டசம்-முட்டையில் பிறப்பன. அண்டம்—முட்டை. சம்.'பிறப்பு சுவேதசம், வியர்வையில் பிறப்பன சுவேதம்—வியர்வை. சம்-பிறப்பு-உத்பீசம்—வித்திற் பிறப்பன. உத்பீ-வித்து; சம்—பிறப்பு. உத்பீச மென்பதை பூமியிலிருந்து பிறப்பனவென்று சில நூல்கள் கூறுகின்றன.

கவி.

24 புணர்செயி ரிரண்டாம் யோனி புகல்சராயு சத்தோ
டண்டம், இணைசுவே தசமுத் பீச மிவற்றினுக் குரியதாக,
உணர்பையே முட்டை வேர்வை யுடன்விதை யாகுமாங்கில்,
கணயிரு வுருக்க ளியாவுங் கருத்தரித் துதிக்குமாதோ.

எழுவகைத் தோற்றமாவது:—தேவர் - மனிதர்-விளங்கு-பட்சி-நீர்வாழ்வன-ஊர்வன-தாவர முதலியன. தோற்றமாவது; ஜீவர்களின் பேதம். தேவர். 11-லக்ஷம்- மனிதர்9-லக்ஷம் விலங்கு 10-லக்ஷம்-பக்ஷி 10-லக்ஷம்-நீர் வாழ்வன 10-லக்ஷம்

ஊர்வன 13-லக்ஷம்-தாவரம் 21-லக்ஷம்-ஆக ஜீவபேதம் 84 லக்ஷம்.

கவி

25. தோற்றமோ ரேழ தாகுஞ் சுரர்நரர் விலங்கி னோடு
போற்றிய பரவை நீரிற் பொருந்திய தூர்வ வினும்
ஆற்றலிற் றுவரத்தோ டாகிய வுயிர்கள்யாவுஞ்
சாற்றுநால் யோனிதன்னிற் சனித்ததென் றுரைக்கு நூலே.

மூவகைச்சாதியாவது:—உத்தம மத்திம அதன்ம சாதிகள்- இவற்றுள், தேவர் மனிதர் உத்தமஜாதி, திரியக்கு அதாவது குருக்கு யோனியுடைய பரவை விலங்கு முதலியன மத்திமசாதி. அன்றியும் திரியக்கு என்பது சத்துரு வருமோ வென்றபயத்தால் பார்க்கும் பார்வையுடையதென்றும் பொருள் படும், திரி திரிதல் அக்கு கண். தாவர முதலிய மற்றவை அதமசாதி.

சாதியென்பது பலவற்றைத் தொடர்ந்து ஒன்றாய்த் தோன்றும் தன்மையது. சாதி தன்மை துவம் (ஒன்றல்லாதது) என்பன ஒரு சொற்பொருள்கள் (உ-ம்) தேவசாதி மனுட்சாதி மிருகசாதி என்பதுபோல.

தேவர் மனிதர் உத்தமசாதி, பசு பக்ஷி முதலியவை மத்திமசாதி, மரம் கொடி செடி முதலியவை அதமசாதி, இது போல புவர்லோக சுவர்லோக தவலோக சனலோக மகாலோக முதலிய லோகங்களிற் றோன்றுகின்ற நக்ஷத்திரம் சந்திரன் முதலான பிதிர்களும் சூரியாதி தேவர்களும் கந்தர்வர் சித்தர்

முதலானவாகளும் இன்னும் இவைபோல பலவும் உத்தம ஜாதிகள், காமதேனு அன்னம் கருடன் இவைபோல்வன பிறவும் மத்திம சாதிகள், கற்பகம் அரிச்சந்தம் சந்தம் மந்தாரம் பாரிசாதம் முதலிய இவைபோல பிறவும் அதமசாதிகள், இன்னும் சீவர்கள் பரிசிய வறிவையுடைய புன் மர முதலியன ஓரறிவுயிர்கள், பரிசம் இரசம் இவ்விரு வறிவுடைய நத்தை சங்கு முதலியன ஈரறிவுடையனவெனவும், பரிசம் ரசம் கந்தம் இம்மூன்று அறிவுடைய கரையான் எறும்பாதிகள் மூவறிவுடையனவென்றும், பரிசம் ரசம் கந்தம் ரூபம் இந்நான் கறிவினையுடைய தும்பி வண்டாதி முதலியன நான்கறிவுடையவை யென்றும், பரிசம் ரசம் கந்தம் ரூபம் சத்தம் இவ்வைந் தையு மறியும் விலங்கு புள்ளாதிகள் ஐந்தறிவுடையன வென்றும், வானவர் மக்கள் நரகர் பகுத்தறிவாகிய ஆறுவித அறிவோடு கூடி ஆறறிவுடையவர்க ளென்றும் சொல்லப்படும். நரமர் என்பது பிசாசு முதலியன.

பகுத்தறிவென்பது இம்மைப் பயன் மறுமைப் பயன் வீட்டின் பயன் என்னும் மூன்றையு மறியு மறிவு.

வீடென்பது:—மோக்ஷம். அதாவது பந்தம் விடுதலென் பது. இவ்வித ஜீவர்கள் புண்ணியம் பாவம் மிசிரமென்னும் மூன்று கர்மங்களின் பயனால் தாம் செல்லும் கதிகளாகிய தேவ கதி மனுடகதி மிருககதி தாவரகதி இந்நான்கு கதியை யுடையவர்கள் புண்ணிய உத்கிருஷ்டம் மத்தியம் சாமான்யமென மூன்றுவகை. புண்ணிய உத்கிருஷ்ட முடையவர்கள் தேவ கதியை யடைவார்கள். புண்ணிய மத்திமம். ஐயிராவதம் அன்னம் கருடன் முதலிய மத்திம தெய்வீக விலங்கின்கதியை யடைவார்கள். புண்ணிய சாமான்யம் கர்ப்பகதரு முதலிய தெய்வீக தாவரகதியை யடைவார்கள்.

இவ்விலங்கின் கதியும் தாவரகதியும்தேவகதியின் அந்தர் பூதம் (அடக்கம்) இதுபோல் பாவகன்மத்திலும் உத்கிருஷ்டம் மத்திமம் சாமான்யமென மூவகை இவற்றுள்ளடங்கிய தாவர திரியக் காதிகளும் மிசிரகன்மத்தில் உத்கிருஷ்டம் மத்திமம் சாமான்யமென மூன்று வகை. இவற்றுள்ளடங்கிய இருடிகள் தவசிகள் முதலானவர்களும் இராசாக்கள் முதலான செல்வர்களும் அடிமைத்தொழில் சண்டாளத்துவ முடையவர்களும்.

க வி.

36. மூவகைச் சாதி தன்னின் முதலிக பரத்துண்மோகர்
தேவரு நாருமேமத் திமமிகத் திச்சை கொள்ளும்
ஆவல்சேர் பறவை யாதிய நமமவ் விரண்டுமில்லாத்
தாவர மாகுமென்றே சாற்றுவர் தக்கோர் மாதோ.

கோசமாவது வாளை (கத்தியை) உறை மறைத்தால்போல இகம் சத்தார்த்தமாகிய ஆன்மாவாகிய தன்னை நான் பசிதாக முடையவன், நான்பலவான், நான் பலவீனன் நான் வசனுதி

கிரியையுடையவன் என்பன வாதியான அத்தியாசத்தினல் மறைத்தலின் கோசம். இதுவும் என் பிராணன் என்பசி என் தாம் என் வசனுதிகிரியை என்று தன்னுலறியப்படுகிறபடியால் தானல்லவென்பது

பஞ்சகோசமாவது:—ஆத்மா பஞ்சகோசத்திற்கு வேறென்று சுருதி சொல்லுகின்றபடி பஞ்சகோசங்களை பகுத்தறியாமல் அவைகளுக் கன்னியமாகிய ஆத்ம சொரூபத்தை யறியக் கூடாது.

ஆகையால் பஞ்சகோசமாவது அன்னமயம். பிராணமயம் மனேமயம் விஞ்ஞானமயம் ஆனந்தமயமென ஐந்து

ஸ்தூலசரீரமே அன்னமயம் எப்படியென்றால் மாதா பிதாக்களுடைய அன்னசாரமான சுக்கில சுரோணிதமானது பிதா வயிற்றில் இரண்டுமாதம் கருத்தரித்து பின்பத்துமாதம் மாதா வயிற்றிலிருந்து ஜனனமாய் பிரேதம்போல ஸ்தூலமாய் காசராதி அவயவாகாரமாய் சட்பாவ விகாரமாய் பஞ்சபூத காரியமாய் கடகுட்டியம் (மண்பாண்டம்-சுவர்)போல சடபாத்திரமாய் நாலுமுள மட்டாய் வாதபித்த சிலேத்பனத்தா லுண்டான 4448. வியாதிக்கும் ஸ்தானமாயுள் இத் தூலசரீரமே அன்னமயகோசம்.

அகம் சத்தார்த்தமான ஆத்மாவாகிய தன்னை நான் பிராமணாதி வருணமுடையவனென்றும் நான் பிரமச்சரியாதி யாசிரமமுடையவனென்றும் நான் கன்னடமாதி சாதியுடையவ

னென்றும் நான் மனிதன் நான் பிறந்தேன் நான் வளர்ந்தேன் நான் பருத்தேன் நான் இளைத்தேன் நான் ஆண் நான் பெண். கருவல் சிவலை நான் கட்டயன் என்பன வாதியான அத்தியாசத்தினல் மறைத்தலின் கோசம்.

என் ஜாதி என் வருணம் என்னுச்சிரமம் பிறந்தது. வளர்ந்தது பருத்தது இளைத்தது என்று தன்னுல் அறியப்பட்டமையால் இதுவும் தானல்லவென்பது பிரதிக்ஞை நியமம் அன்னிய விகாரமென்பது ஏது (காரணம்) கடத்தைப் போலவென்பது திருஷ்டாந்தம்.

பிராணமயகோசமாவது:—பிராணனும் கன்மேந்திரியமும் கூடியது. உசுவாச நிசுவாசமா யிருப்பதே மய (வடிவ)ம் இதன் அத்தியாசம் நான் பசிதாகமுடையவன் நான் பலவான் நான் பலவீனன் நான் வசனுதிக்கிரிகைகளை யுடையவனென்றும் மறைத்தலின் கோசம். இதுவும் என் பிராணன் என் பசி என் தாகம் என் வசனுதிக்கிரிகை என்று தன்னுல் அறியப்படுகிறபடியால் பிராணமயகோசம். தானல்ல (ஆத்மாவல்ல) வென்பது பிரதிக்ஞை. சூட்சுமபூத ரசோகுண காரியமென்பது ஏது. குட்டியம்போல வென்பது திருஷ்டாந்தம்.

மனேமய கோசமாவது:—மனமும் ஞானேந்திரியமுங் கூடியது. மயமாவது சங்கற்ப விகற்பன சஞ்சல முதலிய

சொரூபமாயிருப்பது. அதாவது. வடிவம் கோசமாவது. பசரிக்காய்ப்பைபுழுவை மறைத்தாற்போல அகம் சத்தார்த்த மான ஆத்மாவாகிய தன்னை நான் சங்கற்பவான், விகற்ப வான், சம்சயன், சஞ்சலன், சுகி, துக்கி, போகி, மோகி, ரோகி, குரோதி என்பன வாதியான அத்தியாகத்தினுல் மறைத்தலின் கோசம். இதுவும் என் மனம் என் சங்கற்பம் என் விகற்பம் என் சஞ்சலம் என் சம்சயம் என் சுகம் என் துக்கம் என் போகம் என் ரோகம் என் குரோதம் என் மோகமென்று தன்னுலறியப் படுகிறபடியால் மனோமயகோசம். தானல்ல வென்பது பிரதிக்ஞை. சூட்சுமபூத சத்வகுண காரியமென் பது ஏது. கு சூலம்போல என்பது திருஷ்டாந்தம் கு சூல மென்பது தாமபிராதி தாதுக்களாலான குதில்.

விஞ்ஞானமய கோசமாவது:—புத்தியும் ஞானேந்திரிய பஞ்சகமும் கூடியது. மயமாவது நிக்ஷயார்த்த வாத்மகமான விசேஷக்ஞானமே சொரூபம். கோசமாவது வீணை லயக் கௌசனை மறைத்தாப்போல அகம் சததார்த்தமான ஆத்மா வாகிய தன்னை நான் நிக்ஷலவான் நான் ஏகசந்தக் கிராகி (ஒரு தரத்திலறிபவன்) நான் சத்தாதி விஷயங்களை யறிபவன் என்பன வாதியாண அத்தியாசத்தினுல் மறைத்தலின் கோசம். இதுவும் என் புத்தி என் நிச்சயம் என் கண் என் காது என் மூக்கு என் நாக்கு என தன்னு லறியப்படுகிறபடியால் தானல்ல.

கர்த்தாரூபமான விஞ்ஞானமய கோசம் தானல்ல வென்பதே பிரதிக்ஞை, சூட்சும பூதகுண காரியமென்பது ஏது. ஸ்தம்பம் போல என்பது திருஷ்டாந்தம்

ஆனந்தமய கோசமாவது:—சுளுத்தியில் சொரூபானந் தத்தை அனுபவிக்கும் அவித்தையா விருத்தியும் சாக்கிரம் சொற்பனங்களிலுள்ள இஷ்ட வஸ்து தரிசன போகத்தால் உளதாகும் பிரியம் மோதம் பிரமோதரூப அந்தக்கரண விருத் தியுங்கூடி பிம்பப் பிரதி பிம்பானந்த சொரூபமாதலின் ஆனந்த மயம் பிரியமென்பது. ஒன்றைக் கண்டபோ துண்டான சந்தோஷம். மோதமென்பது கிடைத்தபோதுண்டான சந் தோஷம் பிரமோதமென்பது அனுபவித்தபோதுண்டான சந் தோஷம்.

க வி.

27. கோச மைந்தனங் கூறும் பிராணனோ
டாசி லாமன விஞ்ஞான மானந்தம்
பேச னந்நுலம் பின்மூன்றுஞ் சூக்கும்
மாசிற் காரண மானந்தமாகுமே.

கோசமாவது:—புளியம்பழத்தைத் தோடு மறைத்தால் போல அகம் சத்தார்த்தமான ஆத்மாவாகிய தன்னை நான் பிரிய- மோதன் - பிரமோதன் - நான்சுகமாய்த் தூங்கினே னென் மும் நான் - சடன் - நான்மூடன் - நான் ஒன்று மறியேன் என்பன வாதியான அத்தியாசத்தால் மறைத்தலின் கோசம்.

இதுவும் என்னஞ்ஞானம் என்ஜீவன் என்னறியாமை என் பிரியமோத பிரமோத மென்று தன்னாலறியப் படுகிற படியால் தானல்ல, சுகரூபமான ஆனந்தமய கோசம் தானல்ல வென்பது பிரதிக்ஞை. ஒருகால் உளதென்பது ஏது. மேகம். போலென்பது திருஷ்டாந்தம்

இவ்விதம் ஆன்மாவாகிய தான் பஞ்ச கோசங்களில் மறைபட்டு அசத்து, சடம், துக்கம், அநித்தியம், கண்டம், அபாவமா யிருக்கிற படியால் சத்து, சித்து, ஆனந்தம், நித்தியம், பரிபூரணமான தனது எதார்த்த சொரூபம் வெளிப்படும் நிமித்தம் பஞ்சகோச விசாரஞ் செய்வது அவசியமானதால் சுயபுத்தி யுடையவன் ஏகாந்த ஸ்தானத்தி லிருந்து கொண்டு மேற் கூறியபடி பஞ்சகோச லட்சணங்களை யூகித்தறிந்து இதுவும் தானல்ல வென்று நன்றாய் நியதி செய்து அப்பால் காணு நின்ற சூனியத்தையுந் தள்ளி பஞ்ச கோசங்களையும் பஞ்ச சூனியங்களையும் காணு நின்ற அறிவோனான், அந்த நானே அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷி, சரீரத்திரய விலக்ஷணன், பஞ்சகோச வெதிரிக்தன், அகஞ் சத்தார்த்தன் என்பது விளங்க இப்படிப் பஞ்சகோச விசாரம் சொல்லப்பட்டது இனி அன்னுவய வியதிரேக யுக்தியினாலும் தன்னை நிர்ணயித்துக் கொள்ளும் விதம் தானாகி விளங்கின தூல சரீரம் தோன்றாத சொற்பனத்திலே தான் தோன்றுகிறதே அன்னுவய (தோன்றல்) யுக்தி. தான் தோன்றினாலும் தூல சரீரம் தோன்றாததே வியதிரேக (மறைப்பு) யுக்தி. லிங்க சரீரம் தோன்றாத சுழுத்திய வஸ்தையில் தான் தோன்றுகிறதே அன்னுவய யுக்தி. தான் தோன்றினாலும் லிங்கசரீரந் தோன்றாததே வியதிரேக யுக்தி, சுழுத்தி தோன்றாத சமாதியிலே தான் தோன்றுகிறதே அன்னுவயயுக்தி, தான் தோன்றினாலும் சுழுத்திரூபமான காரண சரீரம் தோன்றாததே வியதிரேகயுக்தி. இவ்வாறாக அன்னுவய வியதிரேக யுக்தியினாலும் முஞ்சிப் புல்லின் பக்கமட்டைகளைத் தள்ளி நடுவிலிருக்கிற ஆணியை யெடுப்பது போல பஞ்ச கோசங்களுக்குள்ளே மறைபட்டு ஆந்தரமா யிருக்கின்ற ஆன்மாவை இந்த பஞ்ச கோசங்களை நியதி செய்து உத்தாரணம் செய்யவேண்டு மென்பது குறிப்பு. (உத்தாரணம் – இரக்ஷிப்பு) இன்ன மொருவித அருத்தம். சுழுத்தியின்கண் நானென்றுந் தெரியாமல் சுகமாய்த் தூங்கினே னென்று சர்வத்திராளுடைய வனுபவத்திலும் இருக்கின்றன. அதாவது, மனது அஞ்ஞானத்தி லீனமாய் பிரபஞ்சந் தோன்றாமையால் ஒன்றுந் தோன்ற வில்லையென்றும் ஆனந்த மயமாயிருப்பதால் சுகமாய்த் தூங்கினேன் என்றும் சொல்வது முஞ்சிப்புல் என்பது மிருதுவான புல் அதாவது தெற்பை.

க வி.

28. சாலுஞ் சீவர்க ளுக்குச் சரீரங்கள்
ஏலு மூவகை யாகு மிதன் பெயர்
தூல மோடு சொற் சூக்கும மாமினு
மூல காரண மென்ன மொழிகுவர்.

தூலசரீரத்தில் சூக்குமசரீர மிருக்கும் வகையைக் கூறல்.

இந்த தூலசரீரதத்துவம் ஆறினுள்ளே குடிபுகுந்த சூட்சும சரீரதத்துவம் இருபதும் படத்தில் காட்டியப்படி தத்தம் கோளகைகளிலுள்ள அதிதேவதைகளால் விளங்கப்படுகின்றன. இந்திரியங்களுக்கு அதி தேவதை யென்று பெயர்.

இவ்வதி தேவதைகள் அந்தந்த ஸ்தானங்களிலில்லாமல் மறைந்தால் அவ்வக் கோளகைக்குரிய விஷயங்கள் பலப்படாது. தூலசரீரதத்துவம் ஆறில் சூட்சுமசரீரதத்துவம் இருபதுகுடி புகுதலாவது! ஜீவன் தத்தம் கருமத்துக் குரிய துவந்துவ (சுகதுக்க) த்தை யனுபவிப்பதற்காக ஈசுர சங்கற்பத்தினல் புகுந்த தென்க. அதுவும் தம்தம் பிராரத்துவ கருமம் அனுபவிக்கும் வரை யிருக்கும்.

க வி.

கு ள க ம்.

29. வாக்குடனே சிங்நுவையும் வாயினிற்கு மனத்
துடனே யுதானனிவை கழுத்தி னிற்குந்
தாக்குபிராணன்புத்தி யிதயனிற்குஞ் சமானனொடு
சித்தமது நாபி னிற்குந்

தேக்குபா யுருவ்யானன் குதத்திற் றிகழ்துவக்கு
வியானனகங் கார மூன்றும்
ஆக்குமிந்த வுடலமதில் சர்வவங்க மமர்ந்திருக்கு
மென்றுமறை யறையு மாதோ.

30. உச்சியிலே தேஸஸ—வும் கருவிழியிற்சட்சா
முவந்திடுநற் காதுக்குள் சுரோத்திரமூக் குள்ளே
பச்சமிகு மாக்கிராண நான்கும் வேறாய்
பற்றிநிற்குந் தனித்தனியே கழுத்தின்மேலே
இச்சைமிகுங் கைகால்கள் குய்யம்பாணி
யெழிலான கழலுபத்த மதைந்துநிற்கு
மெச்சுமுடற் றத்துவங்க ளாறினுள்ளே
விளங்குகின்ற சூட்சுமந்தா னிருப தாமே.

விசுவனுவது:—சாக்கிரத்திலுள்ள தேகாதி பிரபஞ்சங்களை நான் எனதென் றபிமானிப்பவன்.

வியவகாரிக ஜீவனுவது:—கர்த்தாவா யிருந்து வியவகரிக்கிற படியாலும், தத்துவ ஞானத்துக்கு பின்பு கெட்டுப்போகிற படியாலும் வியவகாரிகன்.

தைசதனுவது:—ஒரு குகையில் சுவர்ண முருக்கி விட்டாலெப்படிப் பிரகாசிக்குமோ அப்படிப் பிரகாசமாய் சூட்சுமசரீரத்தோடு கூடியிருபபவன்.

பிராதிபாசிகனுவது:—சாக்கிரத்திலுள்ள தன்னை சொற்பனத்தில் மற்றொருவனுக மாற்றிப் பார்த்தலாலும் தத்துவ

ஞானமின்றி சொற்பனத்தில் தோன்றி சாக்கிரத்தில் கெடு கிறபடியாலும் பிராதிபாசிகன்.

சொற்பன கற்பிதனவது:—கட்டையைத் தடவிப்பார்த் துக் கள்ளன் என்பது போல, சொற்பன சத்தியினல் தன்னை வேருகத் தோற்றி வைக்கிறபடியால் சொற்பனகற் பிதன்.

பிராக்ஞனவது:—மிகுந்த ஞான முடையவனுய் மனதி யிந்திரிய மில்லாதிருக்கிற சுழுத்தி யவஸ்தையிலுள்ள பிர மானந்தத்தை சூட்சுமவிருத்தியா லறிந்தனுபவிக்கிறவன்.

பாரமார்த்திகன்:—உற்பத்தி நாசமின்றி என்று மொரே ஞானமாயிருப்பவன்.

க வி.

குளகம்.

31. தூல தேகத்தை யேதொடர் சீவனுஞ்
சால வேவிவ காரிவி சுவனுஞ்
சீல சூக்குமஞ் சோர்ந்தி டிற்றைச தன்
ஏல வேபிராதி பாதிக னேடினும்,

32. இன்னுஞ் சொற்பன கற்பித னுமிதன்
மன்னு காரியம் யாவையும் மாற்றியே
துன்னுங் காரணத் தொன்றில் பிராக்ஞனே
டுன்னு மேபர மார்த்திக னுண்மையே.

ஜீவாத்மாவாவது:—தப் தாய பிண்டம் போல, அதா வது காய்ச்சின இரும்புருண்டையைப் போல ஜீவனுடைய சரீரத்தில் சம்பந்தித் திருப்பவன்.

அந்தராத் மாவது:—கமல பத்திரோதகம் (தாமரை யிலையும் தண்ணீரும்) போல ஒட்டியு மொட்டாம லிருப் பவன்.

பரமாத்மாவாவது:—சூரியனைவன் பிரபஞ்ச விவகா ரத்துக்கு சாக்ஷியா யிருப்பதுபோல சுழுத்தி யவஸ்தைக்கு சாக்ஷியா யிருப்பவன்.

ஞானத்மாவாவது:—பஞ்ச கோசங்களையும் பஞ்ச கோச விவகாரங்களையும் அறிந்து கொண்டு விலட்சணமா யிருப் பவன்.

ஆத்மாவாவது:—தனக் கிரண்டாவதில்லாமல் தானக விருப்பது.

க வி.

33. சாக்கி ரத்திற்குச் சாக்ஷிசீ வாத்துமா
ஆக்குஞ் சொற்பனத் துக்கந்த ராத்துமா
தூக்கி டுஞ்சுழுத் திபர மாத்துமா
தாக்கும் நான்கிற் கூடத்தர் ஞானத்துமா.

கூடஸ்தனவது:—கொல்ல னுலையிலுள்ள அடைக் கல்லினிடத்து சமட்டியினல் ஈட்டி பாலா முதலிய விகா ரங்கள் தோன்றி யழிந்தாலும் அந்த விகாரங்களைத் தான்

பற்றுது நிர்விகாரமாய் அடைக்கல் இருக்கிறது போல தன்னிடத்தில் மனமானது அவஸ்தாத்திரய பிரபஞ்சங்களை விரித்தொடுக்கினும் அதிற் பற்றுது நிர்விகாரமா யிருக்கிறவன்.

சாக்கிரமாவது:—சர்வேந்திரியங்களினுல் பாகிய ஞானத்துடன் விஷயாகாரமாய் பரிணமித்து கர்த்தத்துவாதியாகாரமாய் ஸ்திரமா யெந்தமட்டும் விவகரிக்கப் படுகிறதோ அந்த மட்டும் சாக்கிரம்.

சோப்பனமாவது:—இந்திரியங் களினுல் பாகியார்த்த ஞானமின்றி தானே சாக்கிரத்தின் வாசனு பரிகல்பித விஷயாகாரமாய்ப் பரிணமித்து கர்த்தத்துவாதி யாகார மாய் அஸ்திரமாய் எந்த மட்டும் விவரிக்கப் படுகிறதோ அந்த மட்டும் சொப்பனம்.

சுழுத்தியாவது:—இந்திரியங்களின் பாகியார்த்த ஞானமும் மனதின் விஷயாகார பரிணுமமும் கர்த்தத்துவாதி வியாபகமுமின்றி புத்தி, தானே விருட்சத்தை யடக்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கிற வித்தைப்போல காரணுத்மக மாக எந்த மட்டுக்கு மிருக்கிறதோ அந்த மட்டுக்கும் சுழுத்தி. அன்றியும் துரியம் துரியாதீத மென இரண்டு அவஸ்தைகளுண்டு இவற்றுள் துரியம் சாக்கிரத்தில் அகக்கமல மழிந்து மனே வியாபார மிழந்து பரமாதம சிந்தனை புரிவதே.

துரியாதீத மாவது:—பிரமாறு சந்தான விருத்தியும் நழுவி மனமானது பாலில் கலந்த ஜலம் போல ரமிப்பதே.

தாவரங்களுக்கு சுழுத்தி ஒன்றும், திரியக்குகளுக்கு சொற்பன சுழுத்தி யிரண்டும், மனிதர்களுக்கு சாக்கிர சொப்பன சுழுத்தி மூன்றும், தேவர்களுக்கு சாக்கிர மொன்றும், உன் மத்தருக்கு துரியமும், சிவயோகிகளுக்கு துரியாதீதமுமாம்.

நனவிற் சுழுத்தியாவது:—இந்திரி யங்கள் தத் தம் கோள்கைகளிலேயே இருப்பது. நனவு—சாக்கிரம் — விருத்தி— மனே விஷயத்தில் செல்லாமல் சொருபத்தினிடத்தி லேயே யடங்கி யிருப்பது.

புருவமத்தி, கண்டம், இருதயம், நாபி, குதம், இவ் வைந்தும், கீழாலவஸ்தை.

க வி.

34. தத்த வத்தைக ளைந்தின்முன் மூன்றமே
பெத்தர் கட்கும் பினுமிரண் டாகுமே
முத்தர் கட்கு முறைநெற்றி கண்டநெஞ்
சொத்த நாபி குதமிட மோருகால்.

ஜீவேசுர பேதம்.

ஒரு வனத்திலுள்ள மரங்களை தனித்தனியே பார்ப்பது போல ஜீவன் வியட்டி. வனமும் ஜலாசயமும் போல ஏகமாய்ப் பார்ப்பது சமட்டி ஈஸ்வரன் (ஜலாசயம்சமுத்திரம்)

கவி.

35. சிவ ரீசற்கு செப்பிய பேதங்கள்
மேவு வமை வியட்டி சமட்டியாம்
பூவொரு மரம் போல வியட்டியே
காவ னத்திரள் காணல் சமட்டியே.

ஈசுரனது சரீராதியைக் கூறல்.

விராட்டாவது:—வியாபக மாயும் விவிதமாயும் சமட்டி ஸ்தூல சரீர உபாதியுடைய சைதந்யம் நாநாவித மாயும் விசேஷ மாயும் விளங்குவது விராட்டாம் (விவிதம் – நாநா விதம்.)

இரணியகர்ப்பனாவது:—ஒரு குகையினுள்ளே உருக்கி விட்ட சுவர்ணம் போல சூட்சும சரீரப் பிரகாச ரூபமாயிருப்பது இன்னும், ஸமஷ்டி ஸூக்ஷ்ம சரீர முடைய சைதந்யம் ஞானசக்தி யுடைமையின் இரணிய கர்ப்பன்.

அவ்வியாகிருதமாவது:— வெளிப்பாடாதது. அதாவது அபரகிதமா யிருப்பது.

கவி.

36. தூலம் யாவுந் தொடர விராட்டிவன்
எலுஞ் சூட்சத் திரணிய கர்ப்பனே
கால மூலத் தவியா கிருதனென
மேல மாமறை யெங்கணு மோதுமே.

ஈசுரன் தூலசரீரத்துடனே கூடி சாக்கிராவத்தையைப் பொருந்தும் போது வைசுவானரன். வைசுவானரனாவது சர்வ நராபிமானி, அதாவது உலகத்திலுள்ள எல்லா நரர்களிடத்தும் நான் என அபிமானிப்பவன்; இந்த இருவகைக்கும் அதிஷ்டான சைதன்யம் பிரமா.

சூட்சும சரீரத்துடனே கூடி சொப்பன வஸ்தையை பொருந்தும் போது சூத்திராத்துமா அதாவது முதநினுள் சூத்திரம் போன்று ஸமஸ்தப் பிரபஞ்சத்தினும் அநு சூதமாயிருப்பதினாலே சூத்திராத்மா வென்றும் கிரியா சக்தி யுடைமையின் பிராணன் என்றும் கூறுகின்றன. இந்த இருவகைக்கும் அதிஷ்டான சைதன்யம் விஷ்ணு (சூத்திரம்-கயிறு)

காரணசரீரத்துடனே கூடி சுழுத்தி யவஸ்தையைச் சேரும் போது அந்தரியாமி. அதாவது ஸமஸ்தப் பிராணிகளின் இருதயத்தி லிருந்து கொண்டு ஸமஸ்த பிராணிகளின் கர்மப்பிரேரகத் தன்மையா யிருப்பவன். இந்த இருவகைக்கு மதிஷ்டான சைதன்யம் ருத்திரன். சீவன் தன் மூன்றவஸ்தையிலுந் தன் மூன்று சரீரமாயிருக்கிற இருபத்தேழு தத்துவங்களுடனும் நானென்று கலந்து நின்றாற் போல ஈஸ்வரனுந் தான் மூன்றவஸ்தையிலுந் தன் மூன்று சரீரமாயிருக்கின்ற முப்பத்திரண்டு தத்துவங்களுடனுங் கலந்து நிற்பன்.

கவி.

37. வந்த சாக்கிரத்தில்வைசு வானரன்
தொந்த சொற்பனத் திற்சூத்தி ராத்துமா
அந்த மூன்றுறி லக்தரி யாமியாம்
விந்த சேதனம் விண்டிறை ருத்திரன்.

ஜீவசேதன முதலியவற்றின் வியாபகத்தைக் கூறல்.

சிதாபாசன் தன்சரீர மாத்திரமே கலந்து நிற்பன். ஈஸ்வரன் தன்னுடைய சரீரமாகிய சகல சரீரங்களோடுங் கலந்து நிற்பன் இந்த இருவகைக்கும் சாக்ஷியாகிய பிரமம் சகல சரீரத்திலும் சகல பிரபஞ்சத்திலும் நிறைந்து எல்லையற்றிருக்கும்.

கவி.

38. ஆகையினற் ஜீவசிதா பாசன்றன் னுக
மதிலேதான் கலந்துநிற்ப னீசுரனு கமதாம்
ஓகைபெறு சகலசரீ ரங்களினுஞ் சகல
வுலகினுமே கலந்துநிற்ப னிவ்வுபய வகைக்கும்
வாகைபெறு சாக்ஷியதாம் பிரமமதுஞ் சகல
மானசரீ ரங்களினு மண்ணுபிர பஞ்சத்
தேகையிலா தேநிறைந்தி ரைஞ்சுதிசை தனிலு
மெல்லைகடந்திருக்கு மென வெண்ணி டுகதெரிந்தே.

தத்துவ விவகாரங்களைக் கூறல்.

ஜீவனுக்குதூலசரீர வியவ காரத்திற்கு சட்கோசதத்துவம் 6. சூட்சும சரீர தத்துவம் 20. ஜீவன் ஈசுரன் அவித்தை, வித்தை பிரம்மம் 5. ஆ 31.

கவி.

39. மன்னுஜீ வனுக்குத் தூல மகிழ்விவ கார தத்துவம்
அன்னமாங் கோச மாறு டைநான்கு சூட்சு மந்தான்
இன்னமுஞ் ஜீவனீசனிசைந்திடு மவித்தை வித்தை
நன்னய பிரமத்தோடு நவிலுவர் முப்பத் தொன்றே.

ஜீவனுக்கு சூட்சும சரீர வியவகாரத்திற்கு சூட்சும சரீர தத்துவம் 20. அவித்தை வித்தை சீவன் ஈசுரன் பிரமம் 5 ஆ-25.

கவி.

40. சொல்லுசூட் சுமசரீரத் துயிர்விவ கார தத்வம்
புல்லிய சூக்குமந்தான் புகலுநா லைந்தி னேடு
வல்லதோர் சீவ னீசன் மருவிய வவித்தை வித்தை
நல்லதாம் பிரமத் தோடு நவிலுவ ரிருபத் தைந்தாம்.

ஜீவனுக்கு காரண சரீர வியவ காரத்திற்கு காரண சரீர தத்துவம் 2. ஜீவன், ஈசுரன். பிரமம் 3. ஆ 5. ஜீவவிவகாரத்துக்கு சீவன் ஈசுரன் பிரம்மம்-3. சாக்ஷி விவகாரத்துக்கு சாக்ஷி.

சித்தவைத்தியர் M. ...

கவி.

41. யேவுகா ரண சரீர விவகார தத்து வந்தான்
சிவனீச் சுரண வித்தை இகள்வித்தை பிரமமைந்தாம்
ஏவுசிவனுக்கோ சீவ னீசனற் பிரம மூன்றும்
ஆவதோர் சாக்ஷிக் குற்ற தாகிய பிரம மொன்றே.

ஈசுரனுக்கு தூலசரீர வியவ காரத்திற்கு சமட்டி தூல சரீர தத்துவம் 6. சமட்டி சூட்சும சரீர தத்துவம் 20-சமட்டி சீவன் அவித்தை 2 ஈசுரன் வித்தை பிரமம் 3. தூல பூதம் 5. ஆ 36.

கவி.

42. ஈசுரன் தனக்குத் தூலத் திசை விவகார மொத்தம்
பேசன மயந்தா றுறு பிறங்குசூக் குமசா லைந்தோ
டீசுரன் ஜீவன் வித்தை யேற்றதோ ரவித்தை சாக்ஷி
ஆசிலைம் பூதஞ் சேர வறைகுவர் முப்பத் தாறே.

சூட்சும சரீர வியவகாரத்திற்கு சமட்டி சூட்சும சரீர தத்துவம் 20-சமட்டி சீவன். அவித்தை 2-சூட்சும பூதம் 5 ஈசான் வித்தை பிரமம் 3-ஆ தத்துவம் 30.

கவி.

43. தொடர்தரு மீசன் சூட்சத் துளவிவ கார மொத்தம்
அடர்தரு சூட்ச நாலைந் தாமிதோ டீசன் சீவன்
படர்தரு மவித்தை மாயை பகர்சூக்ம பூத மைந்தோ
டெனுரை பிரமஞ் சேரவோதுவ ராறைந் தென்றே

பிரம்ம நியமம்

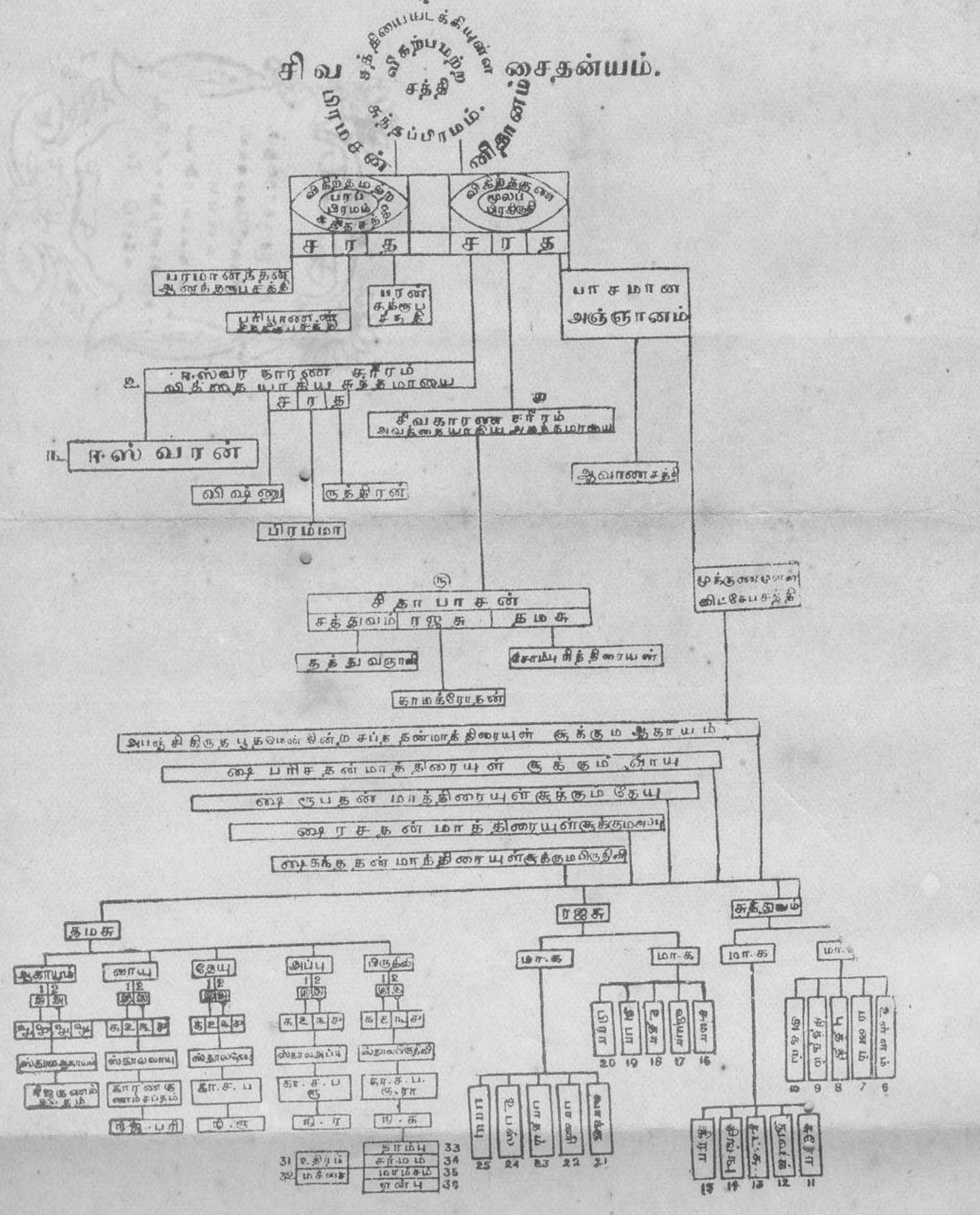

சிவ
சைதன்யம்.
சத்தி
சுத்தப்பிரமம்.
ச ர த
ச ர த
பரமானந்தன் ஆனந்தரூபசத்தி
பரன் சுத்தரூப சத்தி
பாசமான அஞ்ஞானம்
ஈஸ்வர காரண சரீரம் வித்தை யாதிய சுத்தமாயை
சீவகாரண சரீரம் அவித்தையாதிய அசுத்தமாயை
ஈஸ்வரன்
விஷ்ணு
ருத்திரன்
பிரமமா
ஆவரணசத்தி
சத்துவம்
ரஜசு
தமசு
தத்துவஞானி
காமக்ரோதன்
ரஜசு
தமசு

சித்தா மெடிக்கல்,
சூலூர் P.O. கோவை

சித்த மெடிக்கல்,
M. முருகானந்தம்,
கள்ளிமடை,
சிங்காநல்லூர் P.O. கோவை.

M. முருகானந்தம்,
சித்தா மெடிக்கல்,
கஸ்ப்பா,
காங்கயம்பாளையம்,
நஞ்சை ஊத்துக்குளி. P.O.
ஈரோடு Tk.

காரண சரீரவிவகாரத்திற்கு. ஈசுரன் வித்தை பிரமம் 3.
ஈசுர விவகாரத்திற்கு. ஈசுரன் பிரமம் 2.

க வி.

44. தங்குகா ரணசரீரத் தகைவிவ கார தத்வம்
பொங்கிய வீசன் மாயை பொருந்திய பிரம மூன்றும்
துங்கமா மீச னுக்கீச் சுரன்பிர மம்மிரண்டே
சங்கையில் பிரமத் திற்குச்சாற்றிய சாக்ஷி யொன்றே.

இந்திரிய விவகாரத்திற் இந்திரியங்க ளெல்லாஞ் சேர்ந்து 1-சட்கோச தத்துவம் 6-அந்தக் கரணம் 5-வாயு 5-ஜீவன். ஈசுரன் அவித்தை வித்தை பிரமம் 5-ஆக-22.

க வி.

45. மகிழுமிந் திரியத் துக்கு விருவிவ கார தத்வம்
நிகழுமிந் திரிய மொன்றி நேருசட் கோசமாறும்
புகழைந்து கரண மைந்தாய் புகல்வாயு சீவனீசன்
திகழ்வித்தை யவித்தை சாக்ஷி சேரிரு பத்திரண்டே.

மனோராச்சிய விவகாரத்திற்கு அந்தக்கரணம் 5-சீவன் ஈசுரன் அவித்தை வித்தை பிரமம்-5 ஆக-10.

46. அடர்மனோ ராச்சி யத்துக் கருறிவ கார தத்வம்
படரந்தக் கரண மைந்து புகர்சீவ னீசன் வித்தை

இடரு.று மவித்தை சாஷி யிசையவே யீரைப் தாகும்
தொட்டருந்தத் துவங்க ளுக்காந் தோற்றமு நிலையுமீதே

தத்துவவுற்பத்தி யொக்கங்கூறல்.

முப்பத்தைந்து தத்துவங்களும் எப்படி முப்பத்தாருந் தத்துவமாகிய பிரமத்தினின்று முண்டாயிற்ரோ அப்படியே ஒடுங்குகிறது; இப்படி யறிந்து தேகாதி பிரபஞ்சக் கவலை கெட்டிருப்பவனே ஜீவன் முத்தன்.

க வி.

47. உதித்ததத் துவங்களெல்லா மொடுங்கிடு வழியே தென்னில், மதித்தநற் பிரமந்தன்னில் வந்ததெப் படியோ வந்த, விதத்தினி லொன்றி லொன்ருய் விழுங்கிடுங் கடைசியாக, கதித்திடும் பிரமந் தானுய்க் கண்டவர் சீவன்முத்தர்.

முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்கு விபரம்.

பூதம் 5-தூலசரீர தத்துவம் 6-சூட்சும சரீரதத்துவம் 20-மாயை அவித்தை-2 ஈசுரன் ஜீவன்-2 பிரமம். ஆ 36.

க வி.

48. தத்துவ விவரந் தானே தடங்கிய பூத மைந்து
நத்திய தூல மாறு நாலைந்து சூட்சு மந்தான்
வித்தக மாயா வித்தை விளங்கிய ஜீவ னீசன்
நித்திய பிரமத் தோடு நிகழ்த்துவர் முப்பத் தாறே.

இந்த தத்துவம் முப்பத்தாறில் பொது வாக அனுபவிப்பது எட்டு, தனித்தனி அனுபவிப்பது இருபத் தெட்டு, ஆக முப்பத்தாறு.

க வி.

49. சாற்றிய சீவருக்கு சமுதாய தத்து வந்தான்
போற்றிய பூத மைந்து பொருந்திய மாயை யீதிற்
ருேற்றிய வீச னேடு தூயநற் பிரம மெட்டே
மாற்றிய விருபத் தெட்டும் வழங்கிடும் பிருதக்காக.

அதாவது பிருதிவி தத்துவ மொன்றிறக்கில் யாருக்கும் ஆதாரமில்லை, மழை மறுககில் ஜலமில்லை, தேயு இல்லாதிருந்தால் பாகமில்லை, வாயுவில்லா விடில் வாடை (வடகாற்று) தென்றல் (தென்காற்று) உசுவாச நிசுவாச மில்லை, ஆகாச மிறக்கில் இடமில்லை மாயை யிறக்கில் சமயமில்லை, மாயாப் பிரதி பிம்ப மிறக்கில் தெய்வ மில்லை, பிரம மில்லா விடில் அறிவில்லை, ஆகையால் இந்த எட்டும் எல்லாருக்கும் சமுதாயமாம்.

குளகம்.

க வி.

50. அறிவறிற் பிரம மில்லை யைம்பூத மாயை யீசன்
பிறிவிதிற் றரையா தாரம் பெய்சல பான மங்கி
செறியடல் வாய மூச்சுத் திரிதலா காய மாயை
மறிதரு சமய மீசன் மதங்களின் றெய்வ மாமால்.

51. இந்தவே றில்லை யாகி லீக்ஷண முதல் யாருக்குந்
தொந்தமாம பயனுமில்லை தொடரிவ்வேழ் காரியத்தா
லந்தணன் றெழில்களொந்து மரியவ தாரம் பத்தும்
வந்ததோ ரணைத்தாமத்தால் வழுத்துவாரிப்மென்றே

பிரதக்காவது:—ஒருவனுக்கு தூலசரீர மிறக்கில் யாவருக்கும் தூலசரீர மிறவாத படியினலும் சூட்சும சரீரத்தில் ஒருவனுக்கு அங்கவைகல்யம் வந்தால் யாவருக்கும் வாராதபடியினலும் முத்தரா யிருக்கின்ற சுகர்வாம தேவர் முதலான பேர்களுக்கு அவித்தையுஞ் ஜீவனு மிறந்து போயிருக்க, மற்றவருக் கெல்லா மவித்தையுஞ் சீவனு மிறவாத படியினலும் இந்த 28-தத்துவங்களும் ஒவ்வொரு வனுக்கும் பிரதக் கென்பதிற் சந்தேக மில்லை.

பிரதக்கு-வெவ்வேறு அங்கவைகல்யம்-அவயவக்குறைவு.

க வி.

52. ஒருவனுக்குகே தூலவுட லிறந்திடினு மொருவர்க்
கொழியாதா லுஞ்சூக்க வுடலினுக்கோர் குறைவு
மருவினுமற் றொருவனுக்கே மருவாதால் வாம
தேவருடன் சுகாதி மதிமுத்தர்க் கெல்லாம்
இருநிலத்தி லவித்தையுஞ்ஜீ வனுமிறந்தே யிருக்க
வேனையருக் கிறவாத தாலிருபத் தெட்டாம்
அருமைபெறு தத்துவங்க ளவனவனுக் கனிய
மென வறிக வையமிலா தறிவுடையோர் தாமே.

இனி இந்தத் தத்துவம் முப்பத்தாறில் எப்போதும் தானகக் காணப்படுகிற தத்துவம் 1. எப்போதுந் தனக்கன்னியமாகக் காணப்படுகிற தத்துவம் 7. தானகவும் தனக்கன்னிய மாகவும் அனுபவிக்கப் படுகிற தத்துவம் 28.

க வி.

53. சொன்னதோர் தத்து வந்தான் தொடர் முப்பத்
தாறி வற்றில், தன்னிற்ற ளுகவென்றுந் தயங்குந்தத் து
வந்தா னென்று, அன்னி மாகவெங்கு மவிருந்தத் துவங்
களேழு, பின்னுகா லேழுந் தானும் பிறவுமாய்த் தோற்று
மன்றே.

அஃதெங்ஙன மெனின்? அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாகிய பிரம சைதன்னியம் எல்லா அவஸ்தைகளிலும் தானக விளங்குகையி னலும் மற்றத் தத்துவங்கள் போல அன்னியமாக விளங்காமையினலும் பிரம சைதன்னிய மொன்றுமே தானக விளங்குகிறது.

க வி.

54. தத்துவ நாலொன்பானிற் றுனக விளங்கு மொன்று
சத்துமூன் றவத்தை கட்கு நற்சாட்சி யாகியைங்தேண்
மித்தையாந் தத்து வத்தில் விலட்சண மாகியோங்குஞ்
சுத்தமாம் பிரமமென்று சொல்லுவர் தூயோர்மாதோ.

பஞ்ச பூதம் மாயை மாயா பிரதிபிம்பர் இவ்வேழின் தொழில்கள் வெவ்வே றுனதினலும் தனக்கந்நியம். பிராமணன் க்ஷத்திரியன் முதல் சந்நியாசி யீறுக உள்ள ஜீவர்கள் தூல சரீரத்தைத் தானகவும்.

என் சரீரம் பருத்தது என்பது முதல் என்சரீரம் பிறந்து இத்தனை நாளாயிற்றென்பதீறுக புறம்பு பட்டுச் சொல்வதாலும் தனக்கு அந்நியமாகவும்.

க வி.

55. மன்னியவெண் தத்துவங்க ணீங்க மற்ற
மகிழ் காலேழ் தத்துவங்க ளவற்றை ஜீவர்
தன்னதா யன்னியமாய்ச் சொல்வர் நூல
சீரமாந் தத்துவங்க ளாறை யுந்தான்
துன்னுபருத் தேனிளைத்தே னெனத்தாமாயுந்
தொடர் தேகம் பருத்ததிகளைத் ததுவே யென்றும்
அன்னியமாயும் பகர்வரென்று வேத
மாய்ந் தறிந்த மேலவர்க ளறைவர் மாதோ.

நான் கண்டேன் கேட்டே னென்பது முதல் இந்தப்பஞ்சத்துக்கு ஜீவித்தேனென்ப திருகதானுக விளங்குகிற சூட்சும சரீரதத்துவம் 20-ம் மற்றொரு வேளையிலே என்கண் என்காது என்பது முதல் என்பிராணன் ஈருக வேருக விளங்குகிற படியினுலும்.

நானறியேன் அறிவேனென்று தானுக விளங்குகின்ற அஞ்ஞானமும் சிதாபாசனும் மற்றொரு வேலையிலே தனக்குப்புறம்புபட்டு என்னஞ்ஞானம் என் ஜீவன் என்று வேருக விளங்குகிற படியினுலும் இந்த 28-தத்துவஙகளும் தானுகவும் தனக்கன்னிய மாகவும் விளங்குகிறதுவேயாம்.

க வி.

56. சூக்குமதத் துவங்கணு லேந்துங் கேட்டேன்
றுட்டேனின் றேனயர்ந்தேன் முகர்ந்தே னென்றுந்
தாக்குகின்ற மற்றவையு மிதுவே போல
தாமாயுங் கேட்டது தொட்டதாதி யாக

நோக்கவே யன்னியமா யும்ப கர்ந்தது
நுகல்ஜீவன வித்தைகண்டேன் காணே னென்று
ஆக்கியவென் னஞ்ஞானஞ் சீவனென்றே
யரைகுவர் தாமாயுமன் னியமாய்த் தானே.

இப்படிச் சொன்ன குருவைப் பார்த்து சீஷன் சங்கிக்கிற தாவது:—

இந்த 28-தத்துவமுந் தானுனல் சாக்ஷியைப் போல ஒரு தன்மையாகத் தோற்றவேண்டும். பஞ்ச பூதத்தைப் போல தனக்கன்னியமாகக் காணக் கணக்கில்லை, தனக்கன்னியமே யானுல் எப்போதும் புறம்பு பட்டே யிருக்க வேண்டுமே யல்லாமல் தானுக வழங்கக் கணக்கில்லை. அவை தானுமாய் தனக் கன்னியமுமா யிருக்கு மென்பது இருட்டாடாதித்த னென்றுப் போலும் வெள்ளாள தீக்ஷிதனென்றுற் போலும் விருத்தமா மென்கின்ற சங்கைக்கு குருசொல்லுகிறுர். பரமார்த்தமாகத் தானென்கின்ற தொரு வகையும் அத்தியாசத்தினுலே தானென்கிற தொரு வகையும் ஆக இரு வகையுமுண்டு.

சாக்ஷி சைதன்னியத்தைத் தானென்கிறது பரமார்த்தமல்லாமல் உபசாரமல்ல.

தனக்கன்னியமா யிருக்கின்ற இருபத் தெட்டையும் தானென்பது தட்டைக் கள்வ னென்றுற் போலும், பழுதையைப் பாம்பென்றுற் போலும், புத்திராதாரதிகளை தானென்றுற் போலும், மயக்கமே யல்லாமல் உண்மையல்ல.

ஆகையினல் அஞ்ஞான காலந் தொடங்கி தானல்ல வென்று காணப்பட்ட தத்துவம் 7-இப்படிப் பட்ட விவேகம் பண்ணின பிற்பாடு தானல்ல வென்று காணப் பட்ட தத்துவம் 28.

ஆக இந்த 35 - தத்துவத்தையுங் காண்கின்ற 36 - ம் தத்துவமாகிய பேற்றிவே தானென் றுணர்ந்து (தனதெதார்த்த வடிவமென் றுள்ளவாறு) நிர்விகர்ப்பசுமா வாயிலாகவுணர்ந்து அதுதானே பிரமமென்று தெளிந்தவனே ஜீவன் முத்தன்.

க வி.

57. அன்னியதத்து வங்களு லேழுந் தானய
றைவதுதான் கட்டைபினைக் கள்ள னென்றும்
உன்னியதோர் பழுததனைப் பாம்பே யென்று
முறுபுத்ர தாராதி தானே யென்றுஞ்
சொன்னதுபோன் மயக்கமலா துண்மை யில்லை
தொடரேழுஞ் சேர்த்தயேழ் தத்து வத்தை
முன்னுரைத்த குறிகுணங்க ளுடனே கண்ட
மூதறிவே தானெனக்கண் டறிந்தோன் முத்தன்-

பிரமமே தானென்றும் 35 - தத்துவங்களும் அந்நியமென்றும் பகுத் தறியாத அஞ்ஞானிகள் அகங்கார கிரந்தியினல் புத்திரதாராதிகள் தவிக்கின்றதை தாம் தவிக்கிறோம் என்கின்ற மூடகாம் போல 28-னுடைய தொழில் களையுந்

தன் தொழிலென்று மயங்குகிற படியால் 28-னுஞ் செய்யப்பட்ட புண்ணிய பாவங்களினல் கட்டுப்பட்டு அந்தக் கருமத்தின் படியே ஜனனமரணதி சம்சாரத்திலே மயங்குவன்.

58. இப்படிக் கண்டறி பிரமந்தானே யென்று
மிசைந்த முப்பத் தைந்துந் தனக்கன்ய மென்றுந்
துப்பரவாய்ப் பிரித்தறிய விவேக மில்லான்
றொடர்கின்ற வகங்காரக் கிரந்தி யாலே
செப்பிருபத் தெட்டிலார் ச்சிக்கப் பட்ட
திகள்புண்ய பாவமதிற் கட்டுப் பட்டு
தப்பிலதன் கன்மத்தாற் பிறப்பி றப்பாஞ்
சமுசாரத் தாழ்ந்தவனுய்த் தயங்கு வானே.

பிரமமே தானென்றும் 35-ம் தானல்ல வென்றுந் தெளிந்தவன் அகங்கார கிரந்தி யற்றதினல் 28-னுடைய தொழில்களை நான் செய்ய வில்லை என்றும் 28-ம் புசிக்கின்றதை நான் புசிக்க வில்லை என்றுந் திடப்படத்தேறி மயக்கமற்றிருக்கின்ற படியினல் 28-னுஞ் செய்யப்பட்ட புண்ணிய பாவங்களினின்றும் விடுபட்டு கர்ம மில்லாத படியால் ஜனனமரணதி சம்சார மில்லாமல் முத்தனுய் பிரமமாகிறுன்.

க வி.

59. ஏகமாம் பிரமமது தானே என்று
மிசைந்த முப்பத் தைந்துந்தனக் கன்னிய மென்றுஞ்
சோகமறத் தெளியறிஞ னகங்கா ரத்தின்
றொடர்கிரந்தி யற்றதனு லிருபத் தெட்டின்

சேகரமாந் தொழில்களெனக் கில்லை யென்றுந்
திடப்படவே தேரியக் கற்ற தாலே
ஆகியபுண் ணியபாவ கரும நீங்கி
அநுதிமுத்த பிரமமா யிருப்பா னன்றே.

அவஸ்தாத்திரய சாட்சியாவது:—கூடியுங் கூடாமலு மிருப்பது. அவஸ்தாதிரயங்களை விட்டு நீங்காம லிருக்கிற படியால் கூடியும், அவஸ்தா விகாரங்களை தானடையாத படியால் கூடாமலு மிருப்பதே சாக்ஷி.

மயக்கமாவது:—பிராந்தி ஐந்து 1. சகத்து சத்தியமெனல் 2. சரீரத்தை நானெனல் 3. கர்த்தா போக்தா வெனல் 4. ஜீவன்வேறு, ஈசுரன் வேறெனல் 5. தான் ஞான சொரூபியா யிருந்தும் இல்லையெனல், இவ்வைந்தும் பஞ்சப் பிராந்தி.

கவி.

60. பந்தமுறுஞ் சகதகுச்சத் தியமே யென்றும்
பகர்கின்ற சரீரத்தை நானே யென்றும்
சந்ததமும் யானகர்த்தா போக்தா வென்றுந்
தாவேறீச் சுரன்வேறே தானு மென்றும்
சுந்தரமாந் தான்ஞான சொரூபமாகத்
தோன்றியுஃ தில்லையெனச் சொல்லா நின்ற
இந்தவகை யானபஞ்சப் பிராந்தி நீங்கி
யிருப்பவனே ஜீவன்முக்த னென்ன லாமே.

ஜீவன்முத்தன் நாமங்கள்.

ஜீவன் முத்தன், திடப் பிரக்ஞன், அதிவர்ணாச் சிரமி, குணாதீதன், பகவத்பத்தன், பிராமணன். என ஆறு பெயருண்டு.

கவி.

இன்னவன்பேர் ஜீவன்முத்தன் றிடப்பி ரக்ஞன்
இசைந்திட்ட வதிவர்ணாச் சிரமி யோடு
சொன்னகுணா தீதனுயர் பகவற் பத்தன்
றாயபிரா மணனென்று சொல்லு மிந்த
நன்னயமா கியவாறு நாமந் தன்னை
நவில்கின்ற வுபநிடத நூல்க ளெல்லாம்
உன்னிமுறை யிடுகின்ற தென்று மேலோ
ரோதினர் மாட்சிமையோ டுகந்து தானே.

ஜீவன் முத்தன் லக்ஷணம்.

ஜீவசிருஷ்டியும் ஈஸ்வர சிருஷ்டியு முள்ள ஜாக்கிரத்தில் ஜீவ சிருஷ்டி யொழிந்தவனே ஜீவன்முத்தன்.

ஜீவ சிருஷ்டி காமம் குரோதம் லோபம் மோகம் மதம் மாச்சரியம் ஆகிய ஆறு.

ஈஸ்வர சிருஷ்டி ஸ்தூலசரீரம் சூக்கும சரீரம் முதலிய சாக்கிரப் பிரபஞ்ச விவகாரம்.

(உ - ம்.) ஏரிக்கரை யேறினேன், இரண்டு பாஷை கற்றேன், காக்கைக்கண் பாம்புக்கண், யானைத் துதிக்கை,

மலைமே லேறினேன், பூனைக்கண், உச்சிப்பானு, யாழ்ப்பாணக் கப்பலோட்டு பவன், இவற்றுள் கரையில் செல்பவனுக்கு உள்ளும் புறமுமுளளவைகள் தெரிவது போலும்.

இரண்டு பாஷை கற்றவனுக்கு ஒவ்வொரு பாஷை கற்ற விருவரும் சொல்லும் விஷயம் தெரிவது போலும்.

காக்கைக்கண் ஒருகண் ஞெளியினல் இரண்டு பக்கமு மறிதல் போலவும்

பாம்புக்கண் ஏக காலத்தில் ரூபத்தையும் சப்தத்தையும் அறிதல் போலவும்.

யானைத்துதிக்கை இடுத லேற்றலும் தந்தமு மறிதல் போலவும்.

மலையேறினவன் மலையிலுள்ள பொருள்களையும் பூமியிலுள்ள பொருள்களையு மறிவது போலவும்.

பூனைக்கண் இரவும் பகலுந் தெரிதல் போலவும்.

உச்சிப்பானு உதயகிரியையும் அஸ்த கிரியையும் அறிதல் போலவும்

யாழ்பாணத்துக்கு கப்பலில் செல்பவனுக்கு இருகரையுந் தோற்றல் போலவும்.

ஜீவன் முத்தன் பிரபஞ்சத்தையும் அதன் விருத்திகளையு மறிந்து கொண்டும் பிரமாகார சிந்தனையாய் சிரவண மனன நிதித்தியாசனத்தி லிருப்பவனே.

சிரவண மேன்பது:—நான்கு வேதங்களையும் ஆறலிங்கத்தினலும் அர்த்த விசாரம் செய்து பிரமதாத் பரியம் காணுவதே.

இன்னும் சர்வ சம்சயத்தினையும் நிவர்த்திப்பதுவாம்.

அங் வுத்தியினலே அனவாதம் சிந்தித்தலேமனனம்

இன்னும் மனத்தின் சம்பாவனையி (சம்சயத்தி) னை நிவர்த்திப்பதுவாம்.

இருவகைக் கேள்வியு மொத்து மனது ஏகாக்கிரமாவதே நிதித்தியாசனம்.

இன்னும் விபரீத பாவனையினை நிவர்த்திப்பது மாம். இன்னும் அனாத்மாகார விருத்தி நீங்கி ஆத்மாகார விருத்தி தைலதாரைபோல் இடைவிடா திருப்பதுவாம்.

தியானிப்பவனையும் தியானத்தையு மிழந்து தியானிக்கப் படுகிற வஸ்துவாயிருக்கிற சித்தமே சமாதி.

ஆறலிங்கமாவது; உபக்கிரமம் உபசங்காரம் இரண்டும் ஒன்று. அப்பியாசம் 2. அபூர்வதை 3. பலம் 4. அர்த்தவாதம் 5. உபபத்தி 6 இவற்றுள் உபக்கிரமம் பிரபஞ்ச வுற்பத்தி. உபசங்காரம். பிரபஞ்ச மொடுங்குதல் இவ்விரண்டின் மூலமாகிய பிரமமே காமெனபது. அப்பியாசம் பிரமாணங்களுக் கெல்லாம் எட்டாததே. அபூர்வதை. அனர்த்த நிவர்த்தி ஆனந்த பிராப்தியே பலம்.

ஈசுரனுக்கு பஞ்சகிருத்தியம் கற்பித்த லர்த்தவாதம்.

மண்ணைத்தவிர கடாதிகளில்லை யென்பது போலும் பொன்னைத்தவிர பூஷணாதிகளில்லை யென்பதுபோலும் பிரமத்தைத் தவிர பிரபஞ்சமில்லை யென்பது உபபத்தி.

அர்த்தவிசாரம்:—உள்ளபடி யறிவது. அதாவது மகா வாக்கிய சிரவணம்.

மகாவாக்கியமாவது (38.)

1. பிரக்ஞானம். ஆனந்தம். பிரமம்.

2. அகம் பிரம்மா அஸ்மி.

3. தத்துவம் அசி.

4. அயம் ஆத்மாபிரமம். ஆகமகாவாக்கியம் 4. இவற்றுள்.

1. பிரக்ஞானங் ஆனந்தம் பிரமம்:—என்னும் மஹா வாக்கியத்தில் பிரக்ஞான பதத்திற்கு ஜீவனும் பிரம பதத்திற்கு, ஈஸ்வரனும், வாச்சியம். இவ்விரண்டு மதங்களின் சேதனபாகத்தின் இலக்ஷணை ஆனந்தம்.

2. அகம் பிரம்மா அஸ்மி:—யென்னும் மகா வாக்கியத்தில் அகம்பதத்திற்கு ஜீவனும், பிரமம பதத்திற்கு ஈஸ்வரனும், வாசசியம். இவ்விரண்டு பதங்களின் சேதன பாகத்தின் இலக்ஷணை அஸ்மி.

3. தத்தோமசி:—என்னும் மஹா வாக்கி யத்தில் துவம்பதத்திற்கு ஜீவனும், தத்பதத்துக்கு ஈசுரனும், வாச்சியம். இவ்விரண்டு பதங்களின் சேதன பாகத்தின் இல க்ஷணை அசி.

4. அயம். ஆத்மா பிரமம் என்னும் மகாவாக்கியத்தில் ஆத்ம பதத்திற்கு ஜீவனும், பிரம பதத்திற்கு ஈசுரனும், வாச்சியம். இவ்விரண்டு பதங்களின் சேதன பாகத்தின் இலக்ஷணை அயம்.

அதாவது இந்த ஆத்துமாவே பிரம மென்பது. இஃது முறையே சிரவண மனன நிதித்தியாசன சமாதியாம்.

1. தற்போத ஞானம் 2 சாக்ஷிஞானம் 3. சிவ ஞானம் 4. பிரமஞானம். துவம்பதம் தற்பதம் அசிபதம் நிசபதம்.

இன்னும் பஞ்சப் பிரயோசன மாவது. ஞான ரக்ஷை. தபசு. விசமவாத மில்லாமை. துக்க நிவர்த்தி சுகாவிற்பாவம்.

ஞானரக்ஷையாவது:—பிரமானு சந்தானத்தில் மனம் கரைதல். அப்படிக் கரைந்த மனது ஏகாக்கிர மாக நிற்றலே தபசு.

ஆபால (உயர்ந்தமர் முதல் தாழ்ந்தவர் வரையுள்ள) பண்டித ரெல்லாம் வந்து வணங்குதலே விஷம வாத மில்லாமை. பஞ்சக்கிலேசம் நீங்குதலே துக்க விர்த்தி. ஆனந்த முண்டாதலே சுகாவிற்பாவம் இந்தப் பஞ்சப் பிரயோசன முடையவனே ஜீவன் முத்தன்.

கவி.

62. பொங்கியதோர் ஞானரசைஷ தபசி னோடு
புகல்விஷம வாதமதி லாமை யுந்தான்
தாங்கியதோர் துக்கத்தி னிவர்த்தி மேலாய்ச்
சாற்றியநற் சுகாவிற்பா வத்தி னோடு
துங்கமிகு மைந்துபிர யோச னத்தைத்
தொடர்ந்திதனின் சுகமதனைக் கண்டு நின்றோர்
எங்குநிறை கின்றபரி பூர ணத்தை
யெய்திய நற்சீவன்முத்த ரென்ன லாமே.

இன்னும் பஞ்சக் கிலேசமாவது; அவித்தை. அசிமிதை இராகம், துவேசம். அபினிவேசமென 5.

இவற்றுள், அவித்தை யாவது; ஆத்மா காரத்தை அனாத் மாகார மாக்குதல்.

அசிமிதை யென்பது; புத்தி (பிரகிருதி) யே ஆத்மா வென்றும் ஆத்மா ஏகனேக னென்றும் சாங்கிய மதத்தின் கோட்பாடு.

இராகம்—பற்றுதல் (இச்சை.)

துவேசம்—விடுதல் (கோபம்.)

அபினி வேசமாவது-மரணபயம்-இச்சை.

இந்த ஐந்து கிலேசமும் விடுபட்டு (நீங்கி) மேலே சொல்லிய பஞ்சப் பிரயோசன முடை யவனே ஜீவன் முத்தன்.

சூட்சும பூதங்களின் சத்துவகுண ரஜோகுண அம்சமான 20 தத்துவங்களாலேற் பட்ட இலிங்க சரீரமாகிய

சூட்சுமசரீரபாவனை.

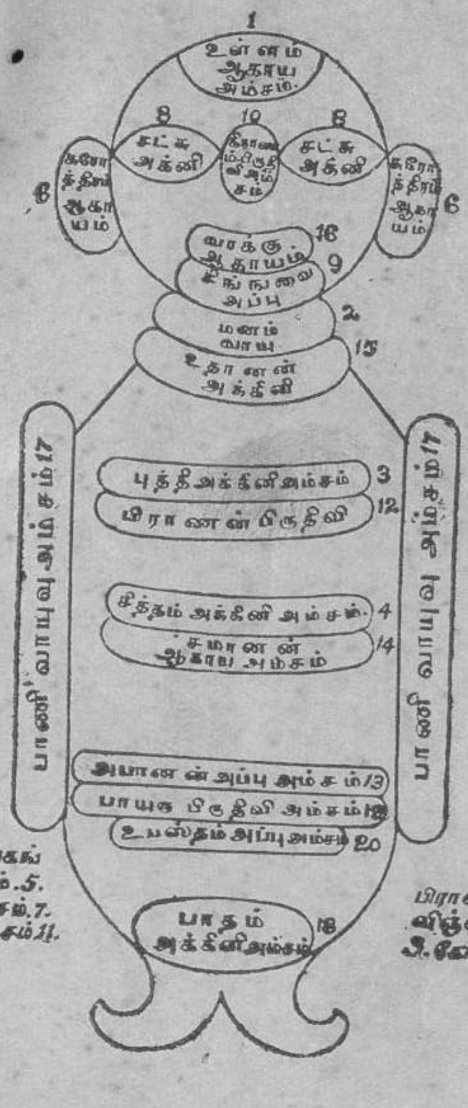

சர்வாங்கத்திலுமுள்ள அகங்காரம்-பிருதிவியம்சம் .5.
திவக்கு வாயு-அம்சம்.7.
வியானன் வாயு அம்சம்.11.

இந்தச்சரீரம்
பிராணமயம்மனோமயம்
விஞ்ஞானமயம் என்னும்
3. கோசங்கட்குட்பட்டது.

கவி.

63\. அவித்தை ராகந் துவேச மசிமிதை
பவித்த தேக மரண பயமெனுங்
குவித்த வைந்து சிந்தாகுல மானவை
நிவிர்த்தி யானவனே முத்த னெமியில்.

ஜீவன் முத்தியாவது; கர்த்துருத்துவ, போக்த் திருத்துவம் நீங்குவதே.

இன்னம் பிரபஞ்சப் பிரதீதியு (தோற்றத்து) டனே அத்துவித (பிரம) சொரூபமா யிருப்பதே.

திடப்பிரஞ்ஞன்:—சற்குருவி னனுக்கிரகத்தால் ஜீவப் பிரமங்களின் ஒருமையை யறிந்து சமாதி கூடி கலங்காதறிவாகாரமா யிருப்பவன்.

அதிவர்ணாச்சிரமி:—நான்கு வருணங்களையும் நான்கு ஆச்சிரமங்களையுங் கடந்து இவைகள் தூலதேக கற்பனையென்று தள்ளியதற்கு சாட்சியாக விருக்கிற வறிவாகாரமா யிருப்பவன்.

குணாதீதன்:—திரிகுணங்களின் றன்மைகளைக் கடந்து அவஸ்தாத்திரயங்களுக்கு விலக்ஷணமா யிருப்பவன்.

பகவத்பத்தன்:—சகல பிரபஞ்ச வஸ்துக்களிலும் சமமாய் பிரமத்தைப் பார்க்கின்ற தியான யோக மனதையுடைய யோகியானவன்; தான் அவ்வவ்வஸ்துக் களிலெல்லா மிருப்பதாகவும் பார்ப்பவன்.

பிராமணன்:—ஞான யோகத்தால் பிரமத்தை யறிந்து அவ்வடிவமாக நிலைத்தவன்.

விதேகமுத்தனாவது:—நிர்வி கற்ப சமாதியி லிருப்பவன். விதேக முத்தியாவது, பிரபஞ்சப் பிரதீதியின்றி யத்துவித சொரூபமா யிருக்கிற ஜீவன் முத்தியின் பரிபாகமே விதேகமுத்தி.

முத்தரிருவகை.

வராகோப நிஷத்து காலாமத்தியாயத்தில் சுகர்முத்தர் வாமதேவர் முத்தர் அவர்களைத்தவிர முத்தி யடைந்தவர்களில்லை (இவர்களுடைய மார்க்கத்தைத் தவிர வேறு மார்க்கமில்லை யென்பது,) எந்த லோகத்தில் சுகர் மார்க்கத்தை எந்த தைரிய சாலிகளனுபவிக்கிறார் களோ அவர்கள் சத்தியோ (இந்தத் தேகம் போனவுடனே) முத்தராகின்றனர். இந்த லோகத்தில் வாமதேவ மார்க்கத்தை எப்போது மனு சரிக்கின்றவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பை யடைந்து சத்துவ குணத்தோடு கூடி யோக மார்க்கத்தினாலேயும் சாங்கியங் (ஞானங்) களினாலேயும் கருமங்களி னாலேயும் கிரமமுத்தர்களாகின்றனர். சுகர் மார்க்கம் வாமதேவ மார்க்கம் என்று இரண்டுவகை தேவனால் ஏற்படுத்தப் பட்டன. சுகர்மார்க்கமானது பட்சி மார்க்கம் (குறிப்பிட்ட விடத்துக்கு பட்சிகள் பறப்பது போல இந்தத் தேகம்போன வுடன் முத்தியடைவது) என்றும், வாமதேவ மார்க்க மானது எறும்பு மார்க்கம் (குறிப்பிட்ட விடத்துக்கு எறும்பு போக வேண்டு

வேண்டி மானால் கிரமக்கிரமமா யூர்ந்து போவது போல்) இந்த தேகத்தைத் விட்ட பிறகு இதைவிட வுத்தம மான ஜென்மத்தை யடைந்து பின்னு முத்தம மான ஜென்மத்தை யடைந்து இப்படியே இன்னும் பல ஜென்மங்களை யடைந்து முடிவில் பிரம லோகஞ் சென்று பிரம்மா வுடனே முத்தி யடைவர்.

விதிவாக்கியங்களி னலாவது நிஷேத வாக்கியங்களி னலாவது மகாவாக்கிய விசேஷத்தி னலாவது தமது ஆத்ம சொரூபத்தை யறிந்து நிர்மலமானவர்கள் சுகர்மார்க்கத்தினாலே பரமபதத்தை (மோட்சத்தை) யடைகிறார்கள்.

இயமம் முதலிய ஆசனங்களினா லுண்டாகிய ஆயாசமாகிய அட்டாப்பியாசத்தினாலே அடிக்கடி அநேக தடவைகளிலுண்டான அணிமாதிகளுக் குட்பட்டவனாய் நல்ல பயனை யடையாமல் மீண்டும் நல்லகுலத்திற் பிறந்து முந்திய ஜென்ம வாசனையினால் மீண்டும் யோகாப்பியாசம் செய்து அநேக ஜென்ம அப்பியாசத்தினாலே வாமதேவ மார்க்கத்தினால் விஷ்ணுவினுடைய பரம பதமாகிய முத்தியையடைகிறான்.

பிரமப் பிராப்தியைக் கொடுக்கத் தக்க தாகவும் மங்களகரமான தாகவும் இந்த விரண்டு மார்க்கங்க ளிருக்கின்றன.

இவற்றிலொன்று சத்தியோ முத்தியையும் மற்றொன்று கிரமமுத்தியையுங் கொடுக்கத்தக்கன.

க வி.

64. நத்து பந்தத்தை நாடிய சீவர்கள்
தத்துவ முப்பத் தாறையுஞ் சேரவே
பத்தி யோடு விசாரணை பண்ணியே
முத்தி யாகிய மோட்ச மடைவரே.

விதேக கைவல்லிய மடையுங் கிரமம்.

மேல் எக்காலத்திலும் எத்தேசத்திலும் யாதொரு சரீரமும் அடையாதே சச்சிதாநந்தப் பிரஹ்ம சொரூபத்தி லிருப்பதே விதேக கைவல்லியம்.

அந்த விதேக கைவல்லியமடையுங் கிரமமாவது:— முமூட்சுக்கு நித்திய கர்மானுஷ்டானத்தால் தர்மோற்பத்தியும், தர்மோற்பத்தியால் பாபக்ஷயமும், பாபக்ஷயத்தால் சித்த சுத்தியும், சித்தசுத்தியால் சமுசார தோஷதரிசனமும், சமுசார தோஷ தரிசனத்தால் விஷய விரக்தியும், விஷய விரக்தியால் மோக்ஷா பேக்ஷயும், மோக்ஷா, பேக்ஷயால் பாகிய கர்ம பரித்தியாகமும், பாகிய கர்ம பரித்தியாகத்தால் யோகாப் பியாசமும் யோகாப் பியாசத்தால் பிரத்தியகாத்மப் பிரீதியும், பிரத்தியகாத்மப் பிரீதியால் தத்துவமசி வாக்கிய விசாரமும், தத்துவ மசிவாக்கிய விசாரத்தால் அத்வைத ஞானமும் அத்வைத ஞானத்தால் அவித்தியா நாசமும், அவித்தியா நாசத்தால் துவைதப் பிராந்தி நஷ்டமும், துவைதப் பிராந்தி நஷ்டத்தால் சுகதுக்க பரித்தியாகமும் சுகதுக்கபரித்தியாகத்தால் இராக்ததுவேஷ ஹானியும் இராகத்துவே ஷஹானியால் விதிநிஷேத நிரஞ்சன (நீக்க) மும், விதிநிஷேக நிரஞ்சனத்தால் புண்ணிய பாபக்ஷயமும், புண்ணியபாப க்ஷயத்தால் தேகாபாவசித்தியும், தேகா பாவ சித்தியால் சர்வபாப விமோசனமும் உண்டாம். சர்வ பாப விமோசனத்தால் சர்வோத் கிருஷ்டமான பரம ஆதானமும் புநராவிருத்தி ரகிதமும் (மீட்சியின்றியதும்) சகல சாஸ்திர முடிவாய் நாம சாதிக்கிரியா வாசனைகள் புகாததும் மனோ வாக்குகளுக் கெட்டாதது மான நித்தியாநந்த சொரூபமா யிருத்தலாகிய விதேக கைவல்லிய முண்டாம். இதுவே சுருதி ஆசாரியப் பிரசாத சித்தி; இதுவே சகல சாஸ்த்திரார்த்த நிர்ணயம்.

குருஸ்துதி.

1. சங்கதானந்த ரூபாய சந்திராய மகாத்மனே
கைவல்ய கலஞ கல்பதரவே குரவே நம:

2. சைச்தந்யம் சாஸ்வதம் சாந்தம் வியோமாதீதம்
நிரஞ்சனம் நாதபிந்து களாதீதம் தஸ்மைஸ்ரீகுரவேநமஹா

3. எல்லா முடையான் குருவாகி யீங்கெம
தல்ல லறுத்தானென் றுந்தீபற
அவன்ற டொழுவா மென்றுந் தீபற

4. அநேக விதலக்ஷண விஸ்தாரத்துடனே கூடியிரானின்ற மகாமாயா மோகத்தை என்னேரமு மெடுத்து விழுங்குகிற தேவேலையா யிருக்கின்ற ஸ்ரீ சங்கராசாரிய குருமூர்த்திகளினது பாதார விந்தங்களுக்கு நமஸ்காரம்.

பொங்குரு மறிவானந்த பூரண மயமேயிங்கு
அங்குரு வாக வன்பர்க் காரண பொருள ளித்து
சங்குரு தன்மை போலத் தன்ப ணக்கி வைத்த
எங்குரு நமச்சி வாயக் கிணையடி எந்த லைக்கே.

நாஞஜீவவாதக் கட்டளையின்

விசேடவிருத்தி யுரை.

சம்பூர்ணம்.

பகவத்கிதை வசனம்.

பாக்கெட் அளவு

18-அத்தியாயங்களும்

வெகு சுத்தமாய் படங்களுடன் அடங்கியது.

இதில் வேதாந்த ரஹஸ்யத்திற்கு உபமானமாய் ஸர்ப்பாலு சாகரமாய் உபநிஷத் வாக்யங்கள் ஆங்காங்கு உபஹரிக்கப் பட்டிருக் கின்றன.

யோகம் ஞானங்களை விளக்கிக்காட்டும் நூற்களிற் இஃதே முதன்மை, பெற்றதுவாம் அலையுமனததை அகத்தில் அடக்குவதற்கு அரியபெரிய கருவிகளாகும் கற்ரோரேயன்றி மற்ரோரும் களிப்புடன் வாசிக்கத் தக்கதுவாம். ஏழைகளுக்கும் எளிதில் வாங்கும் பொருட்டே பாக்கெட் சைசில் விலைமிகவும் சகாயமாய் ஏற்படுத்தப் பட்டது.

இதன் விலை அணா 0 8 0

திருநந்திதேவர் ஆதிதிருவள்ளுவநாயனாரகிய திருமூலதேவருக்கு உபதேசித்தருளிய சித்தாந்தம் வேதாந்தமுங்கடந்த நாதாந்த முடிவான அமுர்த பஞ்சாட்சர துருவ நிலையென்னும்

ஆரு தார

ஜீவோர்ப்பத்தி சிந்தாமணி

தத்துவதீபிகை.

இதன் விலை அணா 0 4 0

திருமூலநாயினர் இயற்றிய தத்துவக்கட்டளை அணா 0 1 0
நாநாசீவவாதக் கட்டளை அணா 0 2 0.

சிதம்பர சுவாமிகள் இயற்றிய

உபதேசவுண்மை.

இது வேதசிரேணி சிதம்பர சுவாமிகள் அருளிச்செய்தது இதில் தண்டபாணி பேரில் பதிகமும் உபதேச உண்மை கட்டளையும் தோத்திரமாலையும் அடங்கியிருக்கிறது. உலகப் பற்றைபோக்கி பேரின்ப சுகவாழ்வை பெற குருசிஷ்ய சம்வாதமாக வெகு தெளிவாய் சுத்தப்பதிப்பதிப்பாக இயற்றப்பட்டிருக்கிறது. இதை இல்லற வாழ்க்கையை வெறுத்து பேரின்ப வீடுபெற தவிக்கும் ஒவ்வொருவரும் அவசியம் இவ்வுபதேச வுண்மையின் லக்ஷணத்தை வாசித்து உணர்தல் வேண்டும்.

இதன் விலை அணா-12

நிஷ்டானுபூதி மூலமும் உரையும்.

அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த சாக்ஷாத்காரமாகிய பரமசிவர் பார்வதியாருக்கு உபதேசித் தருளிய நிஷ்டையின் உண்மை விதியை உலகோர் தெளிந்து உணர்ந்து முமுக்ஷுத்துவத்தையடைய திருக்கோவலூர் ஆருமுக சுவாமிகளால், மூலமாக யியற்றப் பட்டதை அவதாரிகை முதலிய வைந்திலக்கணமாக பகுத்து நூதனமாக முத்துகிருஷ்ணப் பிரம்மத்தினல் அருளிச் செய்யப்பட்ட உரையுடன் சுத்தப் பதிப்பாக அச்சியற்றியிருக்கிறது அஷ்டமா சித்திகளை பெற விரும்பும் யோகநிஷ்டாபரர் ஒவ்வொரு வரும் இந்நிஷ்டானு பூதியை வாசித்தே தேருதல் வேண்டும்.

இதன் விலை ரூபா 1 0 0 ஷை கிளேஸ் 1 4 0

த. துரைசாமி முதலியார்,

நெ. 23, பாளையப்பன் தெரு, மின்ட் போஸ்டு, சென்னை.

Tamil Heritage Foundation

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

Electronic preservation of Tamil heritage materials

e-Book series

an international NGO initiative to digitize old Tamil books and palm leaf manuscripts

visit http://www.tamilheritage.org

தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள், நூல் பாதுகாப்பு.

பாதுகாப்பற்ற நிலையில், மறுபதிப்பு காணாத பழைய நூல்கள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்ற தமிழ் முதுசொம்களை மின்பதிப்பாக்கி தமிழ் வளத்தை நிரந்தரமாக்கும் ஒரு சர்வதேச தன்னார்வ முயற்சி.

மேலும் அறிய: http://www.tamilheritage.org

முதுசொம் முத்திரை

தமிழ்ப்பாதுகாப்பின் அக்கறை